

Дкултни Лекции

ДАДЕНИ НА УЧЕНИЦИТЪ
ВСЕМИРНОТО БЪЛО БРАТСТВО.

І ШКОЛНА ГОДИНА.

СОФИЯ — 1922 Г.

„ТРИТЪ ЖИВОТА“

1 школна лекция
на общия окултентъ класъ
24 II. 922. петъкъ 7—9 ч. в.
Ст. София.

Трѣтъ Живота.

(Мълчание).

(Тази вечеръ ще има едно квакерско събрание.

Всички ще мълчатъ, докато приемете вдъхновение).

Азъ ви събрахъ тази вечеръ да ви попитамъ какъ да употребимъ празното си врѣме. Не врѣмето което сте си ангажирали, но празното врѣме. Празното врѣме разваля живота. Онези, добриятъ майсторъ-сиренаръ като подсирва, трѣбна да направи сиренето с шупли, да има празно пространство въ него и тогава се счита че той е майсторъ сиренаръ.

Иска малко да помислите върху метода за работа — какъ трѣбва да се работи. Най-добриятъ методъ за работа за старитѣ кой е? Защото споредъ сегашнитѣ схващания, хората казватъ: стариятъ трѣбва да си почива. Тамъ е най-голѣмото зло. Казватъ: той е младъ, нека си играе. А кой ще работи? Стариятъ да си почива, младиятъ да играе, а онѣзи на срѣдна възраст, на 30—33 год. тѣ ще работятъ. Тѣй имаме 33 год. да работятъ, младитѣ да скачатъ, а старитѣ да почиватъ. Да

си наредите една програма на събранията, всѣка недѣля подиръ обѣдъ, по демократически начинъ ще гласувате за нея. Първото нѣщо, между васъ азъ забѣлѣзвамъ че има една голѣма дисхармония, която произтича отъ вашия свещенъ егоизъмъ. Споредъ мене, три вида живота има въ свѣта. Единия го наричамъ материалистиченъ. Такъвъ човѣкъ обича да има овци, говеда, крави, кокошки, кжщи, ниви и като му занѣятъ всички, той казва: „Сгрува си да се живѣе“! Обаче, слѣдъ 20 год. като е слугувалъ на всички казва: „Много съ голѣми тия грижи, уморихъ се, трѣбва да измѣня малко живота си“. И почва да продава по малко отъ тѣхъ, защото иска да поживѣе за себе си. Това е втората фаза на свещения егоизъмъ. Дѣцата, жената които не знаятъ побудителнитѣ причини на бащата, който постѣхва по този начинъ, казватъ: „Нашиятъ баща какво мисли да прави? Слѣдъ като продаде всичко, какво ще стане съ нас?“ И въ религията, и въ духовния животъ има свещенъ егоизъмъ. Тамъ казватъ: „Да се съ-срѣдоточимъ въ себе си“. Съ прищечеленото можемъ да си поживѣемъ малко, тъй както ний разбираме охолния животъ. Третиятъ животъ, същинския животъ, азъ го наричамъ Божествениятъ. Той е напущане на свещения егоизъмъ, и животъ на

пълната съвършена Божия Любовъ, въ която сърцето и човѣшкия умъ може да се развиятъ напълно. А ние като се срещнемъ съ нѣкого, нашиятъ интереси не съвпадатъ, той едно мисли, а азъ друго мисля. Споредъ първия начинъ на живота ние мислимъ кой какво има, различаваме, а при втория случай пакъ различаваме, по щомъ дойдемъ да служимъ на Бога, тамъ нѣма различаване, тамъ има само единъ методъ. Сега по този законъ нѣкой казватъ: „Когато рече Господъ“. Е, хубаво, забѣдѣзали ли сте сутринъ майката дойде, каже на дѣтето: Стани мама, слънцето е изгрѣло. — А то ѝ отговаря: Още малко. И мислимъ че то е философия. Не! Това не е никаква философия! Сега иде въпросътъ, на насъ казвалъ ли ни е до сега Господъ: „Стани“!? Казалъ е. Нѣкой казва: Когато духътъ дойде. Може ли да кажете че духътъ не е идвалъ до сега? Идвалъ е и си е занимавалъ. Много пъти е идвалъ и си е занимавалъ. Сега пакъ може да дойде, ще похлопа, пакъ ще замине. Този въпросъ е на старитѣ, а не на младитѣ: младитѣ иматъ време. В сегашната епоха ние разрешаваме негодитѣ на живота, неприятноститѣ. Трѣбва да примиримъ всичкитѣ противорѣчия, онова, което не сме досвършили, трѣбва да го довършимъ. Въ туй направление има двѣ мнѣния. Животнитѣ се

събиратъ за да си помагатъ. И вълците зимно време се събиратъ, но при особенъ случай за да нападнатъ нѣкое стадо. Въпросътъ е сега, можемъ ли ние при каквито и да е условия, при каквито мъчнотии и да се намираме, можемъ ли да ги побѣдимъ, да изплуваме надъ тѣхъ? Сега отъ чисто християнско гледище, казват „Може“. Не теоретически какъ може, но практически въпросътъ стои малко друго яче. Ето какво ме наведе на тази мисль: единъ отъ нашитѣ приятели, отъ най-ревностнитѣ, ималъ за мене много високо мнѣние, че азъ всичко мога да направя. Лъжливи схващания! Заболѣва отъ неврастения, вика лѣкаритѣ и тѣ му казватъ да лежи 45 дена на гърба си. Съ такива вѣрвания нищо не става. То е илюзия. Ако твоята вѣра въ Бога не може да ти помогне, ако въ краенъ случай и знанието, което имашъ не ти помогне, тогава защо ни е то? Значи у насъ трѣбва да се роди едно желание да работимъ, да работимъ съ законитѣ на живата природа, да бждемъ въ съласие съ Бога. Азъ нѣмамъ нищо противъ, ако дойде единъ лѣкаръ и работи съобразно съ тия закони — добръ дошелъ! Пукне се нѣкоя вена, дойде лѣкарътъ, може да я зашне. Но ялъ си рѣсна и не си сдѣвкалъ, дойде лѣкарътъ и турне инжекция, питамъ, този лѣкаръ разбира ли бо-

лѣстѣта? Азъ казвамъ трѣбва очистително, нищо повече! Тия парченца рѣва трѣбва да излѣзнатъ отъ организѣма, да не ви безпокоятъ. Мнозина отъ васъ сте се нагълтали съ такива неседѣкани парченца и това наричатъ: „Новото учение“.

Не! Това не е новото учение, нито цѣкъ е Божественото учение. Ако вие имахте Божественото учение до сега свѣтии щѣхте да станете. Сърцето на единъ влюбенъ момъкъ е щедро и той е вдѣхновенъ. И двамата сж вдѣхновени, но какво се различаватъ? — Тѣ схващатъ еднакво. Сегашното учение е учение на свещения егонизъмъ! Искамъ вие да не се самозаблуждавате. Ако искате да имате резултати, не трѣбва да се заблуждавате въ вашитѣ схващания, трѣбва да знаете кждѣ започва новото учение. Въ него има разширение, едно трансформиране на съзнанието: става една промѣна както когато една гъсеница се прѣобрѣща на пеперуда. Застоятъ ви не се дължи само на васъ, има и други причини. Зѣ цѣлия същашецъ миръ има изостанали души, милиони изостанали души на земята, които сж излѣзли извънъ човѣшката еволюция, тѣ не може да използватъ силитѣ на природата, тѣ сж просяци, но сж много хитри и лукави и използватъ всички слабости на хората. Отъ всички чешити има между тяхъ. И като дойдатъ,

тѣ се домогват до нѣкоя ваиа слабостъ. Запримѣрь, видятъ че нѣкоѣ е щестлавенъ и иска да стане виденъ човѣкъ, пръвѣ министеръ въ България и ще почнатъ да му внушавать, че той е даровитъ и че може да стане гасъвъ, да наредд най-строги закони, но като го тикнатъ въ тоя пжтъ и трѣ си създѣде хиляди неприятности. И тѣ послѣ му казватъ: стига, ти се уморя вече, отстжи нека да дойдатъ други, да видимъ резултатитѣ. Но като дойдатъ другитѣ, почнатъ да го гонятъ, хванатъ го, сждятъ го и го турнат въ дрангулника. Защо? Какво спечели? — Нищо. И въ религиозно отпшение забѣлѣзваме пакъ сжщитѣ слабости. Ще ти кажатъ: „Въ окулгнитѣ науки има такива и такива сили, което кажешъ ще го направишъ, и послѣ ще започнѣшъ да се пжчишъ. Всичко това е измислица на тия духове. И ако вие вжкнете по-добрѣ, ще видите, че то е плузия, не е Божествено. Сега искамъ вие да различавате. Азъ сега нѣма да говоря като ясновидецъ. Каго гнедамъ цвѣта на лицето ви, то показва, че вие се намираете подъ влиянието на тия духове. И понѣкога става пробуждане и казвате: „Замотава ми се умътъ“. Но казвате още: „Господи, не виждашъ ли?“ Не, вие трѣбва да видите. Сега сме въ една епоха, дѣто трѣбва да се пазимъ отъ чужди вля-

явна. И всички неодоумения които има между васъ, се дължатъ все на тѣхъ. Азъ не съди никого. Между васъ не е имало единъ споръ разумень, гѣй да сте го обмисляли разумно. Трѣбва да кажете: „Идя да кажешъ на брата си, че пхтеть по който върви, че е добъръ“. И ти ще му кажешъ. А нѣкъ тия духове друго съвѣтватъ. Казватъ: „Тоги виждашъ ли го, този лицемѣръ“. Ако той е лицемѣръ, лиценъриего трѣбва да има бѣлѣзи, но тогава законъ трѣбва да има, факти трѣбва да има, дѣ му еж бѣлѣзитѣ! Ако е лошъ, като лошъ той трѣбва да има и други бѣлѣзи. Но този алхимически законъ искавъ сега да започнете едно прѣсвѣтане, вътрѣшно прѣсвѣтане. Астрономитѣ, геграто наблюдаватъ небето, избиратъ тихи пощи, когато нѣма никакъо вълнение на въздуха. Тогава наблюдението е най-хубаво. И ние когато правимъ известни наблюдения, времето трѣбва да бжде тихо. Ако тия духове много мърчатъ въ ума ни, нашитѣ наблюдения нѣма да обхатъ върви. Ние трѣбва да утложимъ ума си и при тихъ умъ да се съжемъ съ Божественото съзнание, въ което живѣемъ. Сега ние не живѣемъ въ Божественото съзнание. Трѣбва между васъ да се яви методъ за работа. Да има сдружение по двама, трима, четирима, да си ходоливатъ и да може да си по-

магате. Каква полза, ако ние вървимъ по единъ божественъ пътъ безъ да си помагаме? Да се избераатъ нѣкой отъ васъ да изучаватъ закона за тонпирането. Трѣбва да се тонираме. Старитѣ хора имагъ нужда отъ тонпиране (нагласяване). Всѣкога трѣбва да се тонирате. Да се настроите, да се нагласите. Азъ не казвамъ, че вие не сте тонирани. Често съмъ слушалъ, когато отида въ нѣкоя къща, майката каже на дѣтето си: „Ха, изсвири нѣшто красно“. Слушамъ, цвѣте красно свиря много хубаво. Ида на друго мѣсто: „Ха мама, изсвири на Г-на цвѣте красно. Е, кажа стига вече. Въчното повтoрениe на едно и също нѣщо, не е знание, то е губене на врѣме. Ние казваме: „Добъръ е Господъ“. „Добъръ е Господъ.“ Но ти свиря второто нѣщо, което иде слѣдъ цвѣте красно. То е: „Вѣтъръ ечи, балкаая стѣни“. Значи цвѣте красно е по отношение на сърцето, а вѣтъръ ечи по отношение на ума. И сега третата нѣсенъ която трѣбва да сверятъ дѣцата, коя е? Азъ ви правя тази бѣлѣжка, защото забѣлѣзвамъ, че нѣкой отъ васъ мислятъ, че още не е този пътътъ. Вие още не знаете какво е духовния животъ. А Божествениятъ животъ още не сте изпитвали. Третата стъпка която трѣбва да възприемемъ е: да влѣземъ въ Божествениятъ животъ. Ще снемете све-

щения егоизъмъ отвънъ и работата ни панамогина ще бѣде свършена. Когато изучавате евангелието, виждате, че Христосъ започва отъ малкитѣ правила и дохожда до свършенството, като да бждете свършенни както е свършенъ вашия Отець, който е на небеса. Има оглашени, вѣрующа и ученици. Оглашенитѣ сж хора материалисти, тѣ вѣрватъ въ много имане; религиозните сж хора вѣрующа, тѣ вѣрватъ въ свещенна егоизъмъ, а ученицитѣ сж въ Божественото учение. Дѣто казва Христосъ: „Раздай всичкото си имане, напусни баща си и майка си“ — то е за ученицитѣ. И ще знаешъ закона какъ да раздадешъ, а не само тску тѣй. Павелъ казва: „И ако раздамъ всичкото се имане, а любовъ нѣмамъ, нищо не съмъ“. И тѣлото да дамъ на изгаряне т. е. може да се пожертвувашъ и то е пакъ свещенъ егоизъмъ. Също свещенъ егоизъмъ е когато мислимъ че ние сме центъръ на вселената. Ти макаръ че не го изказвашъ, но то е мисльта. Отвънъ не го изказваме, но въ себе си го таимъ. А онзи, който е влѣзълъ въ Божествениятъ животъ, той седи толкова високо, че никой не го засѣга. И казва единъ писателъ: онзи, който хули Бога, мяза на комаръ, който плюе на Монбланъ, какво ще остави върху него? Когато ние влѣзнемъ въ Божествениятъ свѣтъ,

и нѣкой ня каже нѣщо, то е каго плюнката на комара, даже може да не забѣлѣжите дали комара е плюль или не. Въ Божествениятъ свѣтъ плюнка не хваца, тя даже не може да падне тамъ, понеже има постоянно дъждове, та я измиватъ. Та ние сме дошли до коложенето споредъ окултната наука, да приложимъ правилата въ дѣйствителния животъ, Туѣ приложение ще опрѣдѣли нашия бѣдацъ животъ. Сега се опрѣдѣля какво ще бѣде бѣдацето състояние Това, което сега извършиши, за самия себе си ще го пѣвршиши. И трѣбва да знаешъ какъ да го извършиши. Трѣбва да живѣешъ въ Божествениятъ животъ, трѣбва да разбирашъ оглячателниѣ черти на Божесг. животъ въ какво седатъ. Това ти е необходимо за самия себе си. Въ туѣ малко общество се явяватъ извѣстни дисхармонии, които могатъ много лесно да се уредятъ. Но и може да се уредятъ само по божественъ начинъ. Въ рѣлигиозъ животъ, свещениатъ египзѣмъ колко уредя, толкоза и поврѣжда; въ материалния животъ 5' дава а 100' взема. Въ божеств. животъ всичко се уредя. И нѣма по велико нѣщо отъ това. човѣкъ да бѣде въ съгласие съ Бога, да го чувствувашъ въ себе си, да бѣдешъ въ съгласие съ всички виши същества. Нѣма по-велико нѣщо отъ това. Срѣщнешъ нѣкой човѣкъ, божественото у

него отговаря на божественото у тебѣ и ти го възприемашъ. Нѣма по-добро нѣщо отъ това! Сега искамъ да направите I анализъ, да прѣсѣдете вашите мисли и да остане нѣщо същественно. Една мисль да остане, но да знаете че то е божествено; една мисль на която може да разчитате. Туй е възможно, за всинца ви е възможно. Всѣки може да направи този опитъ, не се иска за това голяма философия. Голѣмо усилие не трѣбва, но се иска наука, която да се приложи. Трѣбва да предложите божеств. правила, както е въ музиката, и въ изкуството. Навсѣкждѣ тѣ сж опрѣдѣлени и който ги знае, всѣкога ще има резултатъ, не материаленъ. Най-първо не търсете да подобрите вашата вършишна срѣда. Не! Подобрете състоянието на вашия умъ, то е първото нѣщо. Второто нѣщо е да подобрите вашето сърце, и слѣдъ туй ще бждете въ състояние—състояние да подобрите вашия материаленъ животъ. Сега вие върните обратно и затова нѣмате резултатъ. Сега нѣкой отъ васъ работятъ въ тази посока, но се колебае. Онова уравновѣсяване на ума, онази вѣра, която имате, става субективна. Трѣбва да знаете че имате една положителна опитность, че това което вѣрвате, вие сте го провѣрили и опитностьта ви да бжде жива. Има два вида опитность: първата е откъс-

вате едно цвѣте и го изгубвате, а другата опитностъ е, цвѣтетъ което расте въ градината ви, оставя живо — то е, което индуситѣ наричатъ лотосъ. Когато говоря за Божествената опитностъ, тя е която расте всѣкога въ Божествената градина. Сега, онѣзи отъ васъ, които се чувствуватъ, че сж стигнали до извѣстна висота, да се издигнатъ една стъпка по-нагорѣ. Въ бъдаще не искамъ да сте разбъркани. Защото при Бога ние ще се приближимъ, а той нѣма да се приближи къмъ насъ. „Приближете се, казва, за да се преближа“. А вие мислите сега, че като направите тази стъпка, ще стане цѣлъ катаклизъмъ. Не, туй състояние е едно отъ най-приятнитѣ. Ще се намѣрите като една жена която ражда, плаче, реве, но като роди, забравя всѣкитѣ си скърби и болки. Плачъ ще има, но като родите ще имате едно състояние отъ най-добритѣ, което не сте изпитвали. Тоя плачъ ще бѣде необикновенъ. Тукъ се изисква геройство. Не е лесна работа, не е и мъчна. Ние само по този начинъ можемъ да бѣдемъ силни. Дѣто се казва въ Писанието, единъ ще гони хиляда, а двама ще гонятъ 10000. Сега често ме питатъ, защо ние работимъ, а нѣма резултатъ. Защото ние сме останали при свещения егоизъмъ. Въ свещения егоизъмъ има питане: — „Отъ кое вѣрую си?“. Въ

Божественото таква питае нѣма, тамъ казватъ: братко, сестро, нищо повече. Като те срещне каже ли ги братко, ти си въ Божественото; Каже ли „Г-не многуважаеми, почитаеми, имамъ честь да ви срѣщна, Ваше високо Прѣподобие и пр. то е учение на свещенія егизъмъ. Въ Божественото има само братство. И тогава всичитѣ хора, ще ги чувствувашь блиско до сърцето си. При сегашното сжстояние нѣкой хора не сж ви приятни и казвате: този не мога да го търна. Тѣй. Сега нѣкой отъ васъ съ свещенія егизъмъ, готови ли сте да ликвидирате съ него? Азъ ако ви поставя да гласувате колко отъ васъ сж оглашени, колко вѣрующа и колко ученици? Нѣколцина сж готови за Божествениятъ животъ! Какъ мислите, туй гласуване съ ржка ли трѣбва да стане? Съ ржка нѣма да стане. Съ ржка много лесно ще го направите. Щомъ като дойдемъ до това гласуване, азъ ще ви създамъ една голѣма беда, каквато никога не сте имали и ако можете да излѣзете от тази беда, добрѣ. Въ свѣта много лесно ще го направите. Ще ви приведа единъ примѣръ, който казахъ за младитѣ: боли те единъ прѣстъ, ставитѣ, гърба това—онова и се нервирате, образува се единъ голѣмъ цирей и тогава казвате: втасахъ я, да бѣха само цървитѣ болки. Ще пробиешь този цирей! Та сега ние сме

дошли до положението на свещения егизъм и Господъ ще ни създаде единъ голѣмъ цирей и свещения егизъмъ чрѣзь цирея ще излѣзе навънъ. И ние ще влѣземъ въ това божествено схзнение нѣма да се нервираме. И сега азъ желая всинца да имате не много болѣсти, но само една болѣсть; ако е, да е. Азъ бихъ желалъ сега вие да се разпрѣдѣлите и да помислите за работа, за начина на работата. Сега ние мислимъ: „Когато му дойде врѣмето“, когато рече Господъ, още условия нѣма, още знание нѣмаме, чакай да проуча окультизма и т. н. Вие може да проучите окультизма, да знаете библията на прѣсти, всичитѣ стихове да четирате и пакъ да сте въ свещения егизъмъ. Та за сега между братството има единъ критически духъ, вие виждате само лошитѣ страни повече, отколкото добритѣ. И често нѣкой ми се оплакватъ: „едно врѣме много се обичахме, а сега сме попстнали“. Единъ примѣръ ще ви дамъ на нашия братъ Петръ. Единъ старецъ казалъ веднажъ: какъвъ пехливанъ съмъ азъ? и за да прѣскочи единъ транъ, затичалъ се и хопъ въ трана. Тогава казалъ: Е, когато бѣхъ младъ, бѣхъ по-силенъ, но като излѣзълъ, казалъ: каквото бѣхъ на млади години, то е и сега. Младъ и старъ, все едно е. Човѣкъ не се измѣня, а само нараства. Каквито подбуждения е ималъ на млади, тѣ оста-

ватъ, ако е билъ благороденъ, такъвъ ще си остане. Може ли житното зърно да се измѣни? Ние сега вѣрваме, че на младини религиозни човѣкъ е билъ жито, а сега станалъ ечимикъ. Турците казватъ: и да видишь, не вѣрвай. Единъ братъ запитва, ами духовното раждане какъ става? Царятъ трѣбва да те накара да родишь. Ще ли привела слѣдующия примѣръ: отива нѣкоя слугиня на смѣтѣта, тамъ дѣто мрише и почва да я разрови, защото госпожата ѝ е изгубила единъ ексцизионтъ камъкъ. Какво търси тя? Тукъ въ смѣтѣта има нѣщо цѣнно. Ние сме изгубили много нѣща нѣпни. Цѣнниятъ камъкъ си е всекога цѣненъ, който го разбира щъ го намѣри и ще го очисти, а който не разбира нѣма да го търси. Новото раждане не е единъ принципъ, то засѣга само външната страна. Душата само развива вложеното, а не се влага нѣщо ново въ нея. И динамитътъ за да произведе изривъ, има нужда отъ запалка. Духътъ е излъзълъ отъ Бога, а новото е условията, които даватъ възможность за развитие на този духъ. Душата на дѣтето не се отдѣля отъ душата на майката, а майката може да даде само материалъ, за да се развие. Ние трѣбва да дойдемъ въ свръзка съ Божественото съзнание. За тази връзка има много методи въ евангелието и въ окултизма: за про-

буждането на Божественото има разни методи. Сега всинца трѣбва да се сдружимъ, да работимъ за Господа. Нѣкой казватъ: да напустнемъ своитѣ работи и да идемъ да работимъ за Бога. Не, да знаемъ, че всичко въ свѣта е негово. Всичко, което ние притежаваме, то е негово. Ние ще знаемъ факта, че каквото имаме сега, то е Божествено, и да започнемъ да ги използваме, така както Божествениятъ законъ го иска. Туй е новото схващане. Сега казватъ: „Туй е моето учение“. Тѣзи мисли сж Божествени, въ Бога сж били и който и да е ги изказалъ, ние казваме: туй е Божествено и го прилагаме. Който и да ги е казалъ, безъ разлика. Опѣзи, които сж готови вече, да излѣзнатъ изъ своитѣ пашкули навънка, да оставятъ мѣстото си, слѣдъ васъ ще дойдатъ други, тѣ на серии вървятъ. Ако насъ ни подложатъ на изпитъ, да обяснимъ нашето учение — ти въ какво вървашъ? Какъвъ е твоятъ животъ, какво е твоето учение — кратко и ясно да опрѣдѣлишъ. За едно слѣдующе събрание обмислете практическитѣ методи, по които можемъ да работимъ. Да кажемъ, може да имаме едно събрание, въ което да забравимъ себе си и да се слѣемъ съ Божественото съзнание, всички да се слѣемъ. Знаете ли каква хармония ще се образува? Сега седимъ въ нѣкое

събрание, нѣкой говори, погледнемъ часовника си, когато се молимъ, отваряме по пѣколко пѣти часовницитеѣ си и мислимъ, че това е молитва. Някаква молитва не е това! Квакеритѣ иматъ събрание въ пълно мълчание. Тѣ сж много малко. — 20000 души. Англия дължи величието си на тия 20000 квакери. Трѣбва да почнемъ да работимъ. Сега въпросътъ остава тъй: можемъ ли ние съзнателно да влѣзнемъ въ Божественото? Хората които скърбятъ за нѣщо, скърбятъ за изгубения животъ. Мнозина виждатъ, че духовния животъ не имъ е далъ това, което сж искали. Посърнали сж защото синътъ имъ е останалъ не такъвъ, какъвто сж очаквали. Божественото ще осмѣли живота, въмъ него да се стрѣвимъ. Туй състояние мнозина сж го вкусили по-малко. Никой не трѣбва да си прави илюзия, докато не сте отживѣли, докато не сте си изпратили кармата, докато не измѣлните Мойсеевия законъ, не може да влѣзете въ новия животъ. Физическиятъ животъ, това е една голѣма илюзия. Нищо не уреждаме съ него. И туй дѣто мислимъ че нѣщо уреждаме, нищо не уреждаме! Нѣкой ще кажатъ: „Тогавъ да не работимъ“. Не, не и това е измама. Сжщността на живота е хората да се обичатъ единъ другъ. Тебъ те радва едно общество, дѣто има разумни хора. И въ не-

бето като идемъ, пакъ разумното търсимъ. Когато ние говоримъ за Бога, подразбираме туй вишето, разумното. Всички външни нужди, стрѣмежи, то не е смисълътъ. Смисъла на живота е въ това, да обичашъ и да те обичатъ. То е смисъла и то е правилното и постоянното. Всички други положения сж само прѣходни илюзии. Тази обичъ ще мине отъ единия свѣтъ въ другия. Ти усѣщашъ едно ограничение, ако нѣкой си те изпълзува. А идеалното на земята е туй: обичъта която ние можемъ да имае единъ къмъ другъ безкористно. Физическиятъ свѣтъ безъ тази обичъ губи смисъла си. А и човѣшката обичъ безъ божествената и тя губи смисъла си. Нѣщата ставатъ цѣнни зарадъ приятели, който ги дава. Прѣстенътъ отъ приятеля ти е цѣненъ, защото обичашъ приятеля си, но въ деня, въ който ще го намразишъ, ще намразишъ и прѣстена му. Обичашъ нѣкого и затуй четешъ книгитѣ му. Каква промѣна става? Подъ думата илюзия разбирамъ: не трѣбва да правимъ яденето центъръ на живота. Че ще ядешъ, ще ядешъ, но яденето то е само условие. Защото ще дойде врѣме, когато и безъ да работимъ ще ядемъ. Никой нѣма да работи, всички ще почивае. Ние казваме: безъ работа не може на земята. Може, тогава ще дойде приятната работа. Сега физическитѣ нужди ни налагатъ да работимъ. Докато хората живѣятъ тѣй, живѣятъ

въ едно лъжливо учение. Да работишъ не е необходимо. То е една илюзия, както пияницата казва: необходимо е да пия. И по този начинъ, земята е пълна само съ гробища и кости. Тази необходимостъ ние я създадохме, прѣстѣпили сме закона. Господъ казалъ на Адама: „Ето градината е пълна наредена, само онова дърво не бутай. Но той ялъ отъ него и го изгѣдили навѣнка.

Е хубаво, ако ние се върнимъ и изпълнимъ Божия законъ, какво ще бжде? Накъ въ рая ще бждемъ. Човѣшкия духъ пакъ може да се върне въ първоначалното си положение. Борбата е започнала извънъ рая. Да не се грижимъ за много нѣща. Ако ние всички приемемъ любовта и я приложимъ, свѣтътъ ще се оправя. Но не съ користолюбива цѣль. Вие мислите, че работитѣ нѣма да се оправятъ. Ще работимъ, нѣма да се пзнуודהме. Ще дойда на нивата да ти помогна, но нѣма да ми плащашъ. Сега при този строй тѣй е съ плащане. Но ние ще се родимъ, ще излѣзнемъ изъ пашкулитѣ си. Може да се вижда тукъ едно противорѣчие, казвате: „Вѣра, ама само съ вѣра не става“. Вѣрата подразбира интелигентността, а трѣбва и умъ. Умниятъ човѣкъ ще направи нѣщо. А онзи, който нѣма вѣра, нѣма и умъ, той все старото рало ще бута. Новата култура изисква

много умни хора. Но съ тия вѣрвания и разбира-
 рания, които сега имате, ние не можемъ да при-
 ложимъ тоя законъ. Ние държимъ този методъ, който
 е естественъ. Между всички ви има връзка. Най-
 първото ние трѣбва да възприемемъ Божественото,
 и като го възприемаемъ, ние ще бъдемъ въ състо-
 яние всичко да извършимъ. Но докато не възприеме
 Божественото, всички въпроси ще останатъ нераз-
 рѣшими. Ония отъ васъ които сж готови, ще ги
 повикамъ по особенъ начинъ да видимъ колцина
 ще отговорятъ. Който отговори, Господъ ще му
 отговори. Само така ще се даде единъ тласъкъ.
 Вие сте стигнали до една задънена улица и вече
 забѣлѣзвамъ отъ вашата опитностъ, вие ми гово-
 рите все за миналото а не за бъдащето. Когато
 хората говорятъ за своята минала опитностъ, азъ
 ги считамъ за стари хора. И никакъ не ми харесватъ,
 когато цитирватъ: — Едно време азъ бѣхъ по
 религиозенъ. Азъ казвамъ: старъ човѣкъ си. Не,
 какво си билъ, а какво си сега и въ бъдаще.
 Остави миналото. Нашия Господъ не остарява.
 Ние въ такива работи не вѣрваме. Този Господъ
 той говори сега и въ бъдаще пакъ ще говори, а
 миналото то е само едно възпоминание. Нѣкой
 дойде и казва: отъ мене може ли да стане нѣщо?
 Ако вѣрвашъ — може, ако не вѣрвашъ — не може.

И послѣ другото заблужденіе: вие мислите че се познавате, не се познавате. Да познавашъ нѣкого, значи да любишъ и не тѣй, да си готовъ ако трѣбва да жертвувашъ всичко за него. И сега ние не се познаваме както трѣбва. Животътъ е постоянно познаване. Всеки денъ носи ново и о з н а н и е. Всеки денъ всяка година а ще разкрие все нови и нови нѣща. То е познаване на Бога. Като ви говоря за любовта подразбирамъ, туй възходяще състояние: Всички нѣма да възприемете любовта изведнажъ, то е невъзможно. Като говоримъ за Божественото, ние не разбираме да напуснеме живото си! Не, то е криво разбиране. Ще живѣемъ въ свѣта, ще изпълнимъ волята Божия. Ще оправимъ този свѣтъ, не външния, а нашитѣ умове ще изправимъ и като изправимъ нашитѣ умове и свѣтътъ ще се оправя. Постарайте се по между си да турите редъ и порядъкъ. Като нѣмате законъ, живѣйтъ по законъ. Сегашнитѣ хора иматъ законъ, а безъ законъ живѣятъ, ние нѣкъ нѣмаме законъ, но по законъ да живѣемъ. Запишете сега какво сижда работата: тия спѣнки разумно да се прѣмахнатъ. Ще кажете: ще живѣемъ по тѣзи правила Общелего два — трима души, до 20 души, какъ да живѣете по тѣзи правила Толкозъ години сме ученици, казвате, нима нищо не сме научили? Не само да излѣзнемъ отъ Египетъ,

не само да приемемъ законитѣ на Синай, а най-послѣ да влѣземъ въ Хапаапската земя -- въ Божественото — да туримъ редъ и порядъкъ и да живѣемъ тѣй както Господъ иска. Ние трѣбва да дадемъ единъ образецъ, азъ бѣхъ желачъ и вие да дадете единъ образецъ, такъвъ отъ Божественото учение! Всѣки може да стане единъ образецъ, но онзи който напълно го желае. Азъ ще ви дамъ единъ такъвъ образецъ, на който да имаме единъ узрѣлъ плодъ и да може да се каже: „Ето единъ отъ Божественото учение“. Всѣки може да стане единъ образецъ, само онзи, който напълно го желае. Туй желание, щомъ рѣшишъ да изпълнишъ Божественото. Докато не го рѣшишъ, всички сѣ противъ, а като рѣшишъ ще кажешъ: „Сега съжавамъ всичко друго, ако искате елате съ менъ или не — с богомъ!“ И тогава и тѣ ще кажатъ: и ние ще дойдемъ. Но не трѣбва да има никакво колѣбанне. Рѣши! И тѣй ще започнемъ не съ многото, не съ голѣмото, а съ единъ малкъ очитъ, съ най-малкото въ Божественния свѣтъ. Ще мислите, азъ ви давамъ тази смѣствена мисль. Всѣки денъ задавайте си въпросътъ: мога ли да служа на Господа? Въ пътътъ може да се съберемъ, можемъ да излячемъ или да рѣшимъ нѣкой важенъ въпросъ. Приложение трѣбва. Образцитѣ ще из-

лѣзнагъ на спѣната. Точава ще имате двѣ събра-
нвя: младитѣ ще се събератъ прѣди васъ отъ
6—8 часа, а старитѣ, какъ искате отъ 8—9 и
половина. Азъ да опрѣдѣля: младитѣ ще се събе-
рагъ по рано. Младитѣ сж онѣзи, които отиватъ
на фронта да се сражаватъ, а старитѣ, тѣ ще
уреджатъ тила. Защото ако тилътъ не е уреденъ,
онѣзи, които сж на бойната линия, ужно може да
издържатъ сражението.

Софиянци трѣбва да дадатъ примѣръ. Вие
ще имате единъ методъ. Сега философитѣ прѣди
да дадатъ своитѣ теории, даватъ аргументи про-
тивъ другитѣ философи. Азъ взимамъ този процесъ
който е въ природата. Най-първо посѣя сѣмето и
то поникне, втората година израстнатъ листа, ми-
нагъ се 5—6 години, не цвѣнува, но слѣдъ това
цвѣне. И у човѣка е така. Нѣкой отъ васъ сега
може да цвѣнете, не искусствено, а естествено. Ако
сж минали 8 години вече, ще цвѣнете. Може да
цвѣнете защото имате условия. Пъкъ ако едва
сега пониквашъ, казвамъ: ти имашъ още врѣме,
2—3 години. Единъ день това цвѣтене ще дойде.
Сега че у насъ развитието не върви правилно.
всички същества отъ астралния свѣтъ развалятъ
това, което си изградилъ. Нѣкога си приятно раз-
положенъ, гледай туй разположене да го задържишъ

но не се минава 1—2 часа и ти изгубишъ всичко спечелено и пакъ останешъ бѣднякъ. Слѣдъ една седмица пакъ се боришъ, пакъ направишъ усилие. Послѣ въ тия бѣседы нѣкой отъ васъ може да напише нѣщо, което е прѣживѣлъ. Нѣкой да изкажатъ едно свое прѣживѣвание, доказа но съ аргументи, да опише своята опитностъ. Опзи, който прѣживѣлъ, знае какви сж признацитѣ. Ако не изгубилъ това състояние, той ще го носи съ себе си. Главното е да можемъ да създадемъ една такава атмосфера, малко по-любеобилна. Любовта ви е малко плитка станала, та трѣбва да се събира и да и се даде наклонъ. Въ една бѣседа ще ви говоря върху методитѣ на любовта, какво нѣщо е любовта, какъ може да се приложи любовта, какви резултати произвежда тя. Защото сега както се описва любовта, то сж само чувства свързани съ живота, извѣстно приятно разположение, а когато дойдѣмъ до същияската любовъ, то е нѣщо велико. Ако може да се създаде тази атмосфера, тогава може да ви говоря за методитѣ на любовта, но както стѣ сега въ тази дисхармония, никога нѣма да си позволя да говоря за нея, защото тя е свещенна за менъ. Може да говоря за други работи, а за нея ще оставя въ бъдаще други да говорятъ. Когато се образува една атмосфера каквато

трѣбва, може да ви се дадатъ малкитѣ методи на Божествената любовь. То е както когато вие разправяте една своя опитность на нѣкого, които считате свещенна и почувствувате едно поругание върху нея, тогава вие нѣма да разправяте. Христосъ казва: свещеннитѣ работи не трѣбва да се даватъ. Сегашната любовь азъ я оставямъ, ще говоря за любовята отъ съвсѣмъ друго гледище. А тия неща ще бждатъ само едно пояснение. И тогава въ тази любовь може да направимъ опитъ, ако искате. Тя е Божествено съзнание, което произвежда всички тия състояния. Ние сега съ своите мисли спъваме Божественото у насъ, ние сами рушимъ. И трѣбва да се отучимъ всички да рушимъ, а трѣбва да градимъ. Нѣкой ти разправя една опитность и и тебе се яви желание, разположение да кажешъ: „Туй не струва“. Тогава и на себе си врѣдишъ и на него врѣдишъ. Ако можешъ да издържишъ до край, ще имашъ едно мъчение, но слѣдъ туй ще се появи една малка радостъ. Трѣбва да има цѣль. — За какво? Обектъ трѣбва да има: Имашъ ли обектъ? Бога може да направитъ обектъ. Нѣмашъ ли го като обектъ нищо не можешъ да постигнешъ. Имашъ ли Бога като едно съзнание всеобемно, всичко можешъ. Нѣмашъ ли го, всѣкога губишъ. Вѣсятъ те, ако ти можешъ да концентри-

рашъ твоего съзнание къмъ Бога силно, туй вжже 100 пхтя ще се скжса и нѣма да те обѣсатъ. Вие може така да повишите вибрациитѣ на вашитѣ клѣтки, че най-силната стоманг става на прахъ. По гигантѣ трѣбва да бждешъ. Ние чакаме Господъ да каже и да стане. Не, ние ще кажемъ и то ще стане. Господъ казва: „Кажете и вие и ще стане туй, което искате“. Но за да стане туй трѣбва да знаемъ какъ да искаме. Когато малкото дѣте иска съ любовь, баща му се трогва и всичко дава, но когато снѣтъ зачовѣдва на баща си, той не му дава. Ако ние съ любовь идемъ при Бога, всичко може да стане. Сега и отъ млади отъ стари се изякса да пнатъ сърца, да се научатъ какво нѣщо е Божествената любовь. И казва се: „Богъ толкова възлюбм свѣта, щото даде сина своего единороднаго, за да не погине всѣки, който вѣрва въ него“. И ти ще кажешъ: „И азъ толкова възлюбихъ Бога, щото давамъ всичко въ жертва, за да го позная“. Тѣй като прѣвѣрнешъ този стихъ, тогава силата ще дойде. Отъ насъ зависи. Богъ е направилъ, далъ е жертва, сега и ние ако приежемъ жертвата, ще кажемъ тѣй: И азъ толкова възлюбихъ Бога, щото давамъ всичко жертва, за да го позная. То е мотото върху което може да разсъждавате. Когато почнахъ да ви

говоря, мене ме хвана хремата. Азъ си го тълкувамъ: тѣзи хора ще имъ говоря, ама тѣ сж хремави. Азъ зная какъ се лѣкува хрема. Човѣкъ киха, значи хремата чрѣзъ носа излиза. Хремави сте, значи умътъ ви е хремавъ и трѣбва да лѣкуваме умътъ си. Всички нечистотии трѣбва да излѣзнатъ навънъ, да нѣма мѣсто за микробитѣ. Сега азъ съмъ хремавъ, а вие не сте хремави. Тогава ми казватъ тъй: ако ти не ги научишъ на истинския методъ, ще бъдешъ хремавъ. Съединихъ се съ вашитѣ вибрации и тѣ сж низки и затуй нивнѣ хрема. За 5 минути азъ мога да я прѣмахна, като скъсамъ връзкитѣ си съ васъ. Но време е за насъ, можемъ да минемъ вече къмъ вѣчното — да познаемъ Бога. Нѣкой щѣ кажатъ: не го ли познаваме. Христосъ казва първо ако може да отминне чашата, но къмъ края казва: сега познахъ, че всичко отъ тебе ми е дадено. Но къмъ края го казва. Като опитае нѣщата ще познаемъ и тази онитностъ. Трѣбва да познаемъ, че всичко отъ Бога ни е дадено. Сега избедете ли петъкъ? Четвъртъкъ да остане. На младитѣ искамъ да кажа, да не правятъ погрѣшкитѣ на старитѣ, да се отлъчатъ отъ старитѣ, щото ако тѣ правятъ сжщитѣ погрѣшки като старитѣ, нѣма да се отличаватъ отъ тѣхъ, а тѣ трѣбва да бждатъ особенни.

Понеже съмъ още хремавъ, не искамъ да рѣ-
шавамъ този въпросъ. Въобще трѣбва да се говори
по-малко. Голѣмитѣ снаряди рѣдко се хвърлятъ.
Голѣмитѣ работи не сж лесни. Въ тия събрания
има и другъ въпросъ, да може да се тонирате,
да вибрирате. То е хубавата страна. По нѣкой
пхтъ външния свѣтъ изтощава и ти трѣбва нѣ-
колко часа, за да си починешъ.

Тайна молитва!

„ТРИТЪ МЕТОДИ НА ПРИРОДАТА“

2 школна лекция
на общия окултенъ класъ
2. III. 922. чет въртъкъ 7—8 $\frac{1}{2}$ ч в.
Ст. София.

Трѣтъ методи на природата.

7 7. 15 мълчанне.

Г м.

Ще направя нѣколко крачки обляжки върху природния методъ за работа. Всеко начинание въ живота трѣбва да започва съ опия методъ, които природата употребява. И ученицитѣ на Божественото учение сж длѣжни да изучаватъ тия методи. Нищо не може да ги извини. Всеки, който е влѣзалъ въ това учение, и у когото се е пробудило туи съзнание, ако каже: „Азъ не зная, азъ не разбирамъ, менъ не сж ми обяснили това“, и т. н. тия нѣща не го оправдаватъ. Защото и дѣцата, въ сегашно врѣме, отъ I отдѣление знаятъ каква е тѣхната програма въ училището, а съврѣменнитѣ културни хора не знаятъ каква е тѣхната програма. Попитайте когото и да е отъ нѣкъ, каква е специалната му програма, защо е дошълъ на земята, той само ще си подигне рамѣнитѣ. Всеки си има специална програма.

Природата е разирѣдѣдила врѣмето на три категории: врѣме за почивка, въ което влиза съня,

време за ядене и време за работа. Тѣ сж три естествени положения. Сега, сънятъ, самъ по себе си, и той има нѣколко категории: може сънятъ да е приятенъ, може да не е приятенъ; може да си отпочинешъ, може и да не си отпочинешъ въ съня. Въ яденето сжщо: може добръ да си ялъ, може и злъ да си ялъ; може въ яденето да придобнешъ сили, може и да не придобнешъ сили. И въ работата е сжщото. Сънятъ спада къмъ една категория, той е физикоастралниятъ животъ на земята. Яденето е чисто физическиятъ животъ на човѣка на земята, а работата, това е умствениятъ животъ на човѣка. Спането е необходимо за тоязиране на човѣшкитѣ енергии. Само въ време на сънь, въ сънно състояние, човѣкъ добива своитѣ енергии. Въ сънь добиваме енергии. Прѣичстване на тѣлото става въ съня. Яденето е процесъ, да се турятъ тия енергии въ дѣйствиe. Работата е използване на придобититѣ вече енергии. И слѣдователно, споредъ това разпрѣдѣление, (I правило за съня) когато човѣкъ отива да спи, той грѣбва да отива съ една приятна мисль, да му е приятно, че отива въ другия свѣтъ. Съзнанието минава отъ едно състояние въ друго. И, ако бихте имали възпитания умъ на единъ адептъ или на единъ светия отъ I степенъ, сънятъ ви, това щѣше да бжде едно отъ най-приятното ви развлѣ-

чение, една отъ най-приятнитѣ почивки. Сега, често ние отиваме да спимъ, когато стомахътъ ни е пъленъ, възприета е нѣкоя мъчносмилаема храна, и тогава въ стомаха навсѣкждѣ има борба, има пзлизане и влизане въ тѣлото, ние се обръщаме на гърба, мжчикъ се, станемъ, пшккаме, охкаме, и, едва нѣкоя засни къмъ 12 ч., а нѣкои къмъ два часа, и послѣ казватъ: „Не мога да спи“, а не се запитва, защо не може да спи. На другата вечеръ, пакъ по сжщия начинъ, той се е налялъ съ мъчносмилателна храна, и пакъ цѣла пощъ не може да спи. И казва: „Не ми върви, нѣкакзи дяволи има въ тази каша“, или „еди-кой си дошълъ“, че затова не можалъ да спи. Не, не, причината не е тамъ. Нечистиятъ въздухъ може нѣкоя нхть да е причината, по главниятъ факторъ, това е храпата въ стомаха. Сега, вие ще кажете: „Това сж маловажни работи.“ Не, не, всѣки единъ ученикъ трѣбва да започне отъ маловажнитѣ работи. Имено, защото тѣ сж маловажни, тѣ сж най-важни. И тѣй, първото правило за единъ ученикъ на окуагизма е: да се нахрани вечерно врѣме прѣди да е залѣзло слънцето. Правилото ѣ така. Може да се нахрани, и когато слънцето залѣзе, но най-добриятъ методъ е, когато слънцето ѣ на височина два метра прѣди да е залѣзло, ти да си приелъ

своята вечеря. Тѣй правятъ птичкитѣ, които живѣятъ най-разумния животъ. А другитѣ животни, бухалитѣ, прилѣпнитѣ и тѣмъ подобнитѣ, които излизатъ вечерно врѣме, тѣ се хранятъ и въ 7, 8, 9, 10, 12 и въ 2 часа, докато изгрѣе слънцето. Щомъ изгрѣе слънцето, всички се скриватъ въ дупкитѣ си, и си почиватъ. Следователно, (I правило за хранене) ще се хранишъ вечерно врѣме прѣди да е залѣзло слънцето, а сутринъ никога нѣма да ядешъ прѣди да е изгрѣло слънцето. Значи, сутринъ най-малко $\frac{1}{2}$ часъ слѣдъ изгрѣва му, ще се нахранишъ. Това е правилото на единъ човѣкъ, който иска да живѣе единъ естественъ животъ, съобразно законитѣ на природата. Това сж правилата за онѣзи, които искатъ да бждатъ ученици. Пъкъ има ученици, слушатели, които казватъ, че ние имаме условия, но еди-кой си авторъ тѣй казалъ. Азъ казвамъ: авторътъ е великата природа! Тогавя вие може да кажете: „Ама досега, като сме имали таквъ методъ, да се върнемъ ли? Сега, когато полагаме единъ принципъ, ние нѣмаме прѣдъ видъ вашитѣ стари навици, ние просто поставяме единъ принципъ — като искаме да живѣемъ правилно, какъ трѣбва да се хранимъ? Сега ще мина къмъ храненето. Колко пжти трѣбва да се храни човѣкъ на день? Цѣлнятъ културенъ свѣтъ е раздѣленъ въ възгледитѣ

си по отношение на храната. Едни подържатъ: въ 24 часа човѣкъ да се храни единъ пѣтъ, и го прилагатъ; други подържатъ—само два пѣти: обѣдъ и вечерь; трета категория подържатъ три пѣти: сутринь, обѣтъ и вечерь; и четвърта категория подържатъ, че трѣбва да се яде на дѣль четири пѣти. Сега, въ България въобще, три пѣти ядатъ на дѣнь: сутринь, на обѣдъ и вечерь. Правилото при яденето е: никога не яжъ, ако нѣмашъ разположение. Правилото ще го туришъ само при случая: като станешъ сутринь и усѣщашъ гладъ, нахрани се, ако не, не яж. На обѣдъ, ако усѣщашъ гладъ, нахрани се, ако не, не яжъ, и вечерь сжшо. Ще ядешъ, ако имашъ разположение, не само разположение на апетита, а да усѣщашъ удоволствие при яденето. И ап. Павелъ казва: „Яжте, пийте и благодарете“. А азъ се изразивамъ: да ядешъ съ любовь, да обикнешъ храната, и тогава тази енергия се привлича въ организма, защото храната е жива, и тия частици, слѣдъ като влѣзатъ по закона на любовта и ги здѣвчеме, живата енергия отъ тѣхъ се влива въ нашия организъмъ и го обновява. Обаче, ако ние нѣмаме разположение, образуватъ се течения—кръгообразни, конусовидни, елипсовидни, послѣ хиперболични, и тия течения почватъ да се вълнуватъ, и става изтичане на енергията. (II правило за хранене). Първото

нѣщо: ученикѣтъ нѣма право да се гнѣви на трапезата. Забранено е въ природата при ядене да се гнѣвимъ. На човѣка абсолютно е забранено при ядене да се гнѣви. Туй го запишете! За обпкновениѣ хора, може да се гнѣвятъ, колкото искатъ. Забѣлѣзва се у кокошкитъ и у други животни, когато ядатъ има мушкане, но за разумнитѣ, на трапезата, да се гнѣвятъ, не е позволено. Защо не е позволено? Азъ ще ви кажа защо. Казва Христосъ: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слѣзналъ отъ небето, и всѣки, който ме яде, ще бѣде живъ“. Е-е, ако този, който е слѣзналъ отъ небето на твоята трапеза да ти даде животъ, ти го дава, имашъ ли право да се сърдишъ? Абсолютно никакво право! И азъ турямъ туй, като правило за въ окултната школа. Това е едно отъ правилата, и всѣки, който го прѣстѣжи, отварятъ вратата и му казватъ: „Г-не, излѣзъ!“ Два пкти като прѣстѣжи туй правило, изключватъ го изъ класа навѣнка. Та, сега вие искате да бѣдете ученици, но, ако прѣстѣжните това правило, ще ви изключатъ. Не само нѣкой да седне привидно. Не, не, по същество ще седнешъ, абсолютно разположенъ, всичко да бѣде отворено у тебе, да бѣдатъ отворени умътъ и сърцето ти, и ти, като ученикъ, да благодаришъ на Бога, че по благодать си дошълъ въ туй учи-

лице. То е разбираше! И, ако вие не започнете отъ тамъ, вие не може да се облагородите. Ако туй правило не го приложите въ дома си, за себе си, вие никога не може да дадете туй възпитание на дъцата си. (III правило за хранене) Постѣ, на ученика на една окултна школа не му се позволява да яде бързо, абсолютно е забранено! Яденето е една велика благородна работа, ще я свършите по взятитѣ правила. Никаква бързина! На двѣ — на три, не! Ти ще седнешъ, тя е една отъ най-великитѣ работи, и ще я свършите тѣй, по правилата. Колко минути ще ядешъ? 15—20 мин. ще ядешъ, но полека и абсолютно нѣма да бързашъ. Тя е сериозна работа. И туй правило турете. Достатъчно е два пѣти да ядете бързо, да ви покажатъ вратата навънка. И азъ ще ви кажа защо не услѣвате въ християнството. Тази е една отъ причинитѣ, но не и единствената. (Четвърто правило при хранене). Никога не е позволено на ученикъ отъ окултната школа да прѣяжда. Ако два пѣти прѣядете, пакъ ще ви покажатъ вратата навънка. Тѣй, абсолютно никога не се позволява да прѣядешъ. Защото, яденето е математически опрѣдѣлено, ученикътъ трѣбва да знае, колко му трѣбва, толкова да яде, нито една хапка повече. Като дойде до она язва ти е зѣ-

дующата: като усѣти, че му е най-приятно яденето, да спре тамъ. По-нагорѣ да не отива, тамъ да се спре. То е едно отъ правилата — да се спре при тази най-сладка ханка. Спрете ли се тамъ, въ васъ се набира една енергия, възходяща, разширяваща и казвате: „Много хубаво се нахранихъ“. Тази енергия гради въ васъ, твори, и тогава и на работата си, навсѣкдѣ, каквото пипнете, всичко ви върви, иде ви отржки.

Сега, третата категория. При работата има три отдѣла: работа физическа, духовна и умствена. Тѣ сж три категория, които сега засѣгатъ живота на ученицитѣ въ една окултна школа. I. Правило (за работа) Ученикътъ нѣма право да прави различие между физическата, умствената и духовната работа. Да каже: „Тазя работа не струва“. За него физическата, умствената и духовната работа трѣбва да бждатъ еднакво важни. Направи ли той най-малкото различие, че едната работа седи по-високо отъ другата, двѣ такива погрѣшки, и му показватъ пжтя навѣнка. За него физическиятъ, умствениятъ и духовниятъ трудъ трѣбва да бждатъ свещени. Ученикътъ трѣбва да знае, че физическиятъ трудъ е единъ методъ при работата, да възприемаме енергиитѣ отъ земята. Когато обработваме зе-

мата, едновременно става обмѣна между нашето тѣло и силата на земята. Слѣдователно, чрѣзъ краката си възприемаме енергията. И ето защо, когато човѣкъ работи физически, поритѣ на неговитѣ крака духовно трѣбва да сж отворени, за да може тази енергия да циркулира правилно прѣзъ тѣлото. Когато работи духовна работа, попече тогава се засѣга човѣшкото сърце, тогава неговото сърце трѣбва да бжде отворено.

А при умствената работа, тамъ умътъ трѣбва да е отворенъ, т. е. мозъкътъ да е въ такава състояние че да може да възприема.

• Сега, тия правила азъ ги казвамъ само на онѣзи, които иматъ желание. Законътъ е таквъ. Всѣки ученикъ, който влѣзе въ школата, трѣбва самъ да си наложи отъ обичъ, отъ любовъ да може да извърши туй. Веднѣжъ дадешъ ли обѣщание на себе си, изпълни го! Бжди вѣренъ на себе си! Човѣкъ пѣма право да лъже себе си. Имашъ ли едно обѣщание въ себе си — изпълни го! Никой да не те знае, но прѣдъ себе си бжди вѣренъ, изпълни го! Защото, ако тия правила не ги приложите, отъ васъ никакви окултни ученици не може да стане.

Защото, не е въпросътъ човѣкъ само да иде, не е въпросътъ и само да работи. Да кажемъ, че вие ядете нѣкоя кокошка. Азъ да ви приведа слѣдующето изяснение. Азъ съмъ рѣшилъ, взимъ нѣма да държа вече прѣдъ васъ, и за въ бъдеще нѣма да позволявамъ никой отъ васъ да ме изпитва. Нѣма да позволямъ. Който наруши правилото, съобразно окултното учение ще му покажемъ нкти навтика, безъ разлика. Въ недѣлнитѣ си бесѣди, такъ е общо, азъ съмъ другъ, но дойде ли до ученето, не може така. Въ недѣли може, ако искате да играете на мояга проповѣдъ, но дойде ли до окултното учение, работата е опасна. И азъ една вечеръ ще ви дамъ единъ примѣръ, какво могатъ да направятъ окултнитѣ сили. Ще ви дамъ тукъ примѣръ на нѣкои отъ васъ, че послѣ, ако ви отбръва, пакъ постижете тѣй. Писанието казва тѣй: „Богъ е огънь всепосяждающъ“. Кога? Когато ти проповѣдвашъ урокъ, и ти си въртишъ главата навсѣкдѣ. Той е огънь всепосяждающъ, и когато казва нѣкому да изпълнява волята му, а той каже: „Азъ имамъ особено мнѣние“, Богъ се проявява такъвъ. Сега, ако искате да бъдете ученици, вие сте свободни, да приемете или не, но ако приемете и не изпълните, никаква любовъ нѣмате. Любовта е това, да зная човѣкъ отъ любовъ да учи, да

слуша, да възприема Божественото учение, и да го прилѣга. Това наричамъ азъ Любовь. То не е заради мѣтъ, то е заради васъ; ако го приложите, вие ще се ползувате, и за въ бъдеще вие ще имате нужда отъ него.

Сега, ако на васъ ви дадатъ хубаво опечена кокошка, добръ, но тази кокошка е прѣстояла малко и почнала да мирише. Хубаво опечена е, и вие ядете и казвате: „Вкусно ядене, хубаво се наядохъ“, но слѣдъ единъ часъ почне нѣщо да се прѣвръща, почнатъ да се образуватъ газове, да се прѣвиватъ, и току вижъ, всичкото ядене почне да излиза прѣзъ уста-та навънъ. Питамъ: Туй ядене на мѣсто ли е? Хубаво ли е? Сега, приведете по аналогия това къмъ духовната работа. Нѣкой пѣтъ казваме: „Да се обичаме“. Повикатъ те на трапезата, пѣкъ те нахранитъ по духовенъ начинъ, казващъ: „Този братъ е отличенъ, пѣленъ е съ любовь, ама мисли . . .“! Хубаво, но слѣдъ единъ часъ пакъ започне нѣщо да става у тебе, този обѣдъ на мѣсто ли е? Повика те нѣкой, че те нахрани умствено, отлично те нахрани, но слѣдъ единъ часъ пакъ ти се повръща. Тия яденета на мѣсто ли сж? Не сж. Това е хабене на енергията. Когато човѣкъ яде, той трѣбва да усѣща една лекота въ стомаха си. Слѣдъ като се е наялъ, той трѣбва да усѣща една лекота, сто-

махътъ му трѣбва да работи, като една отлична машина; само така се е наялъ духовно. Сърцето да работи, да създава едно приятно разположение на пеговия умъ. Сега, не взимайте ония състояния, които вие често имате, че сж отъ ученето. То е вѣнка отъ училището. Човѣкъ трѣбва да се бори, а страданпето то е вѣнъ.

Слѣдъ като е училъ ученикътъ въ едно окултно училище, учителптъ го пращатъ навѣнка въ свѣта. Ще му дадатъ едно прѣдметно учение, да видятъ какъ ще разрѣши закона, тогава ще дойдатъ мжчнотиитѣ. Нѣкой, като слуша, казва: „Мжчнотии нали ще има?“ Чакай, слѣдъ като учпшь, тогава ще дойдатъ мжчнотии, инакъ нѣма да знаешъ какъ да се справишь съ тѣхъ. Защо ни сж мжчнотии? Нима има полза, ако нашарягъ нѣкому задницата съ 25, и послѣ му даватъ лѣкъ да мине? Като ученикъ, каква полза да го шарягъ? Нѣма смисълъ. Ще каже пѣкой: „Той е страдалъ“. Страдалъ, но безидейно. Ако нѣкой човѣкъ е билъ боленъ, и искатъ да го биятъ, а зарадъ него биятъ тебе, и ти се въодушевлявашъ, че те биятъ и казвашъ: „Отървахъ единъ братъ“, това има смисълъ. Та, всичко въ нашия животъ трѣбва да се обуславя разумно.

При какви обстоятелства е говорилъ Христосъ? Вземете Неговата притча за сѣятеля. При притчата за сѣятеля, Той е говорилъ на земледѣлци, въ една

мѣстность, дѣто сж живѣли земледѣлци. Тамъ е говорилъ Той за най-добрия методъ да се сѣе сѣмето—физически, умствено и духовно, и имъ е обяснявалъ условията. Единтъ условия обяснилъ така: едно сѣме паднало край пхтя, друго между трънетѣ, третото на каменистага почва, и най-последното на добрата почва, което дало 30, 60 и 100. Обясненията сж за тия земледѣлци. Послѣ, като билъ при онѣзи рибари, тѣмъ не е говорилъ за сѣмето, на рибаритѣ Той е говорилъ за мрежи. А сега, тѣзи взели, каквото Христосъ е говорилъ на земледѣлцитѣ и на рибаритѣ и го размѣсватъ—риби и жито и казватъ: „Тѣй казалъ Христосъ“. Не, не, Христосъ е говорилъ много умно, и на мѣсто е говорилъ, а ние сега вземаме и размѣсваме думитѣ: туй казалъ, това—онова, и мислимъ, че сме обяснили нѣщо. Това не е обяснение! Този неводъ какво означава? Послѣ, Христосъ казвалъ притчата за угощенцето. Нѣкждѣ Той засѣгалъ и търговцитѣ. Три категории хора се засѣгатъ, на които Христосъ е говорилъ. Първиятъ, който си купиць нива, вториятъ, който купиць 5 чифта волове и третиятъ, който се оженилъ. Всѣка притча е за особена категория хора. Ако вземете притчитѣ на Христа, Той опрѣдѣля коя притча, на кое съотвѣтствува, и какви принципи обяснява въ

живога. Какво означава живота? Нивата означава човѣшкото тѣло. Ти си дошълъ на земята, купилъ си нивата, нали? Колко чифта волове е купилъ той? Какъ пише тамъ? Петъ чифта, нали? И послѣ, другиятъ, който се оженилъ. Значи, какво е състояннето му? Нивата съотвѣтствува на сжия, воловетъ съотвѣтствуватъ на яденето, женидбата съотвѣтствува на работата. Разбирате ли! Тѣй седи тази притча, да се обясни приципно. Нивата — то е почивката, ти трѣбва да си починалъ хубаво, единъ добъръ сънь да си спалъ, много хубавъ, и като станешъ, ще нахранишь 5 чифта волове — яденето е то; и слѣдъ туй женидбата означава работата, вжтрѣшната страна. е говорилъ на единъ окулченъ езикъ на онѣзи ученици, какъ да разирѣдѣлтъ работата сами на земята. Той внесе ново гледище, и засѣгна този окулченъ въпросъ. Та, ако дойде сега да проучимъ Евангелието, ще го проучимъ по единъ окулченъ начинъ. Азъ се отклонявамъ отъ главния въпросъ. Щомъ дойдемъ до притчитѣ, тамъ може да се яви споръ. Трѣбва да се намѣри въ какво съотношение седи тази притча съ други притчи. Тѣ сж все символи, наредете ги, и тогава ще се яви разгатването. Значи, работата — физическа, умствена и духовна, трѣбва да се извършва съ любовь. Това е едно вжтрѣшно

упражнение за ученика. И тъй, имаме три подраздѣления, съ които трѣбва да се справяме: сънътъ, яденето и работата. И, ако вие внесете този новъ методъ за работа, много отъ сегашнитѣ болести, тази неврастения, която имате, тази неразположения, всички тия вѣща ще почнатъ постепенно да се чистятъ. Ние ще имаме една по-голяма свѣжестъ, по-голяма радостъ на ума, по-голяма бодростъ, издържливостъ, животътъ ще бѣде по-продължителенъ и приятенъ, и много отъ сегашнитѣ мъчнотии ще се прѣмахнатъ. И тогава, вие като излѣзете, зная, че пакъ ще дойдатъ вашитѣ приятели, старитѣ ви приятели, които сѫ ви учили, и ще ви кажатъ слѣдующето: „То може, ама още не му е дошло врѣмето, и по-късно вие сте старѣ, това е за младитѣ“. А младитѣ ще кажатъ: „Ние сме още млади, но-нататкъ, да си поживѣемъ малко, че като остарѣемъ, тогава“. Тогава ще дойдемъ до положение да почнатъ всички да се отречатъ. Може, но е на сила, но онзи, който иска да бѣде ученикъ, и иска да разбира, безъ тия правила по-окултнѣтъча, безъ тия елементарни правила, по-нататкъ никакъвъ резултатъ не може да постигне. Ще имате резултати обикновени, малки. Ти онова правило знаешъ ли? Евангелието казва: „Вѣрниятъ въ малкото е вѣренъ и въ многото, и невѣрниятъ въ малкото е

невѣрегъ и въ многото“. Като прѣстѣпите една отъ малкитѣ заповѣди, ще кажете: „Тази е много малка заповѣдь; ние имаме по-велики“. За любовъта, за вѣрата и за надеждата, да се реализиратъ отчасти тѣя работи, трѣбва изпълнение. Ако вие пѣмате сили да изпълните една малка заповѣдь, като яденето, спането, работата, всички други заповѣди ще изпълните все по сѣщия начинъ. Спането не го създадохме ние, яденето не го създадохме ние, работата не я създадохме ние. „Отецъ ми“, казва Христосъ, „още работи, и азъ работя“. И азъ казвамъ: и какъ работи Господь, знаете ли какъ работи! Тѣй щото, това сѣ постановления чисто Божествени, и ако ние ги въздигнемъ, Господь ще ни благослови. Ако ние ги прѣнебрѣгнемъ, тогава и живата природа и тя си има наказания. Знаете ли какво правятъ майкитѣ? Пратите вашето дѣте да изпълни нѣкоя работа, то не я извършило, тогава на другитѣ дѣца давате по една ябълка, на него-не; може слѣдъ единъ часъ, два часа да му дадете, но най-първо нѣма да му дадете сѣщия приемъ. Това правятъ умнитѣ майки, а много мѣдритѣ майки ще кажатъ: „Хубаво, мама да му прости“. Много умнитѣ всѣкога прещаватъ, а умнитѣ понашарватъ по малко. Та, ние съврѣменитѣ хора, колкото грѣшимъ, искаме въ свѣта да нѣма наказания, а напротивъ,

колкото по-малки наказания искаме, толкова по-голями идватъ. Казватъ: „А, страдания да нѣма“, и всички искаме да се прѣмахнатъ, но колкото повече го искаме, толкова тѣ идватъ повече. Защо? Казва майката: „Бждѣ се бави, азъ ти казахъ слѣдъ единъ часъ да се върнешъ!“ Ама азъ имахъ другарчета. „Кой е по-горѣ, тѣ или азъ?“ Та, и ние ще кажемъ: „Свѣтътъ е тѣй.“ Господь ще каже: „Свѣтътъ ли седи по-горѣ или азъ?“ Не общественото мнѣние или авторитетътъ на нѣкой си, но какво е казалъ Господь вътрѣ въ природата, на първо място е то.

За всинца има едно правило: никаква критика, никакви такъва: „азъ съмъ на особено мнѣние“. И за менъ и за васъ, нѣма две мнѣния. Само по единъ начинъ може да се изчлени млята Божия! И то разуменъ начинъ. (И правило за съня). Спането може да става само по единъ начинъ. Какъ? Като си лѣгнешъ на лѣга или на дѣсната страна, до сутринята да не се обърнешъ. Тѣй, като си лѣгнешъ на едната страна, да нѣма никакво хъркане, дишането да бѣде плавно и тихо, да мислятъ, че си умрѣлъ, а като почнешъ да хъркашъ, то не е спане. Тихо и мирно ще спишъ. То е божествено. Казва нѣкой: „Азъ на гърбъ не мога да спя,

а на корема си спя“. Не, не, най-хубавото спане е на дѣспната страна, сръдно спане, сръдна хубостъ е спане на дѣвата страпа, лошото спане е на гърба, а който иска да оре — да спия на корема си. И тъй, ще туримъ мисльта, та, като дойде да четемъ Божествения законъ, да туримъ тази мисль въ ума си, и тогава да знаемъ, че сме спали хубаво. Вие може да прѣброите прѣзъ годината колко вечери сте спали хубаво, и ще имате понятие за нашия прогресъ нагорѣ. Туѣ е дресирано или възпитание на човѣшката воля. Отъ тамъ трѣбва да започнете. За ученицитѣ, туѣ е много важно, не само за младитѣ, по и за старитѣ. Старитѣ ще кажатъ: „Ние, като дойдемъ втори пѣтъ“. Втори пѣтъ като дойдешъ. Не, не, сега е. По-добрѣ кажете си тъй: „Азъ не искамъ да го изпълня“, а не „втори пѣтъ“. Пъкъ, ако искате, и сега може да го изпълните, защото спане има и въ другия свѣтъ. Спане, почивка има и въ другия свѣтъ. Следователно, ако тукъ си научилъ почивката и яденето, разбралъ си, че почивката може да бѣде съзнателна и несъзнателна. Ако тукъ вземъ какъ да почиваме, и тамъ ще знаемъ, а ако тукъ не знаемъ какъ да почиваме, и горѣ нѣма да знаемъ. Законътъ е всеобщиятъ. Тѣзи нѣща сж само по аналогия. Ще кажете: „Спане?“. Тамъ, дѣто човѣкъ се е пробу-

диль, нѣма сѣнь, а има почивка“. И тѣй, сега ще вземете тия три подраздѣления: спане, ядене и работа. Сега, който вѣда тукъ, ние не му налагаме, но който е дошълъ, който се ангажира веднѣжъ, трѣбва да изпълни! Онѣзи, които не сж готови да изпълнятъ, по-добрѣ да се откажатъ. За пѣккой, недѣлнитѣ бесѣди сж достатѣчни. И ще ви кажа защо именно въ класа тѣ не трѣбва да присѣтствуватъ. Азъ да ви обясня. Защото, ако влѣзете въ единъ класъ, колкото души и да сж 5, 10, 15, 100, 200, ако тия ученици искатъ да изпълнятъ известна работа, а вие останете на особено мнѣние, вие сте като единъ червей, който разяжда този органъ. Тогава, защо да ставате тоя червей, да разрушавате туй дѣло? Който не може да изпълнява, ще каже за другитѣ: „Той говори, но не може да изпълнява“. Който казва тѣй, да не дохожда да слуша тия работи. Ама ще кажете: „Азъ да ги слушамъ“. Може да ги слушате, но нѣма да влизате вътрѣ. За туй всѣкога се раждатъ известни дисхармонии. Дойде пѣккой, иска нарядъ, но този, който не може да изпълнява този нарядъ, да не иска, защото въ притчата се казва: „По-добрѣ е да не общавашъ“. Щомъ общавашъ, трѣбва да го изпълнишъ, итъкъ ако не искашъ да изпълнишъ, не общавай. Общаешъ ли веднѣжъ прѣдъ себе си, постарай се да го изпъл-

нишъ. Та, онѣзи отъ васъ, които оставатъ за ученици, азъ искамъ да бждете изправни, и ще се измѣнятъ малко характеритѣ ви. Само тогава може да се измѣнятъ и законитѣ. Ще кажете: „Духътъ ще ни измѣни“. Ама знаете ли вие методитѣ на Духа? Духътъ, когато иска да измѣни човѣка туря го въ училище. Тия гимназии, университети сж направени все отъ Божия Духъ. Или ще кажете: „Тамъ сж дяволитѣ“. Не, не, то не е свѣтско, то и дяволи има, но и Божиятъ Духъ работи тамъ, Той рководи живота. И сега нѣкой казва: „То е свѣтско учение“. Не, ние трѣбва да го свършимъ. Нѣкои ученици влѣзатъ, напушатъ училището. Не, не, влѣзешъ ли въ университета, ще го свършишъ. Послѣ може да захвърлишъ дипломата, но свърши, то е характеръ! Или кажешъ: „Азъ ще свърша I-ви класъ“—свърши го; послѣ, като влѣзешъ въ втори класъ, кажи: „Ще го свърша“ и свърши го. Послѣ, пакъ си помисли и кажи: „И трети ще свърша“ и свърши го. Другата година пакъ тѣй кажи, и така ще свършишъ цѣлата гимназия. Не обѣщавай изведнѣжъ всичко, но по малко. I сега дойдатъ нѣкои, дадатъ обѣщание; дадете ли обѣщание, свършете го за васъ самитѣ. Така щотъ единъ день, като влѣзете въ другия свѣтъ, ще на мѣрите вашия пѣтъ посланъ само съ неизпълнен

обѣщания. Вие ще се намѣрите, като единъ човѣкъ, на когото му събуватъ обувката, и го поставятъ на такива остри камъчета, да ходи босъ. Всички ваши обѣщания ще бждатъ такива камъни, ще ходите и ще усѣщате бодежи на краката. Туй не е само форма, а de factum тѣй ще го намѣрите. Та, сега, като ученици, ще се стараете да сте изправили, защото у Бога измѣна нѣма. А кой каквото прави, това и ще намѣри. Ако изпълнявате всичко, каквото Богъ изпълнява, то, като влѣзете въ другия свѣтъ, ще намѣрите единъ пхтъ само съ рози посланъ. Защото всичко, което вие обѣщаете и изпълните, тамъ е величието на всѣки единъ човѣкъ — да изпълни обѣщанията, които е далъ на себе си; не каквото азъ ви казвамъ, а каквото вие сте обѣщали. Ако туй, за което азъ ви говоря, вие го започнете, и слѣдъ 1—2 мѣсца кажете: „Тази работа не е заради мене“, това не е добръ. И тѣй, тогава вие ще разграничимъ висшца ви, азъ ще ви разгранича на петъ класа. Въ тази школа, сега, на 5 класа ще ви разгранича—мже и жепи. Всѣки единъ ученикъ трѣбва да знае въ кой класъ влиза. Сега ще кажете: „Дали въ първи или въ втори ще съмъ“? Тия класове сж еднакви. Всѣки отъ васъ ще си избере единъ класъ, но като влѣзе ще го свърши! Разбирате ли! Влѣзете

ли въ единъ класъ, всичкитѣ прѣдмети на класа ще проучите хубаво, и теория, и опитъ. Та, като свършите първи класъ, ще ви питамъ: Втори класъ искашъ ли да свършишъ? Ще си помислите, дали да влѣзете въ втория класъ. Но като го приемете, пакъ ще го свършите. И тогава, като свършите 5-тѣ класа, ще ви дадемъ диплома, т. е. Братството ще ви даде диплома, че вие сте единъ отъ способнитѣ ученици. Тѣй седи въпроса. Въ всѣка една окултна школа има и практически опити. Тамъ не е работа на хвалби. Тукъ казватъ: „А, азъ зная да свира“. Хубаво, я му дайте цигулката. Всички ще се наредатъ и то, ще се наредатъ най-виднитѣ професори по музика, вторачатъ си очитѣ, и на ученика почне да му тупка сърцето. Ако е талантивъ, ще свира, но като дръпне единъ пакъ лжка, учителитѣ ще разбератъ колко знае да свира. Та, онѣзи, които ще ви изпитватъ, ще знаете, вѣщи сж всички. Послѣ, едно отъ правилата: нѣма да се интересувате кой въ кой класъ е. Правилото е да знаете само онѣзи, които сж въ вашия класъ, а такива въ други класове, абсолютно е забранено таква любовитство! Всѣки ще знае само класа си, въ който той учи, нищо повече! Сега, не е необходимо да влѣзете въ класа. Вие може да мислите, че не трѣбва да

влизате, че туй може да го придобие и вънъ. И вънъ може да се придобие. Но, който рѣши, и млади и стари, да се стегне да учи. Тогава Богъ на прилежнитѣ помага.

Азъ дадохъ едно мого на младитѣ, сега, ако младитѣ позволятъ, туй мого ще го дамъ и на васъ, старигѣ. И азъ мисли, че тѣ ще позволятъ, то е сѣдующото: Безъ страхъ и безъ тъмнина! Безъ страхъ и безъ тъмнина, Тамъ, дѣто има страхъ, нищо не става, а тамъ, дѣто нѣма страхъ всичко става. Въ живота на ученика всичко, което става, трѣбва да стане безъ страхъ и безъ тъмнина, въ абсолютна видѣ-лина. това е то едно божествено правило за ученика. И тѣй, туй сега е пропускътъ само на физическия свѣтъ. Който работи на физическия свѣтъ, трѣбва да бѣде безстрашенъ. Азъ ще обясня туй. Младитѣ казватъ: „Човѣкъ да бѣде смѣлъ“. Не, и смѣлитъ човѣкъ е страхливъ. Затворете пѣколъ котка, най-първо тя е страхлива, почва да бѣга, но като я нашарите, тя става смѣла отъ страхъ, и се нахвърли. Тя е станала смѣла отъ страхъ. И сегашнитѣ хора всички сж смѣли, само отъ страхъ. Туй, дѣто хората искатъ да се осигурятъ, да си направятъ къщи, това-онова, всички сж смѣли, но отъ страхъ. Туй не е „безъ страхъ“. Да. Само

ученикътъ на окултизма или християнинътъ въ пълната смисълъ на думата, който казва че „въ Бога всичко е само добро“, може да бжде безстрашенъ. Да знаешъ, че въ всички моменти на живота Богъ присъствува на всѣко мѣсто; отъ нищо да на те е страхъ, понеже знаешъ, че Богъ царува навсѣкждѣ, не само знаешъ, но вѣрвашъ и опитвашъ. Въ момента, въ който се поколебашъ — страхътъ ще дойде въ душата ти. Слѣдователно, ако ученикътъ има страхъ, той е вѣлика отъ училището. У насъ нѣма „ако“. И Писанието казва: „Опитай и вижъ“. И пророкътъ казва: „Опитайте и вижте, че Господъ е благъ“. Туй е едно изречение на окултната школа. Това е било ученieto на старитѣ пророци, които сж учили тия правила, и още повисоки правила изъ окултната наука.

Сега, достатъчно е.

Нека имаме пакъ една тайна молитва!

Сжбота ще има зимна екскурзия. Всички да не идватъ. Правилото е: понеже сте ученици, ако явкон мислятъ, че може да се прослудятъ, да не идватъ, само, които може да издържатъ. Пакъ ще вземете гюмчета, понеже тази екскурзия е много равна, горѣ има снѣгъ, студеничко е. Има и прана. Има и студеничко. Ако у васъ негативнитѣ мисли прѣвдодѣлятъ, не идвайте. Ако дойдете безъ

страхъ — добръ дошли. Ако сте много смѣли, не ви искаме. Ако идвате безъ страхъ и безъ тъмнина — всички сте добръ дошли. Сега, опрѣдѣлете часа! 6.30 ч. е при кладенчето. Съ тънки дрехи да не тръгнете, и съ тънки чорапи, но съ хубави, дебели чорапи, вълнени, послѣ и дебели дрешки. Да направимъ единъ опитъ. Камшицитѣ да оставимъ горѣ. До „малкия черни връхъ“ мислимъ да идемъ, на височина до 1500 м., а може нѣкоя да останатъ долу, ще има дежурни на 1200 м. Тамъ сега има свѣтъ най-малко до 1 м. дълбочина.

Сега, вториятъ нѣтъ положително ще се запишатъ онѣзи, които искатъ да бждатъ ученици на окультизма, които искатъ да слѣдватъ въ класоветѣ. Тази работа е сериозна, ще си обмислите. Ще слѣдимъ изпълнението, да видимъ резултатитѣ. Който рѣши, добръ; който не, нека си седи дома, да се занимава съ други работи. Но, който рѣши да слѣдва известни правила, ще ги туримъ въ изпълнение, да видимъ има ли резултатъ. Споредъ тази теория ще опитамо резултатитѣ, другояче нѣма какъ. Ще си помислите сега, по отъ срамъ, ще помислите хубаво, и ако въ душата ви има безсрашие и нѣма тъмнина — елате, ако имате страхъ и тъмнина, не идвайте.

И още едно правило: да бждемъ откровени, чисти, да знаемъ, че като започнемъ

една работа, за Бога я започваме. И като я започнемъ, да я свършамъ. Сега, тази работа за Бога я започваме, и ще я свършимъ. Тази работа много малка ще бъде, съ много пътя да започнемъ.

Сега, ще спазвате свободата си. Първото правило на Любовта е свободата: искамъ всички да бъдете свободни. Всичко да рѣшите по закона на свободата, и каквото рѣшите, да го изпълните.

Мене ми се харесватъ въ едно отношение, мога да ви похваля; азъ не обичамъ да хваля, но констатиравамъ факта, ще ви кажа, че единственото, което харесвамъ, то е дѣто стояхте на ступене отъбънка. Туй съмъ харесалъ въ васъ софиянци, и съмъ казалъ: отлична чърта е; която сж отъбънка и която сж вжтрѣ, отлично е, тази е единствената добра чърта, която имате. За друго не мога да ви похваля, по за туй не бихъ се свачувалъ да го кажа, може навсѣждѣ да го кажа, не само на васъ, но и на другигѣ. Добра чърта е, отлична чърта е. Друго не мога да кажа.

Сега, ще използваме магнетическитѣ сили на Витоша. Електричеството и магнетизмътъ, туй е най-хубавото за софиянци, и ние трѣбва да използваме туй хубаво. Витоша е единъ богатъ магнитъ. И трѣбва да използваме тия условия. Другитѣ уче-

ници нѣматъ тая Витоша, и тя прѣдставя едно приятно развлѣчение за окултнитѣ ученици. Другитѣ ученици трѣбва да отидатъ много далечъ, пъкъ тукъ има хубави условия, дѣго могатъ ученицитѣ да се калятъ. Искамъ да направимъ тази екскурзия по всичкитѣ правила, да ги проверимъ, и послѣ може да ги прѣдадете и на другитѣ.

Сега събрането е свършено.

ЧЕТИРИТЪ ПРАВИЛА

3. Школна лекция
на общия окултенъ класъ
9.III—1922. Четвъртъкъ.
Ст. София.

7.10 ч. в.

Четиритѣ правила

Благославяй, душе моя, Господа. (свършено тихо).

Т. м.

Отъ всиѣца ви се иска редѣ, порядѣкъ, дисциплина, но не азѣ да ви я налагамѣ. Азѣ искамѣ всѣѣки отѣ васѣ самѣ да си наложи дисциплина на своитѣ мисли и чувства. А койго не може самѣ да си я наложи, да не идва. Ако вие не може да си налагате такава дисциплина, не идвайте. И ако пѣѣкой си позволи да дойде безѣ тази дисциплина, тогава азѣ не отговарямѣ. Азѣ искамѣ абсолютна хармония! Отѣвнѣ може да ме критикувате, но тукѣ, койго ме критикува, не отговарямѣ за послѣдствията. Когато единѣ човѣкъ влѣзе въ храма Божий, трѣѣбва да знае, че туй е храмѣ. Когато идва въ училището, трѣѣбва да знае, че туй е училище. Ако вие идвате тукѣ да сравнявате вашето знание, да видите колко знаете, нѣма защо да идвате. Нали искате да бждемѣ приятели? А приятели може да бждемѣ, само когато изпълняваме законя на абсолютната Любовь, когато изпълняваме

закона на Мъдростѣта, закона на Правдата. Тѣ сѣ еднакви за всички — нѣма изключение за никого. Законътъ тамъ е абсолютенъ. Любовта бива абсолютна и относителна. Има абсолютна Мъдростъ и относителна мъдростъ; абсолютна Истина и относителна истина; абсолютна Правда и относителна правда; абсолютно добро и относително добро. Ние вървимъ по абсолютното, а не по относителното. Относителното е вѣнка въ свѣта. Да се разберемъ! Тѣй щото въ абсолютното има едно мнѣние, а въ относителното има много мнѣния. И трѣбва да знаете, само по този начинъ може да имате съдѣйствието на небето. Небето е мѣсто на редъ и порядъкъ, мѣсто на дисциплина! Въ небето нѣма такива заповѣди, и такива стражари, както на земята; тамъ написани закони нѣма, но всѣки носи закони написани вътрѣ или въ ума си, или въ сърцето си, или въ Духа си, споредъ степенъта на развитието, което притежава съществуото.

Сега, моето желание е, да ви освободя отъ ненужнитѣ страдания и мъчности. Ако единъ ученикъ, който отива въ училището, има мазолъ, има живеница въ крака си или болки въ корема си, може ли да учи? Той трѣбва да бѣде свободенъ. Ако този ученикъ е гладенъ, ако 3—4 дена не е ялъ, може ли да учи? Значи, храна трѣбва да има,

иши трѣбва да има, трѣбва да има всичко, то му е необходимо. Та, ако вие идвате съ нитъ грижи тукъ, пѣмаме пужда огъ васъ. Това е сиротопиталаше, не е спасителенъ домъ. Идваго ви недѣленъ день тукъ, може да се счита за жителенъ домъ, но сега тукъ е училище — здра хора трѣбватъ. Който е боленъ, отъбика да си, а който е здравъ, да дойде. Та, всинца може бждете здрави. Ако сте болни, има извинение, болнитѣ да стоятъ отъвнъ. Въ една окултна ода хората сами ставатъ болни, и сами ставатъ равни. Сега, на този въпросъ азъ ще ви отгоря направо. Когато излѣзохте отъ Бога, болни излѣзохте? — Здрави. Следователно, кой е причината, че сте болни? — Вие самиѣ. Когато лѣзохте отъ Бога, невѣжи ли излѣзохте или сии? — Учени, а не невѣжи. Сегашното ви нежество се дължи на това, че сте изiali и взли всичко. А като сте изiali и изпили всичко, процавъбли сте на физическото поле.

Сега ще пристѣпимъ къмъ положителния животъ. Да оставимъ далечното минало и далечното щеще, а да се позанимаемъ съ настоящето. Когато нѣкой съврѣмененъ авторъ рѣши да напише коя книга въ видъ на разказъ или въ видъ на нкой романъ, той има два обекта: единъ герой и

една героиня. Героятъ е мъжъ, а героинята жена, и около тия двамата герои авторътъ разпрѣдѣля всички други лица и направя разказа си интересень. Сега, азъ задавамъ въпроса: Защо мъжъ тия двама герои? Героятъ мъжъ подразбира героинята жена, и героинята жена подразбира героя мъжъ. Унищожите ли вне единия герой, другиятъ самъ по себе си изчезва. И човѣкъ има два героя въ себе си. Кои сж тѣ? Азъ ще ви ги кажа. Първиятъ герой е умътъ, а вториятъ герой е сърцето. Около тия двамата герои, авторътъ, значи, Духътъ, разпрѣдѣля другитѣ лица. Духътъ, авторътъ е, който си избира двамата герои — умътъ и сърцето — и върху тѣхъ той съзидва своя разказъ, около тѣхъ се нареждатъ всичкитѣ други лица. Сега, този авторъ подбира своитѣ герои. Той опрѣдѣля точно въ какво седа геройството на героя и на героинята, и имъ придава извѣстни морални качества. Запримѣръ, на героя ще даде сила, смѣлость, рѣшителность, за да побѣждава. А на героинята ще даде най-голѣми страдания, а да издържи. Нея ще я постави въ най-голѣмкитѣ изкушения, и тя ще ги издържи. Дава ѝ отрицателната роля. Добръ, какви трѣбва да бѣдатъ тогава качествата на вашия умъ? Какъвъ трѣбва да бѣде геройтъ? Вашиятъ умъ трѣбва да бѣде

плень, смѣль, рѣшителенъ! Ако умътъ си каже: „Това не е за мене“, той се лишава отъ геройството си. Търси ли умътъ ви лесното въ свѣта, отъ васъ може да излѣзе само една морска звѣзда или една морска гѣба, нищо повече! И когато нѣкой ангелъ слѣзе на земята да разглежда хората, той познава по ума, кой какво иска. Ако единъ ученикъ, който влиза въ школата, търси най-лесния пътъ, отъ този ученикъ нищо нѣма да излѣзе. Ако той дойде при мъчните задачи, и ги заобиколи, или дава други да му ги разрѣшатъ, и съ чужда задача влиза, ние знаемъ какво може да излѣзе отъ него. И всичкитѣ сега управляващи свѣта, които седятъ на чело, сж излѣзли отъ такива школи, кждѣто сж рѣшавали все лесни задачи.

И тогава, какви трѣбва да бждатъ качества на сърцето? Тѣ пъкъ съотвѣтствуватъ на героинята. Умътъ трѣбва да бжде силенъ, смѣль, рѣшителенъ, а въ сърцето трѣбва да има пластичность, издържливостъ, търпѣние. Тия сж качества, които ученикътъ трѣбва да придобие. Никоѣ не се ражда съ тѣхъ. Той ги придобива. Има условия за това, и трѣбва да ги придобиете, за да може да разберете великата природа. Сега, какъ мислите: ако този герой се е поколебаль 5—6 пкти, и е отстъпилъ отъ своето призвание, каквѣ

ще го очаква? Той е изгубилъ веднѣжъ за всѣког благоводението на героинята, и съ него въпросътъ е свършенъ. И обратното е вѣрно: когато героинята е отстъпила отъ своя принципъ, отъ своето призвание, и тя е изгубила геройството си. Нѣма да се заблуждавате, да казвате: „Нѣма ли благодать?“ Това е другъ въпросъ. Въ математиката задачитѣ се рѣшаватъ само по единъ начинъ: тамъ не се допуща никакво изключение. Ама една единица, една погрѣшка! Тази единица, тази погрѣшка, при едно голѣмъ число, което се повтара много пѣти въ изчисленията, причинява голѣма врѣда. И тѣй, вие ще се занимавате съ вашия герой, т. е. съ вашия умъ, и съ вашата героиня — сърцето. И тогава, вие ще ме запитате: Гдѣ остава човѣшката воля? Човѣшката воля, по моето схващане, това е дѣте на ума и сърцето. Слѣдователно, ако човѣкъ има воля, подразбирамъ, че умътъ и сърцето сж продуктивни, че тѣ сж работили съобразно съ Божия законъ. Има ли воля, това показва, че умътъ и сърцето сж вървѣли по новия пѣтъ. Нѣма ли воля, това показва, че тѣ сж бездѣтни, тѣзи хора сж живѣли единъ грѣшенъ животъ. Това е разрѣшението. Човѣкъ безъ воля, значи това въ духовния животъ е едно израждане. Това е опрѣ-

дѣление на волята, но не е както опрѣдѣлението на съврѣменнитѣ философи.

Сега, за да можете да разберете вашия умъ, за да можете да разберете вашето сърце и вашата воля, необходими ви сж други четири елемента. Това сж тѣй нареченитѣ темпераменти. Има нервнъ или умственъ темпераментъ, който принадлежи на мозъка; има сангвиниченъ темпераментъ, който принадлежи на облитѣ дробове, на дихателната система; холериченъ темпераментъ, който принадлежи на мускулната и костна системи и флегматиченъ темпераментъ, който принадлежи на стомаха.

Когато нервниятъ или умствениятъ темпераментъ е първокачественъ въ проявлението на силитѣ, които го образуватъ, мисълта тече еластично, плавно, умътъ е продуктивенъ, никаква съмнина не се забѣлѣзва въ него, той всекога ще работи, ще бждете бързи и дълбоки въ своята мисъл. Това е само тогава, когато умствениятъ темпераментъ е първокачественъ. Всички темпераменти биватъ: първокачествени, среднокачествени и долнокачествени. Щомъ темпераментътъ на ума е долнокачественъ, вие ще трѣбва дълго време да работите. Понеже въ този темпераментъ главна роля играятъ мозъкътъ и нервитѣ, слѣдователно ще трѣбва да се учите да регулирате електриче-

ството си. Мозъкът е мѣсто на електричеството. Нѣкой път може да направимъ опитъ. Тази една широка област. Разнитѣ области на мозъка акумулиратъ (събиратъ) разни родове енергии. Даже ще може да се направи опитъ, за да се покаже, че ако се отнематъ или прѣдадатъ извѣстни енергии, веднага ще се измѣни и вашето уметвено настроение. Да допуснемъ, че ви е страхъ нѣщо, не можете да живѣете въ кжщи, искате да бѣгате. Ако нѣкой по-смѣлъ отъ васъ си тури ржката на извѣсна частъ на главата ви, тамъ, дѣто е центърътъ на страха, веднага ще отнеме съответната енергия, и страхътъ ви ще изчезне. И обратно: ако нѣкой страхливецъ си тури ржката на това мѣсто на главата на нѣкого, той ще стане страхливъ. Тѣй че, страхътъ може да се придаде, може и да ви се отнеме. Това сж течения вжтрѣ въ мозъка. Когато дойдемъ до тия течения, тѣ могатъ да произведатъ въ съответствуващитѣ центрове извѣстни движения, и тогава въ съзнанието ще се яви едно раздвижване, съпроводено съ опасностъ. Послѣ, да кажемъ, нѣкой човѣкъ е мплостивъ или състрадателенъ — тази енергия пакъ е локализирана въ извѣстна частъ на мозъка. Ако вие сте рѣшили да направите нѣкое благодѣяние, и дойде единъ човѣкъ при васъ съ отрицателни ка-

тва, човѣкъ, който не е милостивъ, и положи цѣтѣ си тамъ, на центъра на милосърдието, и васъ ще се роди същото желание, да не давате нищо. Обратно: ако нѣкой не иска да даде милостиня, а другъ, който е много милостивъ, си положи ржката на този центъръ, у този човѣкъ великата ще се роди желание да даде милостиня. Та, нѣкой казва: „Азъ нѣмамъ разположение да правя това нѣщо“. Питамъ: Туй отъ вашия умъ ли е произлѣзло? Ваше ли е туй нѣщо? Вие трѣбва да знаете, дали една мисль е ваша или е чужда. „Азъ“, казва, „нѣмамъ разположение“. Да, но това не е философия. Туй неразположение може да е чуждо, и ако всѣки день вие прѣживѣвате чуждигъ разположения, каква опитность може да имате? — Никаква! Българитѣ казватъ: „Чуждото е всѣкога чуждо, то и на великъ-день се взима“. Не, вие ще оставите само това, което е вътрѣ въ васъ, само вашето, само туй, което е минало прѣзъ вашия умъ, прѣвѣрено отъ вашето сърце и приложено отъ вашата воля, върху него може да се работи. Азъ желая, това, което ще изучавате въ школата, да мине прѣзъ вашия умъ, прѣзъ вашето сърце и прѣзъ вашата воля. Азъ нѣмамъ за цѣль да ви убѣждавамъ въ туй. Не, далечъ е отъ мене тази мисль. Въ тази велика окултна школа

опитътъ играе всичката роля. Храната сама себе си прѣпоръчва! Или? Има да я прѣпоръчвамъ азъ. Казвамъ: опитайте тази храна! Отъ резултатигъ вие ще съдите за храната. Отъ това, което ви се прѣподава, искамъ вие сами да си състари-те мѣнше, дали е полезно или не.

Първиятъ темпераментъ, умствениятъ, азъ го наричамъ динамически. Слѣдователно, главата, тя е опасна. динамо е тя. Тя е, като боздуганъ, и този, който има силна глава, ако не е добъртъ, върху когото сложи този боздуганъ, може да му направи голѣма пакостъ.

Вториятъ темпераментъ — сангвиническиятъ, азъ го наричамъ въздухообразенъ, той има свойство да се разширява. И слѣдователно, той е необходимъ, понеже, когато човѣкъ има този сангвинически темпераментъ, той дава експансивностъ на своята динамическа сила — главата — формата ѝ да става по-голѣма. И този темпераментъ се развива, за туй трѣбва да употребимъ дишането, като срѣдство за развиването му. Онѣзи, които иматъ слабо дишане, които сж тѣсногръди, на които дробоветъ не сж развити, кръвоноснитѣ съдове сж слаби, у тѣхъ този темпераментъ е доминкачественъ, и, вслѣдствие на това и умствената имъ система нѣма да функционира правилно. Има отношение на темпераментитѣ. И тѣй,

първото нѣщо, ще гледате да развивате дробоветѣ си въ съответствие съ вашата първа система. Въ санитвическия темпераментъ влизатъ дробоветѣ и кръвоносната система, тѣ го образуватъ.

Слѣдъ първитѣ два, идва флегматическия темпераментъ, или нѣкои го наричатъ витивния или жизнения темпераментъ. Азъ го наричамъ съобразенъ темпераментъ—който съжстава. Той е темпераментътъ на стомаха. Когато човѣкъ има нормално развитъ стомахъ, храненето става правилно: ни много гладуване, ни много прѣяждане. Слѣдователно, този темпераментъ е необходимъ, за да събира енергията. И опѣзи, които сж лишени отъ витивния темпераментъ, често изсъхватъ, както цвѣтите, тѣ сж безъ прѣстичица наоколо, и почватъ да ставатъ сухички. Казватъ: „Не си струва човѣкъ да е дебелъ“, но и коремътъ когато е съвсѣмъ малкъ, и то не си струва. При този темпераментъ не е важна голѣмината, но строежа на стомаха, и той има качеството добро ядене. На време ще ядениъ, и нѣма да прѣяждатъ, ако искашъ да прѣустроишъ стомаха си.

И най-послѣ, идва холерическия темпераментъ, темпераментътъ на мускулната и костна системи, или темпераментътъ на физическия човѣкъ. Азъ го наричамъ екскузивенъ. Той носи изтъл-

нителната страна на човѣшкия животъ. Всичко, каквото трѣбва да се извърши въ свѣта, се извършва все чрѣзъ този темпераментъ. Онѣзи, у които този темпераментъ прѣобладава, иматъ жилави мускули, коститѣ имъ сж здрави, малко грубички, езикътъ имъ е малко невѣздържанъ, не се разправятъ съ думи, а съ ржцѣ и крака. Сега, всѣки темпераментъ си има своята областъ на дѣйствиe. Когато холерическия темпераментъ прѣобладава, тогава сж развити съотвѣтствуващитѣ центрове въ мозъка — около уши-тѣ. Защото, всѣки единъ външенъ центъръ си има прѣдставителъ горѣ, въ мозъка, тамъ тяа части сж силно развити. При сингвиническия темпераментъ силно е развита горната часть — въображенieto. При флегматичния темпераментъ сж развити слѣпоочнитѣ части, а това показва, че когато на такъвъ човѣкъ му замирише на ядене, у него се заражда приятното желание да си похапне. Когато умствената система прѣобладава, тогава цѣлиятъ строежъ на прѣдната часть на челото има красива форма.

Вие трѣбва да изучавате темпераментитѣ, и да почвате да ги развивате. Ако не може да съгралите извѣстенъ темпераментъ, да внесете при-сжщитѣ нему качества, въ васъ ще остане една липса. Търпѣливъ човѣкъ може да бжде оня, кой

то има витивенъ или флегматиченъ темпераментъ. Даже и добръ развитиятъ човѣкъ, ако изгуби качествата на витивния темпераментъ, не може да бѣде търпѣливъ. Той не може да бѣде бързъ, ако сангвиническиятъ темпераментъ не е развитъ у него. Послѣ, мисълта му не може да бѣде будна, да схваща бързо, ако нервниятъ темпераментъ не е развитъ. Най-първо ще се заемете да обработвате вашитѣ темпераменти.

Сега, по отношение temperamentитѣ, има извѣстно измѣрване. Но, ако азъ ви дамъ измѣрванията, вие, като не сте запознати съ тия закони, може да си объркате понятията. Запримѣръ, широчината на носа отдолу, и слѣпоочнитѣ области ще покажатъ до колко е развитъ вашия витивенъ темпераментъ, защото между всичкитѣ части има една съразмѣрностъ. Широчината на ноздритѣ има съотношение къмъ широчината на ржката, а също и къмъ лицето. Послѣ, споредъ, както е устроенъ стомахътъ ви, така ще бѣдатъ устроени прѣститѣ ви; както сж устроени дробоветѣ ви, така ще бѣде устроена и цѣлата ви ржка, и мекитѣ части на прѣститѣ, които съотвѣтствуватъ на дробоветѣ. Който разбира това, като погледне частитѣ на прѣститѣ, ще знае въ какво положение се намира стомаха ви, всичко ще знае. Въ туй отношение,

нѣма нищо скрито-покрито. И на васъ, като ученици, ви прѣдстои много сериозна работа.

Сега, азъ искамъ да опрѣдѣля слѣдното: въ това училище, за работа, ще употрѣбите само излишното си врѣме, туй, което не знаете кждѣ да го употрѣбите, не искамъ да напуснете домоветѣ си. Колко часа може да опрѣдѣлите? Часъ, половинъ часъ ли, повече ли? Най-малко единъ часъ ви трѣбва, а, ако можете часъ и половина, до два часа прѣзъ деня — още по добрѣ, но да не си оставяте работата, че да ставатъ скандали. Не, скандали не искамъ. На способния ученикъ малко врѣме му трѣбва, и на трудолюбивия ученикъ малко врѣме му трѣбва. Нали знаете онази поговорка, дѣто се надбѣгвали жабата и заякътъ? Заякътъ бѣгалъ много бързо, но спалъ на много мѣста, а жабата ходѣла бавно, но не почивала, и надминала заяка. Та, бързитѣ хора понѣкога закѣсняватъ повече, отколкото муднитѣ. И туй е вѣрно: пзй-способнитѣ ученици въ училището, които много обѣщаватъ, въ живота нищо не даватъ, не че не могатъ да дадатъ, но тѣ се развалятъ отъ похвалитѣ. Сега, мнозина казватъ. „Да ни похвалятъ“. . . Не, похвалата е много опасна. Веднѣжъ въ годигата да похвалишъ нѣкого, и то само на великъ-денъ, но всѣки денъ да го хвалишъ, е

много опасно. На земята особено е много опасно да се хвали човѣкъ. Опасно е и да коримъ. Нѣма защо да коримъ. Колкото е опасно едното, толкова опасно е и другото. И корене и хвалене, и двѣтѣ иматъ егоистична подкладка. Ние хвалимъ нѣкой човѣкъ, защо? За да го подкупимъ. Мисълта ни не е, че той е благороденъ, но искаме да го подкупимъ. Нѣкой нѣтъ казваме: „Ти си много лошъ“, съ това ние искаме да му въздѣйствиуваме. А той казва: „Не съмъ толкова лошъ“. Въ окултната школа, и единиятъ и другиятъ начинъ не се употребяватъ. Не се позволява нито да ви хвалятъ, нито да ви корятъ.

Сега, ние имаме способности всички въ насъ, и всѣки ги има прѣизобилно. Тѣ способности трѣбва да се развиятъ, у едни има повече условия за това, а у други — по-малко. При сегашнитѣ условия всички не може да бъдете еднакви, и еднакви резултати не може да постигнете. Даже между 10 души, единъ или двама съ тѣхъ сж талантливи, могатъ много нѣщо да постигнатъ, само тѣ сж герои, а другитѣ сж второстепенни. Ако въ тоя животъ не можемъ много да постигнемъ, то въ другия животъ, но туй не трѣбва да ни обезсърчава. Когато дойде твоятъ редъ, тогава ще бъдешъ готовъ. Тѣй трѣбва да гледа учени-

кътъ. Той трѣбва да използва настоящето заради ония далечни цѣли на своето битие. Единъ день, нась ще ни повикатъ, ще ни кажатъ: „Изпълнете своята роль!“ Ако сме готови, ще я изпълнимъ. Тогава ще дойде твоятъ редъ.

И тѣй, за да може да развиете вашия умственъ или нервенъ темпераментъ, непрѣменно трѣбва да се научите да владѣете вашитѣ мисли. За самообладанието е говорено много пѣти. Самообладанието е едно изкуство за ученика. Ще дойдатъ тревоги, ще дойдатъ испитания — и тѣ сж естествени — ще дойдатъ, но когато всичитѣ тия смущения се явятъ, и ти изкарашъ отъ тѣхъ едно благо за себе си. ти си съумѣлъ да завладѣешъ своитѣ мисли. Всеки сѣ васъ да си има една тетрадка или едно твърче, обязательно! Изпаднете въ едно изкушение нѣкой нхтъ. или се разтревожете, забѣлѣжете си, колко минути ви е трѣбовало, за да се успокоите. Гнѣвътъ започне, кажи си: „Въ 10 $\frac{1}{2}$ ч. въ менъ настана една голѣма буря, и слѣдъ 5, 10, 15 мин, половинъ, единъ часъ“. ще си отбѣлѣжите точно кога, „тази буря прѣстана“. Нѣкой казва: „Този гнѣвъ ще чине самъ по себе си“. Да, гнѣвътъ, самъ по себе си ще мине, но може всичко да отвлѣче, и тогава гой е опасенъ, а ако вие го вържнете на работа,

всичко ще се задържи. Не е лошо да дойде гнѣва, но когато задигне всичко, тогава е опасенъ. Газъ енергия ще я впрѣгнете на работа. Или, дойде ви нѣкоя добра мисль, отбѣлѣжете, колко врѣме ви е трѣбовало, за да я постигнете. Не отбѣлѣзвайте всички мисли, а на денъ по една мисль — стига. Ако е отрицателна, вжгте, колко врѣме ви трѣбва, за да прѣвърнете това състояние, да почувтите едно приятно разположение вътрѣ, и да кажете: „Благодаря, азъ си научихъ урока добръ“. То значи, сами да си рѣшавате задачата. Нали? И забѣлѣжително е, щомъ човѣкъ влѣзе въ духовния пѣтъ, веднага му се създаватъ неприятности. И тъй е. Вземете вашого дѣте, което е било спокойно, играе си, пратило го на училище, веднага учителятъ му създаватъ бѣда. То, като се върне, не може да играе, почва да мисли, че по този и този прѣдметъ има да учи, а вие казвате: „Туй мѣ дѣбе, много учи“. И майката се безпокои, че дѣтего и много учи. Има опасностъ отъ многото учене.

Сега, въ васъ може да се сложи мисльта, че туй е една проста работа. Не, основна работа е! Толстой привежда единъ разказъ. Азъ нѣма да ви приведа цѣлия разказъ, но само една частъ, която явява своята мисль. Той е слѣдующиятъ: нѣкоя

си искалъ да стане ясновидецъ, и мислилъ, че като стане такъвъ, ще може да използва ясновидството. И дѣйствително, дало му се единъ такъвъ моментъ. Видѣлъ, че нѣкой си крадецъ влиза въ нѣкоя къща, при единъ богаташъ, и иска да го обере. И намислилъ да направи добро. Отишълъ при богатия, смушкалъ го да стане, да види крадеца. Богатиятъ станалъ, и убилъ разбойника. Другъ случай: ясновидецътъ видѣлъ, че двама млади се обичали. Но едно врѣме, при момата се приближава другъ момъкъ. Той отива да каже на нейния възлюбенъ да я спаси. Момъкътъ набързо отива, но двамата се скарватъ, и се убиватъ. Ясновидецътъ искалъ да уреди живота имъ. Третъ случай: видѣлъ на една нива, че нѣкой отива да краде кръстцитѣ, а този, комуто принадлежала нивата, билъ бѣденъ. Отива и му казва: „Знаеш ли, че твоитѣ снопи се крадатъ?“ Този отива, залавя крадеца, скарватъ се, и се убиватъ. Това не е наука. Затуй Писанието казва: „Отива ли нѣкой да краде, нека да открадне. Отива ли нѣкой да извърши нѣкое прѣстѣпление, нека го извърши, а ученикътъ да си върви въ цѣтя“. Азъ харесвамъ онзи примѣръ съ Жанъ-Вължана, въ романа на Викторъ Хюго „Клѣтницитѣ“, когато залавятъ съ свѣтилияка въ рѣка, и го завеждатъ при епископа.

Този последниятъ казва: „Той не го открадна, азъ му го дадохъ“. Това е единъ благороденъ примеръ! Грѣшката на всички окултни ученици е, дѣто се ровиге въ една малка погрѣшка на свѣтъ, и казвате: „Защо да я направя?“ Съ грѣшки ние не се звнимаваме! Въ една окултна школа никога не се позволява да се занимаваме отрицателнигѣ качества на другитѣ! И, ако ще нѣкой да ти се оплаква, че си го обрани, казваше отъ джоба си, и му плати. Казви: „Колко ти взеха?“ — 500 лв. „Азъ плащамъ“. И въпросътъ се свършва. Отъ ученицитѣ въ тази школа искаме: всички да изправите по този начинъ погрѣшкитѣ на другитѣ. „Да изправи погрѣшкитѣ на другитѣ! Че какъ да ги изправи?“ Какъ? Да не допускаме тия отрицателни качества въ себе си. Никога не мисли за грѣшкитѣ на другитѣ, ако нечистъ да се облагородишъ. Никога, абсолютно никога не мисли за хората! Сега, туй е за ученицитѣ въ школата, то не е за всички свѣтъ. За свѣта правилото е друго. Не прилагайте туй правило въ свѣта. Законътъ тамъ е другъ. Но онеи, който иска да бжде ученикъ въ Христовата школа, абсолютно никога не трѣбва да се спира на грѣшкитѣ на хората. Тѣ ще дойдатъ, но никога не се спирайте на тѣхъ. Тѣй и Богъ не се спира върху

нашитѣ грѣхове. Той всѣки денъ твори нови пѣща. Ново твори. Сега, има много хора, които се спиратъ на погрѣшкитѣ на другитѣ, и казватъ: „Това дали е право или не?“ Въ абсолютното право има само едно правило. И азъ желая всички вие да турите туй правило: да внасяте въ себе си всѣкога пѣщо ново, пѣщо добро. Изведпъкъ чѣма да станете съвършени ученици, азъ не искамъ туй отъ васъ, но да знаете да рѣшавате задачитѣ си да бждете акуратни. По туй правило, колкото се даде, толкова, никога не стлагайте, никога изоставяйте. Нѣмайте лошо мнѣние за себе си. Имай такова мнѣние за себе си, каквото Господъ има за тебе. Ако кажешъ: „Азъ съмъ много лошъ“ и подразбирашъ, че Богъ те е направилъ такъвъ, много грѣшишъ. Пъкъ, ако разбирашъ, че си много мързеливъ, то е другъ въпросъ. Кажи: „Способенъ съмъ азъ да направя това, способенъ съмъ“.

И тъй, ще работите върху вашитѣ температури: върху температура на главата си - нервния, върху сангвиническия температуръ, върху флегматическия и върху мотивния (холерическия) температуритѣ. И всѣкога ще разпрѣдѣляте енергиитѣ си равномерно. Но този начинъ лицето ви ще почне да придобива правилна форма. Онова, у васъ, което температуритѣ се язоначаватъ, ще се появи аси-

четрия: пръстите се изкривяватъ, рѣцѣтъ и кра-
та почватъ да се изкривяватъ, става дисхармо-
ия въ проявяването на енергиитѣ.

И тъй, умътъ, сърцето и волята иматъ чети-
и елемента, и съ тѣхъ ще трѣбва да работите.
Де вложите въ всѣка мисль дипамизъмъ (елек-
ричество), слѣдъ туй на тази мисль ще дадете
азширение, послѣ гжстота (тяжестъ) и най-послѣ
ила на движение, или както азъ го наричамъ,
астене. Функциониратъ ли по този начинъ ваши-
ѣ темпераменти, всичко ще можете да извършвате.
Де трѣбва само да посадимъ тия нѣща, но тѣ ще
рѣбва да израснатъ, и да дадатъ своя плодъ.
Нѣкои писатели няматъ добръ, понеже тѣ сж вло-
вили въ своята мисль всички тия качества.

Умътъ е героиятъ, сърцето е героинята, а тѣ-
ето, родено отъ тия герои, е подобно на бащата
и майката. Когато азъ говоря за волята, подраз-
рирамъ дѣтето на ума и сърцето. Азъ съмъ за-
блѣзвалъ, често, слѣдъ своитѣ поѣблии бесѣди,
слѣдъ като съмъ проповѣдвалъ нѣкоя хубава бе-
сѣда, двама души спорятъ, каратъ се за нѣщо и
казвамъ: ето какъ сж разбрали бесѣдата. Едини-
челъ се докачилъ, и другиятъ се докачилъ. А, като
сатъ: „Отлична бесѣда“, и не се каратъ, тѣ
ава сж я разбрали добръ. Но, шомъ се спаратъ

дватамата, тя не е отлична. Ако двама души се скарватъ, тази бесѣда не е първостепенна.

Та, пакътъ, по който ще вървите, е пакътъ на трудъ и постоянство!

Ще бѣда точенъ, имамъ само още 5 минути време. Тогавъ, ще свържете двѣтъ бесѣди: прѣдлиннаго бѣше за спане, ядене и работа, а тази бесѣда за вашия умъ, за вашето сърце, за вашата воля, за темпераментитъ.

Сега, ще ви дамъ една задача: всѣки отъ васъ да напише по 10 реда, върху темата. „Кой е най-добриятъ умъ? Всѣки да напише туй, което разбѣра, споредъ него. И послѣ ще ви оставя, васъ ученицитѣ, сами да си го разкритикувате. Ще има едно или двѣ етеранния, ученицитѣ да си разкритикуватъ туй, което сж написали. И тѣй, темата е: Кой е най-добриятъ умъ, или кои сж качества на най-добрия умъ? То е много ясно. Умътъ нали го уподобихме на героя? Ще опишете ума тѣй, както единъ авторъ описва главнитѣ качества на героя. Умътъ и героятъ — сж подобни. Сега, онѣзи отъ васъ, които могатъ да напишатъ това, слѣдующиятъ пакътъ ще донесатъ листчетата си, и отъ всичко туй, което сте написали, ще извадимъ есенцията — какво мислите вне за ума, и ще дойдемъ до нѣкакви правила — какъ трѣбва

да се възпитава ума. Всеки ще напише, без да
чете на другъ написаното. Ще напишете $1/2$ листъ,
реда, безъ да си туряте името. Ще прочетемъ,
и какво мисли за „най-добрия умъ“. Ще янаме
одно упражненне, и тогава ще задължимъ едного
отъ васъ, който е най-способенъ, да извади есен-
цията отъ всички тия мисли, и да направи едно
общо описание, резюме, за най-добрия умъ.

Т. и.

(Любовъта е изворъ).

8 ч. в

ПЪРВОТО ЗАДЪЛЖЕНИЕ НА УЧЕНИЦИТЪ.

4. Школна лекция
на общия окултенъ класъ
16.III—1922, четвъртъкъ.
Ст. София.

7:30 ч. в.

Първото задължение на учениците.

Т. м.

Преди да приежнимъ къмъ прочитано това, което е на-
влясно, азъ ще направя няколко кратки бѣлѣжки.

Тия познания, които може да добнете въ една
окултна школа, ще засѣгнатъ не само вашия на-
стоящъ животъ, но и бъдещия ви животъ. Тия
познания ще ви бѣдатъ въ полза не само за сега,
но може би за хиляди години отъ сега нататкъ.

Всѣка една окултна школа, или Великата Бо-
жествена окултна школа, е съпроводена съ голѣми
мъчности. И не е тъй лесно човѣкъ да стане уче-
никъ на една окултна школа. Вие може да мича-
вате въ тази Велика школа само за оглашение. За-
щото, ученикъ е само оцзи, който може да борави
съ задачите на тая окултна школа, както матема-
тикътъ трѣбва да знае всичкигѣ правила на мате-
матиката, за да борави съ сложнигѣ задачи, и му-
зикантътъ — съ сложнигѣ упражнения въ музи-
ката. Ученикътъ всѣкога трѣбва да знае положе-
нието си въ школата, той не трѣбва да си прави

плюзми. Първото правило въ една окултна школа е: ученикътъ трѣбва да има голѣмо смирение, не овчедушие, а смирение — въ тази Велика идея, че Вѣчното, безграничното не може да се събере въ ограниченото. Той не трѣбва да си прави иллюзията, че въ тази малка главца, въ този малък мозъкъ вхтрѣ, ще може да се събере всичкото тайно знание. Невъзможно е това нѣщо за сега! Прави се сравнение, че човѣшкиятъ мозъкъ има голѣма възможностъ да придобие голѣми знания. Туй сравнение е слѣдующето: ако съберемъ всичкото свврѣщенно знание, може да го съберемъ въ 90 книги, голѣми като Библията, и, ако го напечатимъ въ клеткитѣ на мозъка си, пакъ ще остане мѣсто за още 900 такива книги. Тѣй щото, вземете 90:900 и ще видите какво е отношението — 1:10. Значи, човѣкъ дори не е прѣзполовилъ своето учение. Ученикътъ въ тази окултна школа трѣбва да знае гдѣ му е мѣстото. Той трѣбва да знае, че ученицитѣ отъ най-долната градация се различаватъ отъ ученицитѣ отъ най-високата, по знание, т. е. че тѣхното знание и сила въ сравнение съ основа на напрѣднелитѣ е нищо. Човѣкъ въ едно отношение може да знае, но въ друго отношение да не знае. Сега, туй не трѣбва да ви бѣде за обезсърчение, но, който иска да се учи, трѣбва да знае

това нѣщо. И пакъ ще ви повтора идеята: хората остаряватъ, само когато мислятъ, че всичко знаятъ. Който иска да оstarѣе, това е много лесно. Денятъ, въ който ти помислишь, че всичко си свършилъ — ти си оstarѣлъ. А за да се подмладишь, ще мислишь, че много малко знаещъ, ще почнешъ, като дѣте, да възприемашъ. А такава старость, азъ я наричамъ прѣждеврѣменна. Затуй, желая всички въ школата, да бъдете млади. А, за да бъдете млади, значи, да мислите, че сега започвате Великото Божествено учение. Учението, което свѣтътъ дава, то е прѣдговоръ на Божественото учение. Като свършите всичко въ свѣта: отдѣленията, прогимназията, гимназията, послѣ университета, специализирате, се и станете най-учения човѣкъ, това е само прѣдговоръ на Божественото знание, което трѣбва да започнете. Следователно, ако вие сте добили този прѣдговоръ, може да станете единъ добъръ ученикъ въ Божествената школа. Затуй, азъ прѣпоръчвамъ на всички: да добиете отъ свѣтското знание, колкото може повече. Защото, нѣкой казва: „Намъ свѣтско знание не ни трѣбва, а Божествено“. Ако свѣтското нѣмашъ, Божественото не можешъ да придобиешъ. Ако свѣтското ти е мъчно, Божественото е хиляди пкти по-мъчно. Сега, въ единъ съврѣменецъ университетъ плащатъ

така 800 лв., а въ едно Божествено учение, съ 8,000 лв. не може да влѣзешъ, и съ 10,000 лв. не може да влѣзешъ, и съ 20 х., и съ 100 х., и съ 1 милионъ, и съ 10 и съ 100 милиона не може да влѣзешъ, и съ единъ милиардъ не можешъ да влѣзешъ. Разбѣрате ли? Ако е за пари, то съ пари не може да се откупува. Въ Божественото училище ще заложешъ сърцето си и ума си, а волята ще остане твоя. И тогава, ще откупувашъ сърцето и ума си, за да покажешъ колко си юнакъ. Волята ще остане на тебе, а ума и сърцето тамъ. И затуй Писанието казва: „Спие мой, дай ми сърцето си!“ Сърцето си ще го заложешъ. Разбѣра се, туй не е залагане, тѣй както въ свѣта залагатъ. Въ всѣка окултна школа ще пристѣпите съ венчкото си благоговение. То е нѣщо вътрѣшно. Нѣма да ходите разпасани, но тамъ, като влѣзе човѣкъ, трѣбва да има всичкото благородство на ума и сърцето, да знаете, че туй е една отъ най-великитѣ и най-благороднитѣ работи. И върху познанията, върху това градиво, което ученикътъ ще добие, ще почива неговото щастие, понеже той ще съгражда бъдещия си животъ и бъдещия си домъ върху тия свои познания. Нѣкой ще каже: „Безъ тия знания не може ли?“ — Не може. Може да влѣзете съзнателно или несъзнателно, но все-таки ще минете

прѣзъ Божествената школа, и ще свършите. Само че нѣкои сж влѣзли безъ да знаятъ, а други знаятъ, че сж влѣзли въ тази школа. Религиознитѣ хора казватъ: „Намъ не ни трѣбватъ много знания, т. е. ние и безъ окултна школа може да минемъ“. Това подразбира, че тѣ несъзнателно ще минагъ тази школа. Нѣкои хора я минаватъ съзнателно, а други — несъзнателно. И ще ви кажа защо. Страхливитѣ ученици ги прѣкарватъ прѣзъ моста вечерно врѣме — да не виждатъ, а безстрашливитѣ ученици — денемъ. И на сграхливитѣ им турягъ прѣвръзка. И когато нѣкои кажатъ: „Може ли безъ тази школа?“ — азъ казвамъ: може, но съ прѣвръзка, а може и безъ прѣвръзка.

Послѣ, правилото каже, че ние не искаме много, напротивъ, много работи вземаме. Отъ всѣки единъ ученикъ искаме да отдѣли на день по единъ часъ врѣме. Седемъ деня, по единъ часъ отъ деня, 7 часа работа, и то, този часъ отъ врѣмето, което ще прахосантъ нѣкъдѣ да посвѣтишь на туй занимание.

И този часъ ще го посветишъ съзнателно, отъ любовь. Какъ ще ви кажъ: ако вие работите безъ любовь, нищо нѣма да ви ползува. Правилото на Божествената окултна школа гласи, че знанието трѣбва да се добива по закона на Любовьта. Добнешъ ли едно знание безъ любовь, то нѣма да

те ползува. И ап. Павелъ, въ посланието си къмъ Коринтянитѣ казва: „Каквото и да направя, ако е безъ любовь, нищо не се ползувамъ“. Ако го направимъ съ любовь, ползуваме се.

Сега, въ тази окултна школа, вие ще се запознаете съ всичкитѣ религиозни системи, положения, закони, защо сж се явили религиитѣ, при какви условия и т. н. И тогава, нѣма да има тия неразбории: дали ние сме на правата или на кривата страна. Отъ окултно гледище, ние другояче разсждаваме за правото и кривото. Отъ становището на окултната школа, съврѣменното право е безправие. И, когато нѣкой ви каже: „Нѣма ли право?“ Право! Вашето право, отъ окултно становище, е безправие. И, слѣдователно, за да имаме едно правилно схващане за тази Велика Божествена еволюция на нѣщата, трѣбва да имаме туй истинско познание, истинското разбиране, и тогава ще може да разглеждаме въпроситѣ философски. Ние не се боимъ отъ въпроси. Нѣкои въпроси може да ги разрѣшимъ много лесно, а други въпроси оставяме безъ отговоръ. Защо? Защото въ веѣка една окултна школа, веѣки единъ въпросъ трѣбва да се разгледа на своето врѣме, а не безъ врѣме. Има въпроси, които се задаватъ безъ врѣме. Задава се въпроса: „Има ли Господъ, или не?“ Този

въпросъ е ненавръмененъ. „Има ли бждещъ жи-
 тъ, или не?“ И този въпросъ е ненавръмененъ.
 щото, за мене, азъ, който живѣя едновременно
 въ този и въ другия свѣтъ, ходя и се разго-
 рямъ съ всички тия ангели, ако ме питатъ: Има
 ли ангели? — азъ си мълча. Нѣкой ще ме убѣж-
 ава, че това е глупаво, азъ пакъ мълча, виждамъ
 че е глупаво. Ама ще пита нѣкой: Ти виждашъ
 ли това? Ами ти разбирашъ ли това, което пи-
 шешъ? Кожкото ти имашъ право да се съмнѣвашъ
 въ моето виждане, толкова имамъ право и азъ да
 съмнѣвамъ въ твоето разбиране. А двѣ еднакви
 личности, въ двѣ противоположни посоки една
 къмъ друга, се взаимно унищожаватъ. А, вижъ, за-
 дадени такива въпроси въ окултната школа: какъ
 да живѣемъ, какъ да подобримъ живота си — на
 това може да отговори окултната школа. Какъ да обно-
 вимъ своя животъ, какъ да развиемъ ума си, какъ
 да очистимъ сърцето си, какъ да развиемъ душев-
 нитѣ си сили? — На всичко гуй се отговаря прямо,
 даватъ се методи. Онѣзи, които влизатъ въ шко-
 лата, трѣбва да знаятъ, че тѣ сж ученици, а уче-
 никътъ трѣбва да бѣде безъ прѣдубѣждение. Той
 трѣбва да бѣде чистъ, като опрана дреха. Само
 чиститѣ хора, които сж живѣли дълго врѣме въ
 свѣта, казватъ: „Човѣкъ не трѣбва да бѣде глу-

навъ“. А отъ окултно гледище, ние прѣдпочитае да бѣдемъ глунави въ извѣстно отношение. Та, всѣки единъ отъ васъ трѣбва да научие своитѣ прѣдубѣждения. И, ако отъ това, което се прѣнодава, не се постигатъ резултати, той самъ ще си прави своето заключение. Малки, микроскопически опити — гелѣчи работи нѣма да правимъ. Ще ви кажемъ да посетите едно житно зърно, и послѣ ще ви питамъ: Израсна ли? — Израсна. Послѣ: Колко зърна даде? Узрѣ ли? Реално ли е това зърно? Защото, туй, което става съ едното житно зърно, сящото става и съ 10 милиона такива. Но, нѣма да очаквате изведнѣжъ резултати. Нѣкой, като влѣзо въ школата, мисли, че ще се изтегли завѣсата, и изведнѣжъ всичко ще се оправн. Който мисли, че ще се вдигне завѣсата изведнѣжъ, азъ го прѣдупрѣждавамъ, да не си губи врѣмето. Тѣй щото, ще трѣбва да се разберемъ. Да не кажатъ нѣкои: „Ама азъ какво мислихъ“. Ако мислите за голѣми работи, азъ ще ви покажа мѣсто вѣдѣ да отидете за тѣхъ. Тамъ много се добива.

И тѣй, на първа рѣка, ние ще пристѣпимъ да проучимъ основно човѣка, сегашниятъ човѣкъ, тѣй както е, да го проучимъ въ тази му фаза, съ тия сили, които се развиватъ въ неговия организъмъ, проявяватъ се въ неговия умъ, дѣйстви-

тъ въ неговото сърце, и се реализиратъ въ не-
 вата воля. И, слѣдъ като проучимъ човѣка по
 ли начинъ, ние ще пристѣпимъ тогава въ друга
 на областъ, по-широка и по-приятна. Проучването
 човѣка въ нѣкое отношение е приятно, а въ
 друго отношение — неприятно. Когато проучавашъ
 положителната страна на човѣка — приятно е, ко-
 гато проучвашъ неговитѣ отрицателни страни, е
 много неприятно. И всѣки ученикъ трѣбва да бж-
 е много смѣлъ и рѣшителенъ. За да проучимъ
 човѣка, това е трудно нѣщо. Ще ви поставятъ въ
 една окултна школа, и ще ви покажатъ положител-
 нитѣ и отрицателнитѣ страни на вашия характеръ,
 тъй, както прѣдъ едно огледало, да си видите
 ислитѣ. И при единъ такъвъ изпитъ, незная, но
 температурата ви ще падне най-малко 35° подъ
 нулата, ще истините, и ще ви се отще да живѣете.
 И затуй, въ старо врѣме, много ученици сж под-
 лудявали. Но ние нѣма да направимъ това. Въ
 тия школи, дѣто много се дава, човѣкъ излиза или
 съ много умъ, или безъ умъ, то е хазартна игра.
 А методътъ, който ние ще употребимъ, е единъ
 отъ най-безопаснитѣ. Но, като казвамъ „безопасенъ“,
 да не мислите, че лесно ще мините. И тукъ ще
 заложите ума и сърцето си. Тамъ си има долан-
 чета и ключове, в всѣки день, като кажете: „Ис-

камъ сърцето си назадъ“, може да си отворитъ когато искате, и да си вземете ума и сърцето. другиятъ начинъ, дѣто много се придобива, то въ другъ класъ. И тогава, каго свършишъ училището, ще дойде Великиятъ Учителъ, самъ ще оговори. И, ако вие ме попитате за съвременниѣ подмудѣли хора, смахнати хора, защо сж такива, тѣ сж все ученици на такива школи, недосвършиши сж тѣ. На първо врѣме ще турите въ ума си мисълъа трѣбва да свършишъ училището, по който и да е начинъ. Религията казва: „Трѣбва да вършимъ волята Божия“. А ние казваме: „Землята е едно училище, и то трѣбва да се свърши, по който и да е начинъ“.

Сега, кой отъ васъ може да чете хубаво? Да се прочетагъ темпѣ! (Братъ Бѣлевъ ги чете).

Сега, ще опрѣдѣлите една комисия, която, слѣдъ като прочита всичкиѣ работи, да изважда нѣщо общо. Отъ всячко туй ще извадите най-важнитѣ работи, и ще направите едно общо опрѣдѣление, кой е най-добриятъ умъ. Може да започнете отъ тамъ: умътъ и неговигѣ връзки съ материалния свѣтъ разнитѣ му качества въ природата и т. н. Кои ще влизатъ въ тази комисия? Може вие да се опрѣдѣлите, за васъ 14 е най-доброто число 7 брата, и 7 сестри. Вие ще си ги

Изберете, то е вече ваша работа. (Мълчание). Товава, азъ опрѣдѣлямъ братята. Толевъ, Бѣлевъ, Русчевъ, Русевъ, Радевъ, Коопъ и Радославовъ., отъ сестритѣ: Недѣлкова, Здравка Цопова, Спиридонова, Стоянова, Динова, деля Гяпа, Иванова.

Сега, тукъ се иска вѣщина, да се извадятъ важнитѣ мисли, защото туй общо опрѣдѣление, което ще направите, всички ще го прочите и всички ученици ще си го прѣпишатъ, да го иматъ. То да бжде нѣщо красиво. Ще го прочетемъ тукъ, и ще го туримъ на гласуване, да видимъ одобряватъ ли го всички?

Т. м.

ТРИ РАЗРЯДА УЧЕНИЦИ.

5. Школна лекция
за общия окултенъ класъ
30.III—1922, четвъртъкъ.
Ст. София.

Три разряда ученици.

Т. м.

Въ школата, има три категории ученици: слушатели, вѣрующи и ученици. Съ какво се отличаватъ слушателитѣ? — Съ слушането. Съ какво се отличаватъ вѣрующитѣ? — Съ вѣрата. А ученицитѣ? — Съ учението си. Значи, тия три положения, това сж качества на ученика. Той започва съ слушане, това е първата стъпка. Втората стъпка е вѣрата, а учението е третата стъпка. Но, той не свършва тамъ. Слѣдователно, трѣбва да се научите да слушате, то е едно отъ първитѣ качества. Слушането въ окултизма се нарича—концентриране на ума, или умътъ да бѣде съсредоточенъ въ една посока, безъ да е разсѣянъ. Второто качество на ученика е: да има вѣра, да се не съмнѣва въ това, което учи и слуша. Усѣмни ли се веднѣжъ, този процесъ на учение се спира.

Въ каквото и да е направление, принципът е същъ. Въ вѣрата съмнѣние не се допуща. Може да имате погрѣшни схващаня, тѣ сж извънъ вѣрата. П послѣ, ученикътъ се отличава съ стремежъ къмъ учение, т. е. той иска да придобие знание, което произтича отъ мъдростъта. Слѣдователно, той не може да се съмнѣва въ туй знание; то се отличава отъ обикновеното знание, което сега имате.

Сега, това сж възпитателни бѣлѣжки, много пъти сте ги слушали. но въ школата трѣбва вече да ги приложите. Когато нѣкому кажатъ, че е слушатель, той съ това може да се обиди, но туй, да знаешъ да слушашъ, то е едно отъ великитѣ качества на човѣка. Да се вслушашъ и да слушашъ, и да знаешъ какъ да слушашъ, то е най приятното въ живота. То е изкуство на ухото. Щомъ дойдемъ до вѣрата, ще засѣгнете горната частъ на мозъка. Съ тия три качества на ученика вие засѣгате мозъка въ три направления: центрътъ на вѣрата се намира отгорѣ, на повърхността на човѣшкия мозъкъ, учението се намира отпрѣдъ, а слушането отзадъ, и се образува единъ равностраненъ тригълникъ. Слушането е отзадъ, и всѣкога, вслчкитѣ неприятности въ живота идатъ все отзадъ.

Сега, ние зададохме първия въпросъ. Какво

прѣдзначението на ученика въ една окултна
 школа? Само окултната школа може да ви даде
 единъ правиленъ и положителенъ отговоръ. Какво
 прѣдзначението на човѣка? Само тя ще ви
 даде таквъ отговоръ, съ който може да бъдете
 доволени. И щомъ приемете туй задоволство, у
 васъ нѣма да се роди една индиферентностъ, нѣма
 да мислите, че знаете, а ще се яви единъ повъ
 импулъсъ да работите за вашето повдигане. Много
 прѣпятствия се изпрѣчватъ въ живота ви, поради
 които вие може да схванете великитѣ истини, които
 сѣ вложали въ знанието, което може да ви даде
 една окултна школа. Запримѣръ, сега нѣкои отъ
 васъ не сѣ си доспали. Снощи не сѣ спали добръ.
 На други, храната имъ не е била добра, не сѣ си
 дозали. Трети, иматъ нѣкакви сдѣлки въ свѣта,
 иматъ малко загуба; всички изобщо все имате мал-
 ко сѣвикъ, и като не знаете още закона, какъ да
 се освободите отъ тия врѣмenni безпокойствия, то
 в Истината не може да ви засѣгне тъй реално,
 както би трѣбвало. А цѣльта на окултната школа
 е да пригответъ умоветѣ ви, сърцата ви, да разби-
 рате и прилагате Истината. Сега, тази школа съ-
 щеврѣменно е и една опитна школа. Азъ говоря
 за окултната школа на Всемирното Бѣло Братство,
 която ще ви покаже пътя, да приложите Истината

въ живота — не да я намѣрите, а да я приложите. Сега, тия сж общи твърдения. Въ една отъ минималитѣ си бесѣди азъ разпрѣдѣлихъ човѣшкия животъ на три категории: спане, ядене и работа. Първата задача на ученика е да ги разбере правилно. Спането засѣга астралния или чувствения животъ на човѣка, т. е. неговата духовна страна. Човѣкъ се учи духовно само въ съня си. Само когато спите, може да се учите духовно. Тѣй е. И, ако вие не знаете какъ да спите, никога не може да се учите духовно. Учени хора не може да бждете, и ученици не може да бждете. И когато казвамъ, че трѣбва да се научите да спите, разбирамъ, че трѣбва да поставите тѣлото си въ такава положеніе, че като излѣзе вашата душа, вашиятъ двойникъ, да намѣрите вашия учител, който ще ви прѣподава, защото знанието се прѣподава горѣ въ духовния свѣтъ, а не на земята. Тукъ е повторение на това, което тамъ се прѣподава. Затуй казвамъ: най-първо, да се научите да спите спокойно. Волята си да приложите; една вечерь не може да спите, друга, трета, но въ една година ще гледате да се научите да спите добръ. Ако вие не можете да приложите воля да спите, какви герои ще бждете? И първото вѣщо, ще възпитавате тѣлото си, да знаете какъ да си почивате. Ще ви дамъ

упражнения да знаете какъ да си почивате. Вие искате сега да ме слушате, но сте стегнати, краката ви сж стегнати, умътъ ви е стегнатъ, вие сте въ едно болезнено състояние. Тази стегнатостъ на мускулитѣ винаги ще прѣдизвиква вашитѣ низши центрове, ще привлѣче астралнитѣ сили въ долнитѣ слоеве на мозъка ви, и ще се родятъ отрицателни, най-низки мисли и чувства. Заприхвръ, на нѣкои лица та ви сж тъй сериозни, понеже така се възпитавате, но това е дресировка. Въ окултната школа ще се научите лицата ви да бждатъ тихи и спокойни, чисти, естествени, много естествени. Прѣдставете си, че отъ всичко сте задоволени, каточе имате всичко, каквото желаете, какъвъ изгледъ ще има лицето ви? Такова трѣбва да бжде лицето на окултния ученикъ. Прѣдставете си, че вие очаквате нѣкой вашъ приятель, когото отъ години обичате, сърцето ви трепти, очаквате го. Другото положение: прѣдставете си, че сж ви осждили на смъртно наказание, и утрѣ ще ви обѣсатъ. Тогава какво ще бжде положението ви? Сега, туй смъртно наказание, вие го прилагате почти всѣка седмица по единъ пѣтъ въ себе си. И така, по нѣкой пѣтъ вие се самоубивате. Е, какъвъ изгледъ ще има лицето ви? Ами че много отъ вашитѣ най-благородни чувства и мисли, кон-

то нѣкога проникватъ, вие ги убивате, обѣсвате ги за нищо и никакво, каточе за нѣкое ваше лично състояние е виновна тази ваша мисль или това ваше чувство. Въ тая школа, абсолютно никаква ваша мисль не се позволява да обѣсите. Абсолютно никакво ваше желание нѣмате право да го обѣсите! Не, не се позволява! Всичко ще си расте и ще се развива, както Господъ иска, или както Неговитѣ закони налагатъ. Произнесе ли една смъртна присъда непременно зло ви очаква.

И тѣй, ще седнете спокойно 5—10 минути при най-хубаво разположение, и ще почнете да си прѣдставяте най-хубавитѣ картини. Отпуснете си ръката тѣй, свободно, и послѣ ще я дигнете, и отново спуснете, свободно да пада. Всичкитѣ ви мускули трѣбва да се отпуснатъ. Вне трѣбва да почнете да владѣете вашитѣ мускули, всичкитѣ ваши нерви. И друго: ще трѣбва да се научите какъ да ходите. Въ окултната школа има начинъ за правилно ходене. Нѣкои отъ васъ, като вървятъ, удрятъ твърдо на петитѣ си, като военнитѣ. Поковетѣ ви отзадъ почти сж изядени, нали? Тия, които ходятъ така, сж ученици, които трошатъ ламъни. Тѣзи ваши петъ по сжщия начинъ ще разрушатъ и най-хубавитѣ мисли и желания, които имате въ мозъка си. Други отъ васъ стѣпватъ на

прѣдната частъ на общата, и тамъ се изяждатъ, а това показва, че въ тѣхъ осторожността е чрѣзмѣрно развита. Тѣ сж хитри, като лисицятѣ. Нѣма какво да се боите отъ свѣта. Свѣтътъ е тѣй устроенъ, че нѣма засада заради васъ. Ако вие вѣрвите по Божествения законъ, може да вѣрвите спокойно, и опасностъ нѣма. Всѣки единъ отъ васъ, щомъ влѣзете като ученици въ една окултна школа, Бѣлото Братство ви знае, и слѣдователно, взиматъ грижи за васъ. Навсѣкждѣ може да ходите безопасно. Нали псалмопѣвецътъ казва: „Подъ крилата на Бога ще бждатъ“, подъ Неговитѣ крила. Тѣ твърдятъ, че има Божия Промисълъ, но щомъ дойдѣмъ да го приложимъ, ние не вѣрваме въ никакъвъ Промисълъ. И азъ ще направя единъ опитъ да ви покажа, че вие не вѣрвате въ Божия Промисълъ, не че не искате да вѣрвате, но не сте готови за тази абсолютна вѣра. Прѣдставете си, че образуваме единъ изкуственъ пожаръ въ тази стая. Ако вие не може да се концентрирате, ще има такъвъ бѣгъ, ще забравите, че сте ученици, и всѣки ще гледа да излѣзе по-скоро отъ стаята. Слѣдователно, ние ще гледаме да се освободимъ отъ ония най-инстинктивни чувства. Понѣкога ние тренваме, уплашваме се, безъ да има причина. Въ Варненската гимназия, единъ отъ учи-

гелитѣ обичалъ дълго врѣме да остава вжтрѣ въ класа слѣдъ звѣнца, не си излизалъ веднага. Единъ день, ученицитѣ намислили какъ да се избавятъ отъ него. Тѣ го проучили и разбрали, че той много се страхувалъ отъ жаби. Единъ день, тѣ взели 10-20 жаби, и ги турили вжтрѣ въ катедрата. Учителтъ, когато отворилъ катедрата, за да извади отъ тамъ класната книга, да отбѣлѣжи отсъстващитѣ, жабитѣ изкачатъ. Той веднага напуца катедрата, и въ единъ мигъ се намира горѣ, въ стаяга на директора, треперя. Защо? Казва: „Г-нь директоре, жаби“. Какви жаби? „Жаби!“ И сега, въ жабитѣ нѣма нищо опасно. Слѣдователно, много отъ нашитѣ нещастия въ живота се дължатъ на жабитѣ. Да е змия или нѣкой скорпионъ, разбирамъ, но отъ една жаба! Какво става? Тя ще подскочи. Но страхътъ е, който дѣйствува така. Слѣдователно, ще се стараете да бъдете безстрашливи. Туй е единъ навикъ, който трѣбва да придобиемъ — да бъдемъ безстрашливи. Не че въ живота нѣма опасности, има, но тия опасности идватъ само, ако нарушимъ законитѣ, които владѣитъ въ живата природа. Вѣрвимъ ли въ съгласие съ тия закони, абсолютно никаква опасностъ нѣма.

И тѣй, първото нѣщо — сънътъ, той е единъ важенъ факторъ за ученика на окултната школа.

Не можете ли да спите спокойно, вие не можете да бъдете добър ученикъ, т. е. можете да бъдете ученикъ, но не и добър ученикъ на окултната школа Сега, за спането, вие ще правите по възможност много опити. Запримѣрь, ще направите слѣдния опитъ: като си легнете, въ 5 минути да заспите. Това вече не е дрсировка, то е сила на волята. Въ 5, най-много въ 5—10—15 минути да може да заспите, а сега, пѣкой отъ васъ, слѣдъ като сж възбудени, легнатъ да спятъ, и почнатъ да си правятъ планове въ леглото, какво ще правятъ угрѣ. Така се изминава $\frac{1}{2}$, 1 часъ врѣме. П съ това вие се оградите съ една нездравословна аура. Къмъ 2 ч. слѣдъ полунощ станете, разхождаге се, казвате: „Не вѣрви!“ Сугринята станете, неразположени сте. Онѣзи неприязнени чувства ви мжчатъ, и вие търсите да се сварате съ нѣкого, за да ви мише. Пѣкъ, ако съ силата на вашата воля може да заспите слѣдъ петъ минути, или най-много слѣдъ 10—15 минути, на другата сутринъ ще станете бодъръ и веселъ, да почнете работата си. Най-трудното изкуство е да спитъ правилно. Азъ съмъ го изпитвалъ, то е едно отъ най-труднитѣ изкуства. Може да взимате нѣкои наркотически срѣдства за сънь, но цѣльта е, да се научишъ да спитъ правилно, безъ тѣхъ. Като

си легнешъ на дѣсната страна, на сутринъ пакъ да се намѣришъ на дѣсната страна, то е и куство! Или, ако легнешъ на лѣвата страна, сутринъ пакъ да се намѣришъ на лѣвата страна. сега, всички започватъ съ обширнитѣ страни и окултната наука, съ великитѣ сили на природата туй да имаме, онуй да имаме, както въ „100 нощъ“ съ прѣчицата. Онзи, който не се е научил да спи, не му даватъ магическата прѣчица. Тази прѣчица не е на физическото поле, тя е горѣ, въ другия свѣтъ. А тази прѣчица е вашата воля. Това е волята, но не сегашната, обикновената воля, която имате. Азъ казвамъ: онзи, който може въ даденъ моментъ да задържи езика си, онзи, който въ всички моменти може да задържи своята ръка, онзи, който може да задържи сърцето си или пъкъ да отправи ума си отъ едно положение въ друго, той е по-силенъ отъ онзи генералъ, който е спечелилъ най-големото сражение на бойното поле. И като четете въ Писанието, и тамъ е същиятъ законъ. Бѣлото Братство, Бѣлитѣ Братя винаги обръщатъ внимание на ония прояви на нашето въздържание. Не въздържание отъ страхъ, не, не, а въздържание отъ Любовь. Въздържание отъ страхъ прѣдъ закона, това не е наука. Може да имате въздържание, да се въздържате отъ дру-

сображениа, но истинското въздържане и търпение е, когато вие може да се въздържате по тона на Любовта.

Сега, разбира се, вие ще учите, имате време, вие да ви говоря за Любовта. Тази Любов вие ще я проучите въ нови краски, въ нови форми. И може би тия Братя ще ви дадат възможност направите нѣкои опити. Тази вечеръ, вървя съ единъ приятель по нѣтъ, и му казвамъ: азъ ще правя единъ опитъ. Азъ се качихъ на тротуара, срѣща ми върви единъ офицеръ. така смѣло, ще срѣщнемъ. Два начина за разминаване има въ ултизма. Единиятъ начинъ: азъ мога да му започна да се отбѣе, и той се отбива. Другиятъ начинъ пъкъ рѣшавамъ въ себе си: азъ ще слѣза. азъ слизамъ отъ тротуара, да му направя нѣтъ. И тога въ време и той слиза. Казвамъ: този е правиятъ начинъ. И тогава, за да му отворя нѣтъ, азъ качвамъ, за да се разминемъ. Вие ще се учите отстъпвате по закона на Любовта. Нѣкой идва срѣща ви, ще отстъпите. Жертвата ще бѣде отъ васъ. Ученикътъ ще отстъпни, то е първото правило въ положителенъ смисълъ. Ученикътъ ще отстъпи въ името на Любовта, той ще отвори нѣтъ. Отвори ли нѣтъ, и неговиятъ нѣтъ е отворенъ. И само то мѣрка мѣрите, съ такава ще ви се

отмѣра“. Законъ е туй! Щомъ мѣрите съ законъ на Любовта, съ тази мѣрка отъ невидимия свѣтъ, орѣзи които наблюдаватъ, тѣ ще ви въздадатъ заслужелото. Но туй може да го придобиеге само съ доброто спане. Азъ не зная колко отъ васъ спятъ добръ. Спането ще подобри положението на вашето сърце. Спането нѣма да подобри тѣлото ви. Най-първо, то ще се отрази въ сърцето ви, въ вашитѣ чувства. А храната, и тя е необходима. Правилното ядене, то е, което ще достави материала за съграждането на вашето тѣло. И туй, ако спането ви е било нормално и правилно, неурѣмено и яденето ще бѣде таково: и то първи по сщия законъ!

Сега, съврѣменната наука прави слѣдующитѣ изводи, които сж вѣрни. Тя прави слѣдующия омигъ. Хора, които иматъ чиста кръвъ, нѣмагъ тия отлагания и утайки, каквито се памиратъ у хора съ нечиста кръвъ. И каквито микроби и да се турятъ въ организма имъ, той издържа. Тия хора не боледуватъ, не се простудяватъ. А хора, на които кръвта не е чиста, много лесно се заразяватъ. Въ окултната школа законътъ е сжпнатъ. За да бждете здрави, течението на вашето сгрално тѣло трѣбва да бѣде правилно или, както е казалъ Христосъ: „Ако не ядете плътта ми и не пнете

кръвта ми, нѣмате животъ въ себе си“, а тази нлтъ и кръвь подразбира разумното Слово. Ако разумното Слово не проникне вътрѣ въ вашия организмъ, вие не може да бъдете добри. Сега, азъ другъ нхтъ съмъ ви прѣвождалъ, и накъ ще ви приведа примѣра, че силата на словото е мощна! На английски има писано, не знамъ отъ кой авторъ много работи, редъ отъ факти, за силата на волята. Извадени сж извѣстни пасажъ отъ Евангелието, примѣри, кой човѣкъ какъ се е излѣкувалъ, съ сила на волята. Една госпожа, която 12 години е била болна, чела една отъ тѣзи книги, и срѣща единъ пасажъ, койго ѳ посочва какъ да се излѣкува съ силата на волята. Тя казва: „Отъ днесъ азъ съмъ здрава“. Казва, става отъ леглото си, и започва работа. Това значи да направимъ една вътрѣшна промѣна въ своето астрално тѣло или въ сърцето си. Тази воля трѣбва да бѣде толкова силна, абсолютно безъ никакво миѣние! Сега, въ положителния, въ външния свѣгъ, най-първо трѣбва да прѣдставиме аргументи и факти, койго да обосновеете логически, за да усилимъ тѣхната вѣра. Въ окултната школа процесътъ е обратенъ. Ти най-първо трѣбва да повѣрвашъ, за да ти станатъ фактитѣ ясни. Следователно, вие ще вложите вѣрата си, и чрѣзъ тази вѣра ще изпитвате, ще изясня-

вато фактитѣ, и тогава тѣ ще ви станатъ ясни. И тѣй е. Ще се заемете да прѣработите всички ония ваши стари мисли, вѣрвания, схващания, всичко туй ще го прѣсѣете; нѣма да изхвърлите всичкитѣ стари мисли, а ще оставите въ себе си само ония мисли, на които може да разчитате всѣкога, мисли, които сте добили чрѣзъ единъ живъ опитъ. Разказваше ми единъ мой приятель: „Азъ“, казва ми той „въ всичко мога да се усъмня, но, имамъ едно такова прѣживѣване, за което, на парчета може да ме нарѣжатъ, азъ не мога да се откажа отъ него.“ Вие трѣбва да имате една централна мисль. И, ако не можете да намѣрите сега тази централна мисль, вие не може да бждете ученици. Ако сега искате да придобиете тази мисль, и тогава да станете ученици, не ще можете. И азъ ви казвамъ: тази опитностъ всѣки единъ отъ васъ я има. Вие ще намѣрите тази мисль пѣйдѣ закжтана, и отъ този центъръ ще започнете да обяснявате какъ ставатъ всички прояви въ живота ви. И туй, което сега ще придобиете, то ще бжде въ съгласие съ тази основна мисль, на която ще се съгражда вашето бъдеще. А истинитѣ, които азъ ще ви кажа, сж толкова прости, че вие, ако направите този пазарлъкъ тамъ, както опрѣдѣлихме, ще мязате на онии пѣтель, който, като ровилъ на буницето,

изровилъ единъ голѣмъ скжпоцѣненъ камъкъ и казалъ: „Нѣчаше ли едно зрънце вмѣсто него?“ Ритналъ го. „Туй ли можахъ да изкопая, пѣщо за ядене нѣчаше ли?“ А този пѣтөлъ не знае, че ако той родадеше този скжпоцѣненъ камъкъ, можеше да о прѣвърне въ една сила, съ която щѣше да прѣкара цѣлия си животъ въ щастие, и милиони пѣтки, като него. щѣха да се прѣхранятъ. Та, тия окултни истини, които ще ви се кажатъ, сж толкова прости, че вие ще кажете: „Нѣщо по-сжществено нѣма ли?“ Е, питамъ, какво е по-сжществено отъ Любовта въ живота? По-сжществено отъ Любовта нѣма! По-устойчиво отъ Любовта нѣма, и по-приятно и по-щастливо нѣщо отъ Любовта нѣма! „Но вие не знаемъ законигѣ, по които Любовта дѣйствува“. Тия приятни чувства, които вие имате, се явяватъ и изчезватъ. Свѣтлигѣ мисли, които се явяватъ въ мозъка ва, явяватъ се и изчезватъ. Защо? Вие мислите, че такъвъ е законѣтъ. Не е такъвъ законѣтъ. Но, има други сжщества въ свѣта, които си играятъ съ вашия мозъкъ, бутатъ го тукъ-тамъ, вриратъ си съ него, и, като го бутнатъ нѣкоя пль, насташе тъмнина. Вие имате приятно настроение, приближи се нѣкоя ваша приятелка, и ви поменне ва ухото: „Колко си грозна днесъ, колко си погрозиѣла!“ Току вижъ,

нѣщо като че те прободe. Тѣй, вървишъ си, но си неразположена. Какво има съ тебе? „Да нѣма нѣкой боленъ въ кѣщи?“ Мжжъ ти! — Не, не. Срамъ те е да кажешъ. „Погрозилъ си“, значи ти повѣрва. Трѣбва да имашъ поне едно огледало, да видишъ, дали туй е фактъ. Нѣкой мислятъ, че сж герои. Ето колко сж герои: тукъ, въ София, трима чиновници направятъ една подпгравка съ единъ свой другарь, чиновникъ. Рѣшили да му дадатъ отпущекъ. Казали си: „Днесъ ще го накараме да не работи“. Първиятъ го срѣща долу по стълбитѣ, и му казва: „Какво си пожълтѣлъ, да не си боленъ?“ „А-а, не“, но малко повѣрвалъ. Таманъ се качилъ на първия етажъ, вториятъ го срѣща: „Виждашъ ми се много боленъ, какво ти е?“ Като се изкачилъ, третиятъ му казва: „Ти, както вървишъ и ще припаднешъ“. Той отива при началника си, и му иска отпущекъ. Началникътъ му далъ, но като узналъ какъ седи работата, наказалъ тримата души да работятъ заради него. Това сж факти. Запримѣрь, дойде ви нѣкоя мисль, казвате тѣй: „Отъ мене човѣкъ нѣма да стане“. Това е първиятъ, който те срѣща долу. „Човѣкъ отъ мене нѣма да стане, що съмъ трѣгналъ тукъ, науката не е за мене“. И вториятъ, и третиятъ сж въ състояние да те накаратъ да нануспешъ училището. Трѣгнешъ ли

лъ Божествення пжтъ, сжшо така може да те срѣщнатъ
 прима души и да ти кажатъ: „Ти да станешъ рели-
 гиозенъ човѣкъ! То не е за тебе“. И ти пакъ ме
 гапуснешъ. Не се подавайте на тня изкушения!
 Ученикътъ на окултната школа трѣбва да знае са-
 мата истина, великата Истина, тѣй както си е; той
 трѣбва да знае фактитъ, тѣй, както си сж въ при-
 родата; той трѣбва да знае какъ дѣйствуватъ за-
 конатъ, принципътъ. Ни повече, ни по-малко! Нито
 да ги увеличи, нито да ги намали. Азъ искамъ
 отъ всички ви да бъдете тѣй доблестни, но не
 безпощадни. Вашитѣ погрѣшки нито да ги увели-
 чавате, нито да ги намалявате. Всека една погрѣш-
 ка да я констатираме, като погрѣшка, и обратно,
 всека една добродѣтель, каквато и да е тя, тя е
 добродѣтель, и всички трѣбва да се радваме, като
 виждаме една добродѣтель, у когото и да е. Защо-
 то, доброто, то е Божествено, а тия погрѣшки,
 тѣ сж, които обезобразяватъ човѣшкитѣ мисли.
 Една погрѣшка, колкото и да е малка, трѣбва да
 я констатираме. И послѣ, правило въ окултната
 школа е, че никой нема право да напомни на
 единъ ученикъ за поговитѣ минали погрѣшки. То-
 ва е едно прѣстѣпление! Заблѣжете го! Туй, което
 веднѣжъ природата го е замислила, обърнала е този
 листъ, никога не обръщайте този сжщия листъ да

му казвате: „Ти знаеш ли едно време какво направи?“ Днесъ, като учениги, туй изпеква Бѣлото Братство отъ васъ! Туй, което Богъ казва: „Ще залича грѣховецъ, ще ги забравя“, ти пѣма да ги напомниашъ. Сега, ученицитѣ често си казватъ: „Ти знаеш ли прѣди 5 години какъ ме обиди?“ „Ами ти прѣди 10 години, знаеш ли какво ми каза?“

Азъ, сега, тази вечеръ, ви говоря, като на ученици, какви трѣбва да бждатъ ученицитѣ въ тази школа. Какви сте отвѣнка, то е другъ въпросъ. Тамъ всичко се позволява. Въ външния свѣтъ всичко се позволява, но въ тази школа, въ тоя животъ не се позволява всичко. Та, прѣди да пристъпимъ, трѣбва да знаете, че ако правите тия погрѣшки, не ще може да направите годѣми успѣхи. Ще можете, но въ тази школа на Бѣлото Братство не се позволява да давате обѣщания и да не ги изпълнявате. Обѣщания? Не! Кажешъ ли, свърши! Ще кажешъ: „Азъ ще живѣя по закона на Истината“, и ще живѣешъ. Въ даденъ моментъ ти казвашъ и направашъ. Нищо повече! Но обѣщание въ бждеще пѣма. Обѣщание въ момента, кажешъ ли направи го! Нищо повече! И не се позволява на ученика да казва какво той ще направи. Кажй, и направи! Тѣй! И Исавнето казва: „Рече Богъ, и стана. Да бжде свѣтлина, и стана свѣтлина.“ По

ещия законъ всички ще вѣрватъ. Кажешъ ли, направѣ! Сега, ние не искаме никакви обѣщания. Ние искаме отъ васъ само едно нѣщо: да приложите великия законъ на Любовта! Да приложите великия законъ на Истината! Тогавъ, всѣки день, споредъ вѣрмето, кажете — направете, кажете — чаправете. Не давайте никакви обѣщания! Ние нѣма да ви държимъ за думата, не искаме да ви припомнимъ какво сте обѣщали, но, обѣщасте ли, направете. Огвѣнка може да давате обѣщания, а въ школата, абсолютно не искаме никакви обѣщания. Обѣщаватъ само ония хора, които нѣмагъ Любовь, обѣщаватъ само ония хора, които нѣмагъ Истина. Нищо повече! Обѣщания нѣма. Съ туй се отличавъ школата на Бѣлото Братство. Тя има абсолютна вѣра въ своитѣ ученици! Разбирате ли? Не е било време отъ какъ тя съществува, когато нѣкой ученикъ да е можалъ да излъже своя Учителъ. Нѣма нито единъ случай въ тази школа, когато единъ ученикъ да е излъгалъ своитѣ Учили. Нито единъ не си е позволилъ да излъже своитѣ Учители. Но и Учителигъ никога не съ допущали ученика да ги излъже. Сега, вие може да ме запитате: Ако влѣза въ тази школа . . ? Нѣма нито единъ случай, въ анализгъ на тази школа, дѣто единъ ученикъ да е влѣзълъ, и да се е повърналъ

назадъ. Защо пѣма? Тамъ, дѣто любовта дѣйствува като принципъ, не може да става връщанъ, изключение пѣма. Всички изключения се дължатъ на липсата на първия принципъ, на Любовта, и на втория принципъ — на Истината. А щомъ тия два принципа не се приложатъ, тогава Мъдростьта се изопачава, човѣшкьятъ умъ се изопачава, човѣшкото сърце се изопачава, и това сж вече хора или индивиди, извѣика школата. И тогава, когато Павелъ казва, тамъ, въ онази глава: „Който Богъ призва, тѣхъ и избра“ т. е. не може да има изключение. Щомъ Богъ те покани въ една работа, или щомъ Бѣлитѣ Братя те поканятъ, изключение не може да има. И азъ не виждамъ причината, защо имъ-яно човѣкъ ще се откаже отъ да ходи въ този великъ нѣтъ на живота, дѣто ще намѣри своего щастие. Но, всякитѣ ваши старп възгledi ще ги напуснете. Възгледа: „ще остарѣемъ“, възгледа — „ще умремъ“, „ще осираманѣемъ“, възгледа, че „ние сме глупави хора“, че „човѣшкото естество е такъва-онакова“, всичкитѣ тия възгledi ще ги турите въ торбитѣ си, ще ги затворите въ келеритѣ си нѣкъдѣ, и ще турите единъ надписъ: „Тия нѣща да не се бутатъ“. Който иска да бъде ученикъ, така ще постъжива. Нѣкой ме питатъ: „Азъ съмъ старъ, ще мога ли?“ Е, отъ бога, тя стана

старъ? Нѣкой казва: „Азъ съмъ младъ“. Отъ кога стана младъ? Всѣки, който е живѣлъ съобразно съ Любовта е младъ; всѣки, който е живѣлъ съобразно съ Истината е младъ. Всѣки, който е живѣлъ съобразно съ Любовта, е уменъ; всѣки, който е живѣлъ съобразно съ Истината, е уменъ. Тѣй седи въпроса Моментътъ, въ който панусенете Любовта, вие сте старъ, ще почувствувате една вътрѣшна слабостъ, едно безмислие въ живота, нѣма да имате цѣль, и ще станете несигурни. ще кажете: „То ще се мре, ала . . .“. Тия сж прѣдварителни бѣлѣжки. Искамъ да ги изпитате, и тогава да ги възирнете. Ще върватъ въ единъ положителенъ актъ, безъ изключение. Ще кажете: „Безъ изключение не може!“ Да, може, тѣй ще бжде. Тазп е една велика Божествена школа, въ която абсолютно нѣма никакво изключение. На сто милиона едно изключение нѣма. Разбирате ли? Единствената школа, въ която нѣма изключения въ свѣта, е тазп. Никакво изключение! Взлѣзешъ ли въ нея, всички тия Брата върватъ въ тебе. Тѣхниятъ животъ е такъвъ, какъвто е животътъ на Бога, т. е., като казвамъ такъвъ, подразбѣраамъ, че въ всички прониква Божественния животъ, въ всичката му пълнога. п то безъ никакви закони, безъ никакви прицудѣния. Всѣки

знае своята длъжност, и всѣки се нарежда споредъ нея. Тѣ пѣматъ абсолютно никакви написани закони, но всички знаятъ своитѣ длъжности тѣй добръ, като че ли иматъ най-добрата организация, и най-добритѣ закони, прѣкарани прѣзъ тѣхната камара. II, ако вие влѣзете въ туй Бѣло Братство, никога нѣма да познаете, кой е първиятъ и послѣдниятъ тамъ. Не може да намѣрите кой е голѣмецъ и кой слуга, кой е първиятъ и кой послѣдниятъ. Ако влѣзете между тѣхъ, съ години може да живѣете заедно, и ще кажете: „Кой ви ръководи, кой е първиятъ измежду васъ? А тѣй, сега, като влѣзете въ едно училище въ свѣта, вие ще познаете кой е първиятъ. Та, имайте прѣдъ видъ: не мислете, че тамъ, въ тази школа, дѣто ще учите истинитѣ, има катедра, и учителъ, като менъ, тѣй, да сеци на масата, и ученицитѣ да сж, като васъ наредени. Тукъ е тѣй. Тамъ не сж наредени нѣщага тѣй. Сега ще кажете: „Ами какъ?“ Като се научае да спите, ще разберете какъ е туй. Обаче, когаго тия велики истини се прѣнесатъ на земята, споредъ условията на сегашния нашъ животъ, ние трѣбва да търсимъ начинитѣ, методитѣ и формулитѣ да изразимъ тия велики истини, които сж тѣй недостижни за сегашния умъ. Хубаво, недостижна сж при сегашнитѣ

условия, но ще станатъ достъпни. Вие ще трѣбва да изучавате свѣтлината въ нейното влияние върху вашия организъмъ, ще изучавате влиянието на цвѣтоветѣ, на живитѣ центрове. Вземете слънчевата свѣтлина, всѣки день, прѣзъ извѣстни часове на дева, къмъ обѣдъ, но повечето сутринъ, идатъ периодически извѣстни вълни отъ слънцето, които носятъ въ себе си положителни мисли, интеллигентни мисли отъ слънцето. Има и отрицателни движения отъ слънцето, които носятъ негативни мисли. Азъ сизи день ви направихъ една забѣлѣжка: ако заспите денемъ на слънцето, непременно вашиятъ организъмъ ще привлече тия негативни вълни отъ него, тѣй наречената черна свѣтлина, и като станете, ще се почувствувате неразположенъ. И затуй, на единъ окултенъ ученикъ никога не се позволява да спи денемъ. Никакво спане денемъ! Ще спите вечерно врѣме, безъ слънце. А може да се грѣете на слънцето, но всѣкога вашиятъ умъ ще присѣтствува, за да може да привлечате положителнитѣ вълни на слънчевата енергия. И, като ученици, ако почнете да упражнявате концентрирането, често ще идватъ тия духове, които си играятъ съ васъ, и ще ви приспиватъ. Ще се концентрирашъ, безъ да заспивашъ. И въ туй концентрираче ще направите слѣдующето: като

седишъ, и нѣщо каже „фуу“, като нѣкаква вълна, ги ще се противопоставишъ, нѣма да задрѣмвашъ. Това „фуу“, то е една вълна, тази черна вълна минава отъ центъра на земята, обгръща те, и ти заснивашъ. Заснишъ ли, нищо нѣма да научишъ. Нѣма да донуснешъ тия вълни да обхващатъ мозъка ти. Ще се заемемъ да изучаваме свѣтлината, да изучаваме днитѣ прѣзъ годината, кои дни, кои часове може да използваме за работа, начинитѣ, методитѣ за усиляне на мозъчната ни енергия, за усиляне на дихателната енергия, за поправяне на храносмилането и т. н. Защото, все трѣбва да почнемъ нѣщо. Тѣй, както сте сега, доста сте обѣдиѣли. Обѣдиѣли сте. Всѣки човѣкъ, който е недоволенъ отъ живота, той е бѣденъ. Първото пѣнѣ: ученикътъ трѣбва да бѣде доволенъ. Сега, туй сж правила, които се прилагатъ къмъ темпераментитѣ. Ще ги вземете, и ще ги упражнявате. Нѣкои отъ тия правила ще упражнявате тукъ, защото по-големата частъ отъ работата ще извършимъ въ другия свѣгъ. Като считате ще вършите работата. Писанието казва: „Господъ говори въ съня единъ, два и три нѣти“. Той все въ съня говори. На Йосифа на сънь му е говорилъ. На всички пророци и хора, които имаха откровение, все въ съно състояниие имъ е гово-

рилъ. Ноапъ се е прѣнесълъ, и тогава му е говорилъ Господь. И, ако вие искате да поправите вашето положение, да знаете какъ да поправите жавота си, вие трѣбва да прѣкарате такъвъ единъ сънъ, и веднага ще имате най-добритѣ наставления, какъ да поправите живота си.

Сега, може да прочотемъ нѣкои отъ работятѣ (прочетоха се дѣл работи). Нѣма да имате достатъчно тѣриѣние да се дочетатъ всички тия работи.

Нѣкои отъ васъ сж се доста разгорещили да сѣдватъ школата. Ще знаете едно: койго отъ васъ не доиде три четвъртъка, за въ бждеще не може да посѣщава школата. Това е за всѣки, койго отсъствува три пѣти. Сега, ще кажеме: „Може да има изключителни случаи“. Койго отсъствува три пѣти единъ подаръ другъ, той губи право. Сега, схващате ли вътрѣшния смислъ? То значи: единъ ученикъ, койго три пѣти е забравилъ, че има школа, три пѣти тази мисль излезне ли навънъ отъ него, забравява му се да посѣщава школата. Ще имате прѣдъ видъ, че въ тази школа изключение и благоволение не се прави. Никакво изключение нѣма. Това не е наложено, но ведѣжъ рѣши ли всѣки единъ отъ васъ, той трѣбва да бжде вѣренъ. Единъ важенъ законъ: туй, което вие сте рѣшили въ себе си, трѣбва да бждете

въ състояние да го изпълните. Не каквото ние ви налагаме, а вие, което сте рѣшили да изпълните, изпълнете го. Трѣбва да го изпълните, иначе всичката наука въ слѣта ще бѣде безъ полза за васъ. Човѣкъ, който общава, а не изпълнява, той е пробитъ кюпецъ, наливай колкото искашъ, то е само въпросъ на врѣмето, всичкото ще изтече навънъ. Ние не искаме никакви задължения отъ васъ, но веднѣжъ рѣшите ли да служите на Любовта, вие ще бѣдете герои, ще кажете: „Да ме разинатъ, отъ този пжтъ нѣма връщане!“ Гажете ли веднѣжъ тѣй, вървите ли тѣй въ този пжтъ, Богъ е съ васъ. Най-малкото колебание, и вие сте изгубени. Тогава, да не се сърдите никому, да не казвате, защо ме е оставилъ Господъ? Въ окултната школа въпросътъ седи тѣй: не е Господъ, който ни е оставилъ, а ние сме Го оставили. И Той казва: „Понеже вие ме оставихте, и азъ нѣма да се занимавамъ съ васъ“.

Сега, разбѣра се, азъ не считамъ присѣствието ви въ четвъртъкъ, че само то е окултна школа. Не! Цѣлиятъ вашъ животъ е една окултна школа. Ако мислите, че само въ четвъртъкъ вие сте въ окултната школа, лъжете се. Не, не, цѣлиятъ вашъ животъ е една окултна школа. Слѣдователно, вие ще бѣдете въ сѣгласие съ тази окултна школа,

на която служите. По този начинъ ще имате резултатъ. Отъ гледището на тия принципи ще разрешавате всичкитѣ други въпроси, каквито и да сж тѣ: индивидуални, сѣмейни, обществени, народни, всичкитѣ въпроси все отъ това гледище сами ще разрешавате.

Е, сега ще дамъ на гласоподаване: искате ли да прочетемъ всичкитѣ листове, ще имате ли достатъчно търпѣние да се изчетатъ всичкитѣ работи? (Отговарятъ: да;—не.) Понеже сж написани, трѣбва да ги прочетемъ. Тогава, слѣдующиятъ пътъ ще прочетемъ всичкитѣ. Ще се научите на търпѣние, ще се научите да слушате, ще се научите да имате благоволение. Тукъ има цѣнни, умни работи. Ами че какъ? Единъ човѣкъ, който е вложилъ ума и сърцето си, това нѣщо е красиво. Когато обичаме нѣкого, и глунави работи да каже, казваме: „Колко е хубаво!“ А когато не обичаме нѣкого, и умни работи да е написалъ, казваме: „Не искамъ да слушамъ“. А това сж все умни работи!

Сега, за слѣдующия пътъ искамъ: 10 души отъ васъ, които си дадатъ кандидатурата доброволно, да напишатъ нѣщо върху темата: „Прѣд-назначението на човѣшкия езикъ“. Значи, 10 души ще пишатъ върху тази тема: 5 братя, и 5 сестри. Ще започнатъ съ този, видимиятъ езикъ,

той е темата. Този езикъ се е родилъ, и е произлѣзълъ отъ нѣкаква идея. Които ще пишате, да си вдигнатъ ржката. (Обадиха се 5 брата и 5 сестри). Ще пишете кратко, една страница. Вие не се бойте, щомъ почнете да пишете, ще влѣзете въ една окултна вълна, тѣй щото ще ви дойде вдѣхновение. Но никой да не се прѣсиля. Всеки да пише толкова, колкото вдѣхновението му позволява. Ако вдѣхновението обема 10 реда, толкова да напишете. Имайте прѣдъ видъ, че Духътъ въ окултната школа говори само най-сжщественитѣ нѣща. Тия Брата не обичатъ много да говорятъ.

Нека се ангажира нѣкой да бжде секретарь или архиварь, да пази тия работи, листоветѣ.

Т. м.

Отрицателни и положителни чърти на ученика.

6. Школна лекция
за общия окултенъ класъ
4.IV—1922, Вторникъ
Ст. София.

Отрицателни и положителни чърти на ученика.

Т. и.

Прѣди да дочекате изцеленото, ще направя тѣколко бѣлѣжки. Все знаете какъ ганосватъ сждинитѣ. Виждали сте калайджиктѣ какъ калайдосватъ: стхиватъ съ фраката си въ сѣда, и го взлистватъ, за да може бабата да хване добръ. Безъ да се очистятъ сждовстѣ, калайтъ не може да се турп. Когато вие влѣзете въ една окултна школа, тѣй ще турятъ фраката си, ще ви въртятъ, а докато не ви очистятъ хубаво, калай не ви се туря. Има пѣкой чърти, пѣкои възгледи у насъ, които трѣбва да напуснете. Тѣ сж слѣдующитѣ: щестлавнето. Това е едно животинско проявление у човѣка. Щестлавнето ще го видите у всички животни, то се срѣща въ игницѣ, кучетата, конетѣ, воловетѣ. Когато кучето е щестлавно, то вдигне опашката си нагорѣ, казва. „Азъ не искамъ да зная“. Когато паунътъ иска да покаже щестлавнето си, разперя опашката си: „трр, трр, трр“. Това е

животинско проявление. И щестлавиеето е едно подобно животно. И, ако въ ученика, който влиза въ една окултна школа има това животинско чувство, очакватъ гоꝛ голѣми страдания. Той ще се сблъсне съ една дѣйствителность, и хората, като видятъ неговитѣ слабости, ще почнатъ да му се подиграватъ. И съврѣменнитѣ хора страдатъ, повечето сж неврастеници. Тази неврастения, която сега царува въ свѣта, се дължи повече на човѣшкото щестлавие. Нѣкой билъ търговецъ, работитѣ му се разбъркватъ, и той се тревожи. Какъ тѣй, да помислятъ хората, че е бѣденъ човѣкъ! И всички хора искатъ да бждатъ такива, каквито не сж. Религиознитѣ хора, и тѣхъ, щестлавиеето ги е направило такива, каквито не сж. Щестлавиеето е внесло лицемѣрието въ религията. Лицемѣрието е родено отъ щестлавиеето. Щестлавниятъ човѣкъ за да покаже, че не е като другитѣ хора, че е необикновенъ, той лицемѣри.

Сега, вие влизате въ една окултна школа, дѣто свѣтлината е толкова голѣма, че всичкитѣ ваши недостатѣци тѣй ще изпжкнатъ отгорѣ, че вие ще останете, като нѣкоя попарена кокошка. Като ученици, ще знаете, що е попарена кокошка. Нѣма да бждете отъ мене попарени, а отъ тия Бѣли Братя, които сж много добри. Който има ще-

стлавие, тѣ могатъ да му оскубятъ задницата тѣй, че не ще може да си прѣдстави, какъ е станало това.

И тѣй, съ шестлавиеето ще се простите. Ако нѣкъ го много обичате, когато влѣзете въ школата, ще го оставите огвѣнка, като багажъ. Гардеробъ има, ще платите за него, а щомъ свършите школата, ще си го вземете, може пакъ да си го турите; то за свѣта е потрѣбно, но за школата, абсолютно никаква потрѣба нѣма отъ него. И тѣй, шестлавиеето се проявява отъ ученицитѣ. Запримѣрь, почвате да питате: „Какъ мислите, азъ успѣлъ ли съмъ въ окултната школа?“ То е чисто шестлавие. Успѣлъ ли си! Туи можемъ да го знаемъ още сега. „Излѣзь!“ Дайте му цигулката, дайте му едно мъчно парче! „Хайде изсвири го!“ Ако можешъ да го изсвиришъ, успѣлъ си. Ама: „Азъ разбирамъ отъ музика“. Можешъ да разбирашъ теорията на музиката, но не знаешъ да свирешъ. Понѣкога е по-хубаво да свирешъ, отколкото да знаешъ само теорията. Хубаво е да знаешъ и двѣтѣ. И слѣдователно, ако знаете да свирите, вие ще свирите. Послѣ, нѣкои питатъ: „Какъ мислите, дали сме усвоили Любовта?“ Азъ сега много лесно мога да изпитамъ колко ви струва Любовта. Нѣкой казва: „Отъ Любовь менъ ми гори сърцето“. — Дай на този братъ хиляда лева сега! Въпросътъ е свър-

шенъ: дай на този братъ хиляда лева! Тъй! Наведешъ ли си главата надолу, въпросътъ е свършенъ. Той не знае да люби, нищо повече. Още хиляда, още хиляда, и като се изпразни джоба му, ще каже: „Е-е, какво ще остане заради мене?“ Ако искате да остане нѣщо заради васъ, стойте отвънка. Ние искаме, като влѣзете въ тази Божествена школа, да имате празни каси, за да можемъ да туряме въ тѣхъ. Ако влѣзете съ пълни каси, какво ще туримъ? Ние не искаме хора съ пълни кесии. Свѣтътъ търси пълни кесии, а ние търсимъ обратното. Ако вашитѣ кесии сж празни, елате, а ако ли сж пълни, ще кажемъ: „Погрѣшили сте“.

И тъй, отъ чувството на щестлавието и на лицемѣрието, ще се пазите, като отъ огънь, защото освѣня чѣ нѣма нищо да ви прѣдадатъ, но тѣ ще ви смѣкнатъ на тоя животински уровеньъ, еждѣто знаятъ само да показватъ зѣбитѣ си. Двама души, като се срѣщнатъ, озхбятъ се: „Внимавай, азъ не съмъ отъ слабитѣ герои, но съмъ голѣмъ герой“. Така е и съ кокошката. Като види нѣкой волъ, подскочи „хонъ“—то е щестлавно чувство. Волътъ, като я бутне съ рогата, свършва се съ нея. Тя не разбира, тя мисли, че може да се бори съ единъ волъ. Но, за да се боришъ съ единъ волъ, иска се знание. И тъй, въ тази окултна школа, вие

влизате да се научите какъ да се борите съ рогата на вола, защото, ще срѣщнете духове отъ черната ложа, у които има много знания. Знаете ли какви знания? Нѣкой пътъ, Бѣлитѣ Братя ходятъ въ тѣхнитѣ школи да се учатъ. Синоветѣ на гози вѣкъ сж по-умни отъ синоветѣ на свѣтлината“. И синоветѣ на свѣтлината трѣбва да се учатъ отъ синоветѣ на тъмнината. Знаието, принциптѣ, и въ двѣтѣ школи сж едни и сжщи, но едниѣ прилагатъ знаието по единъ начинъ, а другитѣ го прилагатъ по другъ начинъ. Силитѣ, които дѣйствуватъ, сж едни и сжщи, нѣма раздвояване, но важно е приложението: едни сили може да се употрѣбятъ по единъ начинъ — въ лѣво, а други по другъ начинъ — въ дѣсно. Обаче, ние прѣслокойно може да почерпимъ поука, може да научимъ нѣщо и отъ единъ черенъ братъ, дори и отъ църквата. Туѣ е казано, сега, между четири стѣни. Ако го кажете отвънка, ще ви изключатъ отъ всѣка църква. Разбирате ли? Туѣ не е символъ. Вие още не знаете произхода на чернитѣ братя, нали? И защо сж черни? Защото тѣ отидоха на лѣво, а другитѣ на дѣсно. Азъ нѣма да обяснявамъ това. Човѣкъ има лѣва ржка, има и дѣсна ржка. Защо? Двѣтѣ ржцѣ не сж ли на мѣстото си? За сега, ние употрѣбяваме нашата дѣсна

ржка, но било е време, когато лъвата ржка е била на работа. Има ли грѣхъ сега, че човѣкъ има една лъва ржка и една дѣсна ржка? Нѣма. Тия ржци сж точно на мѣстото си, само че въ движението си, посоката на лъвата пѣтека минава прѣзъ центъра на земята, а на дѣсната — прѣзъ центъра на слънцето. По това се различаватъ. При единия начинъ, вие ще слѣзете въ най-гѣстата материя, въ най-голѣмото противорѣчие на живота, ще имате да се борите, ще се намали свѣтлината; а при другия — ще минете въ най-рѣдката материя, ще минете прѣзъ центъра на слънцето. Нѣма да се боите, ще има кой да ви прѣдпази.

Въ окултната школа любопитство не трѣбва да има. Тамъ любопитство не се позволява! Любопитството е за свѣта, само тамъ любопитство се позволява. Да имашъ едно дълбоко желание да учишъ, горещо желание, да ти гори сърцето, да, но простото любопитство не се позволява. Любопитството, и то е родено отъ щестлавието. И тѣй, ще имате горещо желание да учите, но любопитство, щестлавие, лицемѣрие и други чѣрти тамъ, които сж отъ животинско произхождение или сж изостанали отъ низшитѣ култури, тѣзи качества не ни трѣбватъ. Сега, вие можете да кажете: „Тия работи насъ ни сж доказвани“. Да, но вие още не

знаете какви пертурбации прави щестлавиято вътрѣ въ човѣшкия организъмъ. Вие не знаете още послѣдствията на лицемѣрието, какви пертурбации прави то въ човѣшкото сърце! Вие още не знаете любонитството какво произвежда! Ако бихте знаели послѣдствията, които се произвеждатъ отъ тѣхъ въ организма, вие не бихте ги помирисали.

Сега, азъ не искамъ да влѣза въ противорѣчие съ вашитѣ чувства. Религиознитѣ си чувства ще ги държите на друго мѣсто. Сега, азъ говоря на ума ви, не на низшия, но на висшия ви умъ. Ще мислите, и ще чувствувате. Азъ не говоря и на вашитѣ сърца, нѣмамъ това за цѣль. Сърцата ви сж за васъ, и за Бога, нали? На васъ ви трѣбва свѣтлина, трѣбва ви знание. А при туй знание ще придобиете Мъдростъта. Щомъ придобиете тази Мъдростъ, вие ще знаете какъ да обработвате вашитѣ сърца. Сега, знаете този стихъ отъ Стария Завѣтъ: „Сине мой, дай ми сърцето си“. То е единъ вътрѣшенъ процесъ на Битието, процесъ, който въ бъдеще ще се реализира. Той нѣма още обективно приложение, той има чисто субективно приложение. А за да се обработи туй сърце, навъ ни трѣбватъ знания, велики знания ще кажа, за да може тия сили, които сж вложени въ нашето сърце, да ги приготвимъ за бъдещата култура. И засега, въ-

окултна школа. работата за всекиго отъ насъ е точно опредѣлена. Въ чужда работа нѣма какво да се мѣсимъ. Ние ще гледаме своята работа. Ако си пръвъ, първиятъ ще възкрѣснешъ; ако си вторъ, вториятъ ще възкрѣснешъ; ако си третъ — третиятъ; ако си четвъртъ — четвъртиятъ и т. н. И като свършишъ работата си по този начинъ, не обърнешъ сърцето си къмъ Бога, и съ Любовъ не изкажешъ своята благодарностъ къмъ Него, че съ можалъ да кажешъ една дума на мѣсто. Като възкрѣснешъ този братъ, не ти трѣбва по-добра реклама отъ него, тя е достатъчна за тебъ. Той, а живѣе 40 г., като обиколи цѣлия свѣтъ, ще те бжде една реклама, ще каже. „Едно врѣме бѣхъ мъртавъ, но дойде едина човѣкъ, една дума ми каза, и азъ оживѣхъ.“ Другитѣ като дойдатъ ще те питатъ, какъ стана. „Една дума ми каза, самъ една, особенъ човѣкъ е“. И хората ще почнатъ да мислятъ, че той е моголъ и други да възкрѣси. Той ще обиколи цѣлия свѣтъ, и ще разирава за тебе, а свѣтътъ ще мисли, че ти си великъ човѣкъ. Да, великъ човѣкъ! Казва псалмопѣвецътъ „Словото Божие нѣма да се върне при Бога, отъ да не принесе своя плодъ.“ Всеко слово трѣбва да принесе своя плодъ. Едно сѣме — единъ плодъ.

Слѣдователно, имате три примѣра сега, симво-

лично. Първият — момъкътъ, който слугува на господаря, и обративият нѣтъ. Вториятъ — цигуларя, и третиятъ — 10-тѣ души, които казватъ само по една дума. И азъ желая, като ученици на тази школа, да казвате само по една дума. Ама много ви срѣщна, да ми кажете: „Азъ бѣхъ мъртавъ, знаешъ ли, и еди-кой си ми каза една дума, и азъ възкрѣснахъ.“ А сега, желанието на всички ученици въ окутаната школа е, да взематъ всички каймакъ тѣ, а за другитѣ да остане само арияна. Като идешъ, ще вземешъ само една лажина каймакъ, то, като дойдатъ другитѣ, и тѣ да си взематъ. Всеки има право да си ханне отъ този каймакъ. Всеки, който изаде каймака на това Божествено нигие, неговата дума не е мощна. Слѣдователно, едно дѣло е добръ направено само тогава, когато може да внесе животъ.

Тия тритѣ правила можете да ги употрѣблявате. Съ третия примѣръ вие ще хармонизирате двата първи. Вториятъ ражда всички съревнования. Ще ви дамъ една тема, за да ги развиете. И тѣй, тритѣ теми: за младия момъкъ, за цигуларя, и за човѣка, който говори само по една дума. Три теми за три седмици. Отъ тѣхъ ще развиете въ школата по една тема, кратко, да ги уподобите на нѣщо, да видимъ какво уподобление ще дадете. Сега, може

си. А въ школата на Всемирното Бѣло Братство всичко се употрѣбѣва за царството Божие, за въдворяване царството Божие на земята. А щомъ се въдвори царството Божие на земята, тогава всички, ученици и учители, ще иматъ най-добритѣ условия да проявятъ своитѣ знания, и да създадатъ нѣщо по-хубаво въ този свѣтъ.

И послѣ, друго нѣщо искамъ: онѣзи, които идватъ сега въ школата, ще опитватъ волята си. Обиди ще има, но щомъ влѣзете въ школата, вие ще трѣбва да се подигнете високо, да забравите за единъ часъ всичкитѣ ваши обиди. Влѣзе нѣкой, погледнатъ го накриво, той казва: „Този ме обиди“. Не, не, ще упражните волята си. Ако вие не можете да потушите това ваше чувство — обидата, която е едно животинско чувство — вашата воля е слаба, нѣма да успѣете. Вие ще хванете това чувство — обидата, като кредиторъ, и ще му кажете: „Ще имашъ добрината да ме чакашъ единъ часъ отвънка, вънъ отъ приемната стая, и азъ, като излѣза, ще ти плата“. Сега, ние не искаме изведнѣжъ да прѣвърнете вашия животъ, а само за единъ часъ да може да задържите едно ваше разположение вънка отъ вашата приемна стая. Може ли да го задържите за единъ часъ, вие ще го задържите и за два, три, четири, петъ часа. Не можете ли да

го задържите за единъ часъ, нищо не можете да направите. И когато влѣзете въ една школа, ако не се съобразите съ това, винаги, чрѣзъ закона на внушението, другитѣ ще ви създаватъ тия прѣпятствия. Да кажемъ, между мъжетѣ и женитѣ стане нѣкакъвъ споръ, идватъ обидени въ школата. Но, трѣбва да знаете, че като влѣзете въ школата, вие не сте мъже и жени. Туй, мъже и жени нѣмаме. Тукъ имаме ученици. Отвѣнка вие сте мъже и жени, а тукъ сте всички души. Ние не признаваме мъже и жени, млади и стари, ние признаваме само ученици, които искатъ да придобиятъ Божествено знание, и да го употрѣбятъ за разтежа на своята душа, за напрѣждане на царството Божие на земята. Туй признаваме. Сега, ще кажете: „Туй много пѣти е казано“. Пакъ ви го казвамъ, и който не вѣрва, сега, въ тия мои думи, ние ще почнемъ съ опети, и ще се увѣри. Туй трѣбва да го знаете, то не е заплашване, но това сж закони, които трѣбва да се пазятъ. Азъ не казвамъ, че туй мѣсто е школа. Не, то е едно ваше събрание. Отъ тукъ вие ще влѣзете на друго мѣсто, а школата, ние може да я прѣмѣстваме и въ друга стая, и въ трета, и въ четвърта, и въ пета. Този салонъ не е окултна школа. Даже, ако направимъ специално здание, и то нѣма да е окултна школа.

Сега, вие ще се борите. Нощите загворихме врасате
 боравихме вече вколата. Ити вколате 10 кмг
 да изборимъ врагата, но това не е още всичко.
 Това е предметъ на мирната нощ, това е вече
 оловната. Връщата игра е вече и загворена, и
 връщата на вколата игра е загворена и половна
 вече врагата и изборена. Не загворите врагата си,
 и ще кажете: „За сдвигъ чие ще ти чакате, сега
 си заети, но следъ откъмъ чие ще ти вър-
 гаче, ще обрече на васъ разнополковно“. Искамъ
 отъ васъ зорничко, да го изборите; сега, да мо-
 жете, като дойдете тѣ побѣди въ вколата, да се бо-
 рате. Борба е нощ! Колько борба се вече, но трѣбва
 да побѣдите. Да не мислите, че като дойдете, ще
 измените суй сега яче изведиже. Не искамъ да
 рчате борба, и въ нощ борба да побѣдите. Игрой
 казва: „Да свършимъ, да преведатъ този дяволъ
 навънка“. Сега този дяволъ ти си ялъ и пилъ въ
 чинакото, той ти е приятель. Приятель ти е! Ще
 му кажешъ: „Приятелю, едно време идохме и при-
 ме, но азъ разбрахъ, че яденето и пиенето разва-
 лятъ живота, азъ съмъ тргналъ въ другъ път, а
 ти, като мой приятель, можешъ ли да трѣгнешъ
 съ мене въ този нощ пажъ? — Не мога. „Тога-
 ва, ти ще ме почакашъ за единъ часъ навънка,
 постъпай ще си договоримъ“. Той, като прии-

тель, ще ви послуша. И ще се научите: въ окултната школа не се позволява да обиждате никого! Нѣма да му кажешъ: „Ти си такъвъ, ти си онакъвъ. Не, не. Азъ ще ви, приведа слѣдующия примѣръ, той е отъ епохата на християнството. Единъ отъ великитѣ Учители, запознатъ съ окултвизма, слѣдъ като е прѣподавалъ дълго врѣме на своитѣ ученици тайнитѣ на туй учение, изпратилъ ги въ града да проповѣдватъ. Двама отъ тия ученици срѣщатъ двама езически жреци, и когато ги видятъ, казватъ: „Е, синове на лукаваго, чеда на дявола, сатапи вие, които развращавате свѣта. .“ Тѣ се приближаватъ при тѣхъ съ своитѣ бастуни, и имъ пукватъ главитѣ. Ученицитѣ се връщатъ съ пукнати глави. Жрецитѣ стиватъ при Учителя имъ, той излиза, и ги пита: „Приатели, къдѣ сте ходили?“ — Какъ, приятели? „Защо?“ — Прѣди единъ часъ бихме двама отъ вашитѣ ученици. — Много добрѣ сте направили, Ученици ги наричамъ, защото, тѣ сж чада на Бѣлото Братство. И когато Арахангелъ Михаилъ билъ проведенъ за тѣлото на Мойсея, не казалъ никаква зла обидна дума на дявола, а казалъ: „Господь да ти възбрани“. А сега, вие имате слабостта, нѣкой път се наежите противъ дявола, и по неговъ адресъ казвате много работи. Не, не, благородство се изисква. Ще му

кажешъ: „Ти си единъ отличенъ работникъ, тъй разбирашъ, тъй вършишъ“. Той е убѣденъ, върва въ своето, и иска да те убѣди по единъ, по другъ, по трети, по четвърти начинъ, дава ти доказателства. Всеѣки единъ лошъ духъ, като дойде, казва ти: „Не бѣди толкова глупавъ, всинца не могатъ да се подобрятъ.“ И той ти дава доказателства. Тогавъ ти се убѣждавашъ, и казвашъ: „Правъ си ти“. Обаче, въ Бѣлото Братство има други доказателства, и ние трѣбва да докажемъ, че е тъй. Въ школата абсолютно ще има хармония. Никой лошъ духъ не може да ви смущава. Тѣ знаятъ какъвъ е законътъ. И единтѣ се учатъ, и другитѣ се учатъ. То е законъ въ окултнага наука. Щомъ излѣзатъ ученицитѣ навънка, въ свѣта, има споръ между тѣхъ. А въ школата, учатъ ли се, нѣма никакъвъ споръ. И затуй се казва за праведния Йовъ, че въ свѣта Господенъ дошълъ и прѣдставителтъ на черното братство, и казалъ на Господа: „Ти обърналъ ли си внимание на Йова какъ върви?“ Но тѣзи работи ние ги знаемъ, и затуй ги поставяме на тѣхното мѣсто. Значи, и той присѣтствувалъ на този съборъ въ школата. И Господъ му казва: „Ами ти обърналъ ли си внимание на Йова, какъ прилага туй учение?“ Слѣдователно, въ школата нѣма никакъвъ споръ между черни и Бѣли

брата. Че той е черъ — черъ или бѣлъ братъ, тѣ
е обичатъ. Въ школата се обичатъ, но щомъ из-
лизатъ въ свѣта, интереситѣ имъ не се съвпадатъ,
и работятъ всѣки за своитѣ интереси. Обичѣта сп
е обичъ. Ние ще докажемъ, кой принципъ е правъ.
И единитѣ вѣрватъ, и другитѣ вѣрватъ, но вѣрата
на единитѣ се различава въ много отношения отъ
вѣрата на другитѣ.

Та, като ученици на тази школа, ще имате
единъ широкъ възгледъ, а нѣма да бждете тѣсно-
гържди. И черниятъ братъ, и той е единъ напрѣд-
наль духъ. Тия нѣща сж реални. Въ школата ще
мислите, че всичко въ свѣта сжществува, защото
е необходимо; а онова, което е необходимо, полез-
но е за развоя на цѣлия козмосъ. И, слѣдователно,
за да има знание въ свѣта, непрѣмено трѣбва да
има два процеса.

И тѣй, едни гърнци се създаватъ за почести,
а други за безчестие. Ако ти направихъ едно гърне,
па си туришъ помията въ туй гърне, а въ другото
гърне си туришъ млѣкото, питамя: Тия гърнци
виновати ли сж? Гърнето съ помията е черниятъ
братъ, а гърнето съ млѣкото е бѣлиятъ. Кой е
виноватъ? Гърнетата ли сж виновати? Не. А онзи,
който употрѣбява гърнетата, еднакво му е приятно,
че има едно гърне за помия и едно за млѣко. Тѣ

му сж много полезни, че си туря помията и млѣкото. И двѣтѣ му сж еднакво нужни. Но, щомъ нѣмаме нужда за помия, хвърляме гърнето, и щомъ нѣмаме нужда за млѣко, хвърляме и другото гърне, и тогава оставаме безъ гърнето.

И тъй, добри и лоши хора въ живота, това сж само пдейни схващания при сегашния развой на човѣшкия животъ.

(Сега, които отъ васъ сж писали върху „прѣдначението на човѣшкия езикъ“, да прочетатъ работитѣ си.)

Вториятъ пътъ, напишете нѣщо върху „прѣдначението на сегашнитѣ петъ чувства.“ Това ще бжде обща тема за всички, които могатъ да пишатъ. Какъ мислите, органтъ ли се е родилъ по-напрѣдъ или чувството? — Чувствата се явили то-напрѣдъ. Следователно, всѣко едно чувство съотвѣтствува на извѣстна идея. За сега, човѣкъ е засѣгналъ само петътъ полета, достигналъ е до полето на Истината. Значи, той е достигналъ до най-низшето поле на Божествення свѣтъ. Трѣбватъ му още двѣ чувства. Тогава, онѣзи отъ васъ, които се наеха, нека напишатъ, напимѣръ, пиането на кой свѣтъ съотвѣтствува, вкуса, обонянието, слуха, зрѣнието, опрѣдѣлете ги къмъ кои свѣтове, къмъ кои полета спадатъ. Може да прочетете теософската, окулт-

ната литератури, да видите какво пишатъ, и послѣ изкажете и вашето разбиране, какво мислите вие. Пишете въ кратцѣ, колкото се може по-кратко. Когато пишеше върху тия теми, нали казваме: безъ страхъ и безъ тъмнина! И при това, не пишете много, понеже многото писане е щестлавие. Излишни думи не туряйте, защото тѣ сж отъ лукаваго, т. е. казано на окултенъ езикъ, излишнитѣ думи сж отъ лѣвата страна, отъ школата на черното братство. Тѣ обичатъ много да глаголятъ, и всѣки, който много говори, помага на чернитѣ братя. Който много говори, и който никакъ не говори, и двамата помагатъ на чернитѣ братя. А, който малко говори, но умно, спомага на Бѣлитѣ Братя. „Малко“ значи — есенцията, тя ни трѣбва. Запримѣрь, ще кажете тъй: „Азъ ви много обичамъ“. Сега заночвате — както говорятъ влюбенитѣ — „и съмъ готовъ заради тебе това да направя, опова да направя“. . . Нищо пѣма да извършишь! „Азъ ви обичамъ“, опитайте ме. Нищо повече. „Азъ ви обичамъ, и всичко мога да направя заради васъ“, опитайте ме. Като опиташъ, ще го познаешъ.

Само „азъ“ мога да обичамъ. „Азъ“ трѣбва ли да се каже? Що кажешъ „азъ“, и ще разбирашь туй божественото въ себе си. Ти можешъ да изосставишь азътъ, но въ ума си подразбирашь „азъ“.

На английски трѣбва да кажешъ „азъ обичамъ“, а на български можешъ да кажешъ само: „обичамъ те“. На английски не можешъ да кажешъ безъ „азъ“. Ще се стараете въ школата да бждете отивисти, и всѣкога езикътъ ви да изразява чувствата ви. Сега, ние сме онитвали резултата, когато думитѣ ви не изразяватъ вашитѣ чувства. Всѣка празна рѣчь е една форма, въ която ние ще дадете мѣсто на единъ лошъ духъ да се всели вътрѣ въ васъ. Затова, всѣка форма, която образувате, трѣбва да е пълна съ нѣщо божествено. Празнитѣ думи, изобщо, всѣкога създаватъ голѣми нещастия. Като произнесешъ нѣкоя празна дума, рѣзаете нѣщо въ сърцето, и казвашъ: „Не трѣбваше да го кажа“. Защо трѣбваше да пишете върху тая тема? За да се развивате, да се пробуди въ васъ съзнанието. Азъ искамъ да ви убѣди въ едно нѣщо: че ние не сте такива простаци и невѣжи, както си мислите, въ васъ има заложени много истини отъ миналото. И ако сте вѣрени на себе си, като седнете и помислите, ще ви дойде нѣкое вдъхновение. Ние ще кажете: „Духътъ ми го продиктува това“. Каточе Духътъ има особено благоволение къмъ васъ. Не се лижете: Духътъ къмъ всички има еднакво благоволение. Но онова, което Духътъ говори, ти не можешъ да го възприемешъ. Ще кажешъ:

„Духът не благоволява“. Не, не, Духът благоволява, но ти ще разкопаешъ твоята почва, ще посещешъ нѣщо, ще го култивирашъ, и Духътъ ще благоволи.

Та, у всекима ви има зложени известни истини, които трѣбва да възростнатъ, има благородни мисли и качества отъ миналото. Тия качества и сега може да се създадатъ. И най малкото усилие, което може да направите, е за ваша полза.

Въ изолко осежди азъ ще се епра, и ще ги несоча отъ кои недъзи трѣбва да се назите. Не че тѣ сѫ ваши недъзи — тѣ сѫ общи, на цѣлата бѣла раса, но отъ чѣхъ трѣбва постоянно да се назитѣ. И, слѣди като можете да контролирате тия недъзи, тогава ще пристъпимъ къмъ микроскопическиѣ истини, къмъ малкитѣ истини, съ които ще почнемъ да правимъ своитѣ наблюдения и своитѣ опити. И тогава, на всеки единъ отъ васъ ще се дадатъ малки задачи, които трѣбва да разрѣши, и самъ ще провѣрява нѣщата. Но, отсега ви прѣдупрѣждавамъ: да не очаквате отварянето на небето, да не очаквате разрѣшаване на всички велики тайни на природата. Не, туй може да го очакватъ други. Когато учителятъ се съблагнява отъ единъ ученикъ, тойго му дава голѣма заплата, за да го учи, той ъе е на мѣстото си. Въ окулт-

ната школа може да се яви единъ Учитель, може да му даватъ 1, 2 или 10 милиона лв., за да прѣподава; нѣма да му кажатъ нито една дума, но рѣши ли той да прѣподава за пари, въпросътъ съ него е свършенъ. И въ ума на ученика, влѣзе ли такава мисль, изкуси ли се и той да придобие знанието, за да го използва за себе си, и съ него въпросътъ е свършенъ. Тѣй, абсолютно безкористни ще бъдете! Първото правило: ще бъдете искрени спрѣмо себе си, нѣма да се лъжете. Менъ можете да лъжете, но не искавъ себе си да лъжете, затуй ще бъда много строгъ. Никога не лъжете себе си! Приложете този законъ: спрѣмо себе си да бъдете абсолютно вѣренъ, безъ никакво изключение. Ще признаете въ себе си истината тѣй, както си е. Никакво измѣнение нѣма да правите, просто ще констатирате нѣщата тѣй, както си сж, ни повече, ни по-малко. Вѣрни на себе си: това е първиятъ законъ въ школата. Може ли да приложите този законъ, за другитѣ е лесно. Съ този законъ се полага една основа, върху която може да се гради.

Сега, защо често съмъ толкова строгъ? Съжалявамъ, че съмъ отворилъ тази школа. Да ви кажа една истина. Знаете ли защо? Когато дойда тукъ, изпитвамъ едно болезнено чувство. Тия набрали се ваши желания ми причиняватъ най-голѣ-

читѣ страдания. И сега, азъ трѣбва да правя усилие върху себе си, за да ви говоря. Азъ да ви кажа истината! И, ако не спазвате туй правило, тогава ще ви оставя да учите, както знаете. Рѣшитѣ съмѣ! Азъ не искамъ въ бъдеще да измъчвамъ себе си, нито нѣкъ ще позволя на моитѣ ученици да ме измъчватъ. Двѣ правила: нито азъ искамъ да се измъчвамъ, нито вие да ме измъчвате. Азъ съмъ завършилъ своята еволюция, нѣма какво да се измъчвамъ повече! Туй, което зная, може да ви го прѣдавамъ, но вашитѣ мисли и вашитѣ прѣживявания се прѣдаватъ върху менъ. Премамамъ великитѣ ви мисли и ги прѣживѣвамъ въгрѣ въ себе си. Нѣкъ азъ не искамъ да прѣживѣвамъ вашитѣ мисли. Ако вие сте грѣшници, азъ нѣмамъ нищо общо съ вашитѣ грѣхове. Добринитѣ ви бихъ ги изнесълъ по-добрѣ, но да сядиге въ умоветѣ си, и да ми говорите, че това било, опозна било, азъ не искамъ да слушамъ. Въ душата си съмъ ситъ на укора и неблагодарности. Който е благодарень, добрѣ, и който е неблагодарень, пакъ добрѣ. Нищо общо нѣмамъ съ това. Изпозете ли защо? Азъ служа на другъ единъ законъ, ще ви говоря сега. Азъ не искамъ по никой начинъ да огорча Оногова, който живѣе въ менъ. Туй не го позволявамъ! Онзи, който ме е училъ, Онзи, който живѣе въ мене, върху

Него азъ не искамъ да се хвърлятъ никакви укори! Азъ мога всичко да пося, но заради Него! Щомъ дойде до Неговото име, азъ съмъ готовъ да жертвувамъ всичко! „Ама слѣдъ хиляди години дали ще се дадатъ условия?“ Все едно! Щомъ дойде до Неговото име, азъ не позволявамъ. Та, азъ забѣлѣвамъ всичко и ви казвамъ: въ школата, абсолютно не искамъ да ме критикувате, нито да се съмнѣвате. Опитвайте пѣщата! Казвалъ съмъ и другъ пътъ, и пакъ ще кажа: ако съмъ уврѣдилъ нѣкого, да дойде при мене, безъ да ме крикнува, азъ ще му платя 10 пхти повече, отколкото струва, и да се свърши въпроса, водниятъ за всѣкога. Между васъ и менъ трѣбва да се различатъ всички въпроси. Нищо повече! Въ бъдеще, онзи, който не постъпи тѣй, азъ да ви кажа, ще обърна грѣбъ, и нѣма да го погледна вече! Туй е правило въ Бѣлото Братство. Защо? Туй е вжтрѣшенъ законъ. Онзи, който живѣе въ насъ, Господъ ся има пхтъ, но който върви, и нѣма да ни чка. Олъцето изгрѣва, земята се върти, и всѣко нѣщо си върви по опредѣления пътъ. Ние не можемъ да измѣнимъ законитѣ на Битието. „Ама азъ тѣй мисля!“ Да, но Господъ е мислилъ прѣди милиони години, когато е създавалъ свѣта, и слѣдователно ние ще дѣйствуваме тѣй, както Той е мислилъ, и както

Той дѣйствува. Вие, нѣкой нхть, искате да ме научите, какъ да дѣйствувамъ. Азъ не дѣйствувамъ отъ себе си, а вървя по Божиитѣ нхтища, и искамъ и вие тѣй да дѣйствувате. Нито азъ ще измѣня Божитѣ закони, нито вие, нито ангелитѣ, никое сщество въ свѣта не е въ състояние да измѣни, по какъвто и да е пачинъ, Божественитѣ нхтища. Тѣ сж неизмѣни. Може да се реагира, но да му се даде обратенъ нхть, то е невъзможно. Тогава вие ще се спънете сами. Ако искате да бъдете ученикъ, туй е едно отъ правилата на тази школа. Школата се е образувала на нѣколко нхти въ Еврона, но се е затваряла за по-благоприятно врѣме, понеже се явявали спорове. Нѣколко нхти се е отваряла и затваряла, и сега какъ може да се затвори, по, ако я затвора, тогава вие сами ще си прѣподавате, втори нхть нѣма да прѣподавамъ вече! Затуй искамъ да бъдете изправни въ този моментъ, когато онѣзи отгорѣ сж рѣшили, и иматъ благоволенieto да ви прѣподаватъ. Азъ не говоря отъ свое име, имагте прѣдъ видъ: говоря ви отъ името на Всемирното Бѣло Братство. Ако тѣ сж благоволили спрѣмо васъ, и вие бъдете вѣрни спрѣмо тѣхъ. Ще изучавате тия велики истини отъ тѣхно гледище. Упражнявайте ума си, всичко възпитайте.

Сега, по моитѣ думи не искамъ да разбирате, че говоря само спрѣмо нѣкого, индивидуално. Не! Казвамъ: отъ незнание, отъ невѣжество вне вършити нѣща, които не сж позволени. И азъ сега искамъ да ви дамъ първигѣ правила, тѣй както въ музиката се даватъ. Най-първо, като дойде учителтъ, ще покаже какъ да се държи цигулката — хоризонтално, послѣ ще постави правилно лжка, и най-послѣ ще вземете сгуната sol, и ще карате дълго врѣме по нея, докато се научите правилно да теглите лжка. Лжкътъ — това е волята. Слѣдъ туй, ще почнете да изучавате тоновете, послѣ позициитѣ, и като научите позициитѣ, ще изпълнявате извѣстно парче. Сега, вашиятъ умъ и вашето сърце могатъ само при едно такова правилно обучение да се развиватъ, само тогава може да схващате ония велики мисли, които Богъ е създалъ. Само така ще се научите да мислите и да чувствувате правилно. Наложете си воля. Вие имате воля, всинца имате воля, но тази воля ще я турите въ насока да работи за вашето усъвършенствуване.

Сега, запримѣръ, не мислете, че ние нѣмаме закони, съ които можемъ да се освобождаваме отъ едно или отъ друго. Имаме закони, азъ мога и по другъ начинъ да се освободя отъ вашитѣ мисли, мога да се освободя. Азъ ви правя тази бѣлѣжка,

знаете ли защо? Въ мене има желание да не страдате, азъ не искамъ да ви създамъ излишни страдания въ живота. Първото правило: понеже вие имате доста страдания, не искамъ да ви създавамъ излишни такива. Ако туря една плоскостъ, да отблъсквамъ вашитѣ мисли назадъ, нѣма да се постигне цѣлтъ. По-добрѣ е въ такъвъ случай да се затвори школата, отколкото постоянно да се вдигатъ скандали.

Та, първото правило: ще хармонизирате мислитѣ и чувствата си поне за единъ часъ. За единъ часъ, не искамъ повече — единъ часъ въ недѣлята, разбирате ли? Седемъ деня по 24 часа—168 часа. Ако туй не можете да направите, какво друго ще можете? Отъ 168 часа седмично, отъ васъ се изисква само единъ часъ да го прѣкарате въ хармония. Тѣй, като ученици, трѣбва да го прѣкарате. Това не е много, това е много малко врѣме. Кой не може да си даде единъ часъ? И като влѣза въ класа, тукъ, да се почувствува една приятна атмосфера, азъ да съмъ доволенъ, и вие да сте доволни. Ако влѣза азъ, и съмъ недоволенъ, и вие ще сте недоволни. Двѣ недоволства раждатъ положително число—и двѣтѣ страни губятъ. И тогава, всичкитѣ истини, които може да ви се кажатъ, ще иматъ обратенъ ефектъ.

Сега, ще кажете: „Кой ли е онзи, който е обидял Учителя?“ Менъ никой не ме е обидял. Но ви казвамъ, въ незнанието си, вие имате тази слабостъ, че нѣкой пжтъ вървите повече въ лѣвата пжтека, отколкото въ дѣсната. Безъ да знаете, нѣкой пжтъ вървите въ лѣво. Ще кажете: „Азъ не зная“. Да, но трѣбва да се научите. Вие, като ученици, трѣбва да знаете въ лѣво ли сте или въ дѣсно, а не да чакаге други да ви кажатъ. Всѣки день търговецътъ трѣбва да знае какво печели и какво губи. Като прѣгледа тевтеритѣ си, да знае печалба ли има днесъ или загуба. Пжкъ, като дойде края на годината, той ще даде общия сборъ на печалбата и загубата. Всѣки день трѣбва да знаемъ въ лѣво ли сме отишли повече или въ дѣсно, при Бога. Знаете ли това, вие печелите, ще оправите мислитѣ си, понеже въ васъ има заложени много добри работи отъ миналото. Азъ не ви намбрамъ за неспособни, ами ви намирамъ за своенравни. Способни сте, но сте своенравни. А своенравнието е едно качество на животнитѣ, то не е човѣшко качество. Туи своенравие е животинско качество. Всѣки човѣкъ, въ когото умътъ, сърцето и волята сж почнали да работятъ правилно, той не може да бжде своенравенъ, той ще основава

звначитѣ свои дѣйствиа, постижни на единъ разумень законъ, ще знае, какъ трѣбва да постижива.

Въ тази школа не се позволява никакво своенравие! Та, сега, вие сте способни, а вашето своенравие, и него ще оставите огънка. Казвамъ ви сега пѣкои отрицателни качества, а въ втората лекция пѣкъ ще ви кажа и други. Сега ви казахъ четири отрицателни качества: щестлавнето, лицемѣрието, любопитството и своенравнето. Тѣ сж животински качества. Тѣ ви сж потрѣбни за свѣта, но въ школата нѣмате никаква потрѣба, абсолютно никаква потрѣба отъ тѣхъ. И, като работи нашата школа, вхтрѣ въ една година, азъ искамъ вече да се отличавате. Що дойдемъ, ще се рѣшимъ вече, ще туримъ началото, това е школа вече. Казва нѣкой: „Покъжи ви недостатъцитѣ!“ Хубаво, ще ви покажа много работи. Като изчистите тия, тогава ще ви посоча още нѣколко отрицателни качества. Не сега, но слѣдующиятъ пѣтъ. Дръжете тия отрицателни качества! Нѣ се борете съ щестлавнето, но на мѣстото на щестлавнето ще ви кажа какво да турите. На мѣстото на своенравнето, на лицемѣрието, на любопитството, ще ви кажа съ какво да ги замѣстите. Тѣй щото, искамъ да бъдете, нѣма да кажа добри ученици, не зная каква дума да употрѣбя сега. Изправни? — но всинца сте изправни. Примѣр-

ни? — всинца сте примѣрни. Азъ ще кажа: азъ ви наричамъ ученици на Любовта. Разбирате ли? И, слѣдователно, като таква ученици на Любовта, съ туй име ви кръщавамъ, щѣ постъпвате споредъ закона на тази велика Божествена Любовь. Ще кажете: „Азъ съмъ ученикъ на Любовта, менъ щестлавие не ми трѣбва, лицемѣрие не ми трѣбва, любовитство не ми трѣбва, своенравие не ми трѣбва“. Сега, тия чегпритѣ качества ще ги назите, и тогава, като дойде пѣкое огъ тѣхъ при васъ, ще кажете: „Приятелю, азъ съмъ ученикъ на Любовта“. Като заговори щестлавието, ще му кажешъ: „Азъ съмъ ученикъ на Любовта“. Заговори ли лицемѣрието, ще му кажешъ: „Азъ съмъ ученикъ на Любовта“. Заговори ли любовитството, ще му кажешъ: „Азъ съмъ ученикъ на Любовта“. Тѣй, приятелски ще си говорите: „Азъ съмъ ученикъ на Любовта“, и ще спирате тамъ. И, като идватъ при васъ, вие тѣй нѣмъ отговаряйте. Тѣ ще идватъ, вие ще нѣмъ казвате: „Ние сме ученици на Любовта“. Докато, и тѣ ще ви кажатъ, единъ день: „И ние сме ученици на Любовта“. И въпросътъ ще се свърши. Побѣдата ще бѣде ваша. Това сж живи сжщества, съ които сте били свързани отъ минали сжществувания. Но, като постъпвате съ закона на Любовта, тѣ ще кажатъ: „Понеже вие сте ученици на Любовта, и ние ще станемъ ученици на Любовта“.

Сега, направихъ въ мисълта си една малка бѣлѣжка, за да не би да понаднете въ заблужденіе. Като казвамъ, че ще затвоя школата, подразбирамъ, че ще говоря и ще проповѣдвамъ съ символи, по този начинъ нѣма да говоря. Въ школата методътъ е другъ, но този методъ нѣма да го употребявамъ. Ще работимъ по стария методъ, по стария нѣтъ. Съ мотика ще ходимъ, ще копаемъ, съ ралото ще оремъ, пѣтища ще правимъ, и тѣй ще си върви.

Сега, вториятъ нѣтъ вѣрвамъ да ви намѣря съ два градуса по-горѣ. Днесъ сте подъ нулата, вториятъ нѣтъ искамъ да ви намѣря при нулата, третиятъ нѣтъ при $+1^{\circ}$, 2° , 3° , и по единъ градусъ нагорѣ все ще прибавяте. Но малко искамъ азъ, не искамъ много.

Сега, азъ ще ви поздравя съ думитѣ: Безъ страхъ! А вие ще отговорите: Безъ тъмнина!

Тогава, като работите тѣй, щомъ влѣза, ще ви поздравявамъ: Безъ страхъ! А вие ще ми отговаряте: Безъ тъмнина!

Т. м.

ПРИРОДНИ МЕТОДИ

7. Школна лекция
на общия окултенъ класъ
13.IV—1922, Четвъртъкъ
Ст. София.

Природни методи.

Т. м.

Ще направя нѣколко бѣлѣжки.

Когато нѣкое младо растение поникне отъ земята, то е крѣхко, а природата, за да го направи пѣргаво, гѣвкаво и подвижно за рабста, праща му малко полюлявания и раздвижвания отъ въздуха. Туй, което въздушнитѣ течения извършватъ за растенията, за да ги укрѣпятъ, сящото извършва и човѣшкиятъ умъ за разтежа на духовното гѣло на човѣка. И когато влизате, тукъ, въ школата, ще ви подложатъ на разни вѣтрове, отъ всички посоки. Туй да го имате прѣдъ видъ. Това е законъ! Но, да не ви е страхъ. Който влѣзе въ тази школа, и го е страхъ отъ нѣкакви дунки — да нѣма течение — той не разбира закона. На вѣтрове ще бъдете изложени отъ всички посоки, отъ изтокъ и отъ западъ, отъ сѣверъ и отъ югъ, отъ всѣкъдѣ. И на други вѣтрове още ще бъдете изложени. Тия вѣтрове по нѣкога ще бъдатъ топли, по нѣкога студени, по нѣкога ще бъдатъ придружени отгорѣ съ благотворенъ дѣждъ, по нѣкой пътъ съ лапавица,

по нѣкой пхть съ градъ. Всички тия положения ще дойдатъ, туй трѣбва да го имате прѣдъ видъ.

Сега, туй, което става въ природата, ще стане и вътрѣ въ васъ. Не стане ли така, вие не сте на правъ пхть. Ако нѣкой ви проповѣдва нѣкое учение безъ мхчнотии, безъ вѣтрове, безъ лапавица, безъ градъ и безъ дъждъ, това не е Божествено учение, това не е учението на Всемирното Бѣло Вратство. Туй сж принципи, това сж положения, които трѣбва да държите въ умъ си, и да ги опитате. Ако нѣкой отъ васъ се съмнѣва, имате врѣме, ще ги опитате, но, ще констатирано този фактъ, защото ние се приближаваме къмъ изучаване на една положителна наука, въ която законитѣ не мязатъ на законитѣ въ сегашната наука. Въ тази наука, въ която ви въвеждаме, нѣма абсолютно никакви изключения, тамъ всичко е точно опрѣдѣлено. Като казвамъ „точно опрѣдѣлено“, не разбирамъ, че е ограничено. Не! Двѣ противоположни мнѣния има въ окултната наука, въ окултната школа. Безграничното включва въ себе си граничното, и граничното включва въ себе си безграничното. И тогава казвамъ, че положението е таково: само безграничното може да се прояви, а туй, което е гранично, не може да се прояви. Само силнитѣ хора могатъ да се проявятъ, а слабитѣ

— не могатъ. Само онази свѣтлина, която е силна, може да се прояви, а свѣтлина, на която вибрациитѣ сж слаби, не може да се прояви. Слѣдователно, отъ васъ искаме да бъдете силни хора, не слабодушни, разбирате ли? Отъ васъ се иска да бъдете най-силни ученици, най-способни, най-даровити, най-талантливви. Който не е способенъ, да се труди, за да стане способенъ. Който не е даровитъ, не е талантливъ, да се труди, да стане способенъ, да прояви своя талантъ, а неспособниятъ да пробуди своята способностъ. Нѣма какъво да се обезсърчавате, това е едно положение.

И тъй, всички ще вложите въ уметѣ си мисълта, че трѣбва да бъдете силни, но не да изнасяте себе си, а да подигнете себе си. Слѣдователно, всеки човѣкъ, който има сила да подигне себе си, ще може да подигне и ближния си, а всеки, който изнася себе си, изнасява и ближния си. Тѣй говорятъ законитѣ на Бѣлото Братство. Тѣ гледатъ какъ постигаме силно себе си, и отъ тамъ знаятъ какво ще бъде положението ни къмъ другитѣ. Ако азъ изнасямъ себе си, мога да говоря много приятно, много сладко, но нищо нѣма да излѣзе. Законътъ е вѣренъ. Слѣдователно, ще имате сила, не да изнасявате себе си, а да подигнете себе си. Туй е моралътъ — да се подигнемъ надъ се-

гашния моралъ въ свѣта. Да подигнемъ себе си! Туй че, еди-какво си казалъ нѣкой ученъ, нѣкой пророкъ или светия, че свѣтътъ така е създаденъ — трѣбова да се издигнете надъ общия уровень, надъ това мяѣние. Да не изопачавате правитѣ думи на Христа! Азъ питамъ: Всички тѣзи съврѣмени хора били ли сж въ врѣмето на Христа, чули ли сж какво Той е говорилъ, какво е казалъ? Казватъ: „Не сме чули, но сж ни го прѣдали“. Туй, което е писалъ този апостолъ, ти сигуренъ ли си въ това? „Еди-кой си какво казалъ“. Не, не, ние имаме други доказателства за онова, което Христосъ е говорилъ, ние имаме една архива, въ която всичкитѣ думи на Христа сж написани съ златни букви. Знаете ли въ каква велика книга, на какви листа сж написани Христовитѣ думи? Тамъ сж написани всички думи. Всички посветени ученици на окултната школа четатъ отъ това Велико Евангелие. Туй е Евангелие! А сега, искатъ да ни убѣдятъ, че туй Евангелие е священо, дадено ни отъ Духа Светаго. Не, не, отъ Духа Светаго е онуй Евангелие, което Христосъ е проповѣдвалъ. Евангелието, което Христосъ е говорилъ, се е отпечатило на листата на тази Велика книга. Каквото Христосъ е говорилъ, всичкитѣ му бесѣди сж напечатени на тази книга, дума по дума, туй, както се възпроиз-

вежда всѣка дума, изговорена върху фонографа. Туй Евангелие го разбирамъ! И колко думи, колко притчи, колко нѣща сж напечатени върху листата на тази книга, за които свѣтътъ даже и не подозира!

И тъй, първото положение, което се поставя въ туй Евангелие е слѣдното: Бждете силни, защото Богъ живѣе вътрѣ въ васъ! Защо? Такъвъ е законътъ. Чудни сж хораѣта! Ама ще каже нѣкой: „Апостолъ Павелъ е казалъ, че когато сме слаби, тогава сме силни, и когато сме силни, тогава сме слаби“. Да, ап. Павелъ е билъ окультистъ, и знаете ли какво е искалъ да каже той съ това? То значи: когато мисля като човѣкъ, слабъ съмъ, а Богъ, който живѣе въ мене, ме прави силенъ. Когато нѣкой е силенъ, това значи, да съзнава, че Богъ живѣе въ него. Слабъ съмъ, като човѣкъ, но понеже Богъ живѣе въ мене, силенъ съмъ. Като казвамъ, че Богъ живѣе въ мене, тази дума пакъ е неразбрана. Богъ не може да живѣе въ мене или вътрѣ въ васъ. Вие още не сте проявени, какъ ще живѣе Господъ въ васъ? Вие 10 илти на день се измѣняте, какъ ще живѣе Господъ въ васъ? Въ Писанието, пѣйдѣ, ап. Павелъ казва: „Вие сте храмъ Божий“. Кое е храмъ Божий? — Душата ви. Вашата душа е нѣщо велико! И, слѣ-

дователно, ние сега градимъ тѣзи малки храмчета, въ които душата ще се смали. Туй вѣчното, безграничното, тѣй ще се смали, че да влѣзе въ този малкъ храмъ на Любовта. Душата знае закона на скаляването, тази малка душа може да стане гранична и безгранична, въ едно и също врѣме. За Бога, колкото е лесно да бѣде безграниченъ и безкопеченъ, толкова е лесно да стане граниченъ и конеченъ, заради насъ. Когато ми кажатъ, че едно същество е конечно, много пѣщо разбирамъ. Азъ разбирамъ, че величието, интелигентността и Любовта на Бога сж толкова голѣми, че Той се смалива въ туй малко същество, за да опита всички негови радости и скърби, да го подигне, за да разбере то величието Му. Туй е най-великото, най-чудното въ Бога. Туй разбирамъ Богъ! Този Господъ ви прѣпоръчвамъ. Господъ, който може да слѣзе до вашия уровень, отъ тамъ да ви подигне, и да ви направи като себе си. Въ какво? Да бѣдете като Него силни, да разберете живота на другитѣ същества, и да подигнете и тѣхъ.

Това е учението, което Христосъ е училъ. Сега, това, което имаме, не е моралъ. Ние оставяме сегашния моралъ, и ви даваме нови принципи, които трѣбва да имате, и да ги разработвате. Когато разработвате принципитѣ вжтрѣ въ душата.

си, все ще се почувствувате силни и мощни — силни и мощни да прѣтърпявате всички.

Сега, ще обясня и думата „търпѣние“, отъ окултно гледище. Всѣки ученикъ отъ школата на Всемирното Бѣло Братство, трѣбва да бѣде търпѣливъ. Но какъ? Нѣкои, запримѣръ, се въздържатъ, и казватъ: „Азъ бѣхъ много търпѣливъ, въздържахъ гнѣва си“. Да въздържашъ гнѣва си, това не е търпѣние. Търпѣливиятъ човѣкъ е богатъ човѣкъ, който постоянно изплаща дълга си на всѣки, който идва при него. Той има сила въ себе си. Да въздържашъ гнѣва си, това не е търпѣние, това е мъчение. Сега проповѣдниците искатъ да ни убѣдятъ, че мълчаливиятъ бялъ търпѣливъ. Не е търпѣливъ такъвъ човѣкъ. Когато другъ се радва и весели, той мисли за съвсѣмъ друго нѣщо. Търпѣливиятъ човѣкъ, като дойде нѣкой при него, той го пита: „Какво искашъ отъ мене?“ — Ти ми дължишъ. „Колко?“ — Плаща. Той постоянно пѣе своята пѣсенъ. А сега, като дойде нѣкой при нѣкого, казва му: „Ти си безчестенъ“. Той мълчи, нищо не плаща, въздържа се, казва: „Добрѣ ме наругаха, азъ съмъ много търпѣливъ човѣкъ“. Никакво търпѣние не е това. ти си човѣкъ на мъчението. Но тукъ, въ тази школа никакво мъчение нѣма. Прѣди да влѣзете въ тази школа,

докато влѣзете, мжчение има, но каго влѣзете въ нея, трѣбва да бждете търпѣливи, весели, да обладаете цѣлъ свѣтъ. Туй ще разберете търпѣнието, като ученици. Като дойде нѣкой при мене, ще го питамъ: Търпѣливъ ли си? То значи, че имашъ да ми давашъ. Нѣкой казва: „Ти ме обиди“. Що е обида? Имашъ дългъ, дължишъ. Колко? — Едн- колко си. Веднага: Колко лихва? — 10—20⁰/₀. Азъ нѣма да обѣля зжбъ. Ще отворя кесията си — „заповѣдай!“ Доволенъ ли си? — Доволенъ съмъ. Ще се ржкувамъ. Ще дойде при тебе нѣкой. „Азъ съмъ обиденъ“. — Ще отворишъ кесията си, ще платишъ, и ще се свърши въпроса. Всички ученици така ще уредите въпроба помежду си. Ще отворите кеситѣ си, и ще плащате. Като дойде, ще платишъ. Туй е учението, което Христосъ е проповѣдвалъ. И, ако туй учение се прилагаше, християнскиятъ свѣтъ щѣше до сега да се подягне, щѣше да се оправя. А сега, съ какво се занимавате? Съ въпроса: „Спасилъ ли ни е Господъ или не“. Като ни е пратилъ Господъ на земята, ние сме спасени. Ние сме спасени още когато сме излѣзли отъ Бога. Следователно, Христосъ всичко е прѣдвидѣлъ. Христосъ е проявление на тази Любовь. Той изпраща Любовьта къмъ онѣзи, които е спасилъ отначало. Но понеже тѣ сж готови и сега

да възприематъ Любовьта, тѣ сж били въ зачатие. Майката кога храни дѣтето си? Тѣзи хора не разсждаватъ върху тази философия. Ами когато онова дѣте е въ утробата на майка си, сучи ли отъ гърдитѣ ѝ? Не, млѣкото ще остане за майката. Тя задържа млѣкото си за врѣмето, когато се роди дѣтето ѝ. Слѣдователно, прѣвъ врѣмето на своето ембрионално състояние, докато се родимъ, Богъ ни е чакалъ, за да прояви Любовьта си. За нѣкои отъ насъ, които сме родени, има млѣко, а за нѣкои — твърда храна. Колкото по-нататкъ вървите, повече ще онитвате благата. Слѣдователно, ние сме въ онзи периодъ, когато Божията Любовь се проявява къмъ ученицитѣ. Значи, ние сме въ най-прѣкрасното състояние, когато Богъ съизволява да се прояви на ученицитѣ. Какво по-хубаво има отъ това, когато бащата каже на сина си: „Синко, вземи си торбичката, и иди на училище“. И цѣлиятъ козмосъ, съ всичкитѣ слънца и планети, е създаденъ, като едно прѣдметно училище, и всички васъ ще ви разхождатъ по всички планети, слънца и по мѣсечината, ще ходите навсѣкждѣ да учите. Разни посоки ще вземете въ екскурзитѣ си, и пакъ ще се срѣщнете. Но ще питате: Слѣдъ колко милиони години ще се срѣщнемъ? Не, едно пжтешествие отъ 10 милиони години можемъ да го съ-

кратимъ на 1 часъ или на $\frac{1}{2}$ часъ, а друго нѣтешествие отъ $\frac{1}{2}$ часъ може да го разтеглимъ въ 100 милиони години. То е въпросъ на движение, на бързина. Зависи какъвъ влакъ ще вземемъ, съ каква скоростъ, съ каква бързина. Тамъ е въпросътъ, съ какъвъ влакъ ще пътувашъ. Ако се качите на единъ влакъ съ голѣма бързина, слѣпцата ще минатъ край васъ много бързо, не ще може да разгледате всички хубости, и ще си кажете: „Минахме изъ вселената, и нищо не видѣхме“. Ако нѣкъ вземете единъ тренъ, който пътува съ малка бързина, на едно мѣсто ще се спрѣте, на друго мѣсто ще се спрѣте, ще видите всѣка планета. Между тѣзи планетни пространства има такива свѣтове, каквито съврѣменнитѣ хора и не подозиратъ, тѣ мислятъ, че туй, което виждатъ, само то е. Не, има други свѣтове, които не могатъ да се видятъ съ съврѣменнитѣ телескопи. Айнщайнъ казва, че нѣма време и пространство. Азъ разбирамъ езика му: нѣма време и пространство, но има състояния.

И тѣй, първото положечие за ученицитѣ е, да бъдете силни. Ще турите въ ума си мѣсьльта, а имате сила. Тогава, за придобиване на тази сила, ние имаме вече методи. Има закони какъ да придобиемъ сила. Ще ви поставимъ на изпитъ и

ще видимъ дали тази сила, която ще придобиеете, е за вашето подигане или за изнасилването ви. Ако я употребите за изнасилването си, тогава ще ви дадатъ обикновена сила, а ако я употребите за вашето подигане, ще ви дадатъ Божествена сила. Когато говоря за Любовта, подразбирамъ, че само Божествената Любов е единствениятъ, великиятъ законъ въ свѣта, който може да гарантира тази сила. Ако бъдете съ такава Любовъ, тази сила ще ви се гарантира, а ако бъдете съ обикновената любовъ, ще ви дадатъ обикновена сила, а тази сила всички я иматъ.

Сега, тѣзи сж положеніята, които трѣбва да вложите въ ума си. Това е учението, което Христосъ е училъ. То е най-простото учение, което Христосъ е проповѣдавалъ на хората тогава.

Сега, разбрахте кой е силенъ човѣкъ. Но кой е слабъ човѣкъ? Силенъ и слабъ. Всеѣки, който не употребилъ силата, която има, за своето подигане, става слабъ. Щомъ не употребилъ тази Божествена сила за своето подигане, ти си слабъ, а слабиятъ, щомъ употребилъ малкото си сила, която има, за своето подигане, става силенъ. То е сжщиятъ законъ, както, като дадеме условия за развитие на онова житно зѣрно, силата му се увеличава прараства. Въ математиката, тукъ, на земята, частята,

не може да бъде равна на цялото. Въз окултната наука, въз окултната математика, обаче, има друго твърдение: всъща частъ е равна на своето цяло, и всъщо цяло е равно на своята частъ. Тогава, какъ ще примирите тия противорѣчия? Слѣдователно, отношенията на тази математика не сж механически, но сж органически и психологически. Процесътъ е, значи, вътрѣшенъ. Сега, какъ се изразява това, математически? Ако речемъ да го доказваме, трѣбватъ ни редъ лекции, редъ формули отъ тази сложна математика, и слѣдъ като се направятъ всички процеси, въпросътъ пакъ остава неразрѣшенъ. Това е само едно твърдение, което при сегашнитѣ условия на живота не може да се обясни. А истината е слѣдующата: че слабиятъ човѣкъ, микроскопическиятъ човѣкъ въ свѣта, ако върви по великитѣ Божествени закони, единъ день може да бъде силенъ. Туй е необходимо заради насъ, да бъдемъ силни.

И тъй, силата е едно качество на Божественния Духъ. Значи — силата е движение. Всички тия движения човѣкъ трѣбва да ги влада.

Прочетоха се темитѣ върху „Прѣдзначението на 5-тѣ чувства“. Избра се една комисия отъ трима души, мъже, която да извади сжщественото и най-важното отъ прочетенитѣ теми.

Ижже, подразбирамъ вителигентността да работи, мъдростта да работи, защото за любовта нѣма още мѣсто. Сега, щомъ се яви Любовта въ свѣта, ние плачемъ, а трѣбва да мислимъ. Ще направите единъ хубавъ изводъ. Тѣй щото, ученицигѣ, като се трудятъ, могатъ да кажатъ нѣкои хубави работи, нали?

Ще ви задамъ друга една тема, върху която да напишете пакъ нѣщо, а именно: прѣдзначението на водата.

Вие си записвайте темпгѣ, даже и онѣзи отъ васъ, които не пишатъ, защото тѣ сж свързани помежду си.

Т. м.

ПРЪДНАЗНАЧЕНИЕТО НА МУЗИКАТА

8 школна лекция
на общия окултенъ класъ
20.IV. — 1922. четвъртъкъ
Ст. София.

свършенитѣ хора казватъ: „За насъ животътъ важи тъй, както сме си сега. Изгубимъ ли тази форма, съ насъ всичко се свършва“.

Сега, туй е още встъпление, приготвяне, понеже въ всички ученици има едно желание да бързатъ. Като влѣзатъ нѣкои, почватъ да питатъ: „Не може ли да свършватъ по два класа въ годината?“. Тѣ искатъ да свършатъ гимназията за 3—4 години, да станатъ чиновници, заплатата имъ по-скоро да се увеличава, та, въ края на живота си да иматъ една пенсия. Съ туй мислятъ, че сж свършили всичко. Религиознитѣ хора, и тѣ бързатъ да станатъ морални, да забогатѣятъ морално, че да се яеятъ въ невидимия свѣтъ, да кажатъ, че ние не сме като другитѣ хора. Но, въ тази школа нѣма абсолютно никакво бързане. Може да прѣкарашъ въ нея 100—200—300—500—1000 години, това е нищо, то сж, като единъ день. Онзи, който влѣзе въ школата, и не е въ състояние да изтърпи 1000 години, той не е ученикъ, нищо не може да свърши. Хиляда години, това е за ученицитѣ, за васъ не казвамъ. Вие сте още слушатели, за васъ законътъ се видоизмѣня. Единъ день ще бъдете ученици, тѣзи правила все ще ви трѣбватъ.

Най-първото нѣщо: трѣбва да се научите да владате вашия умъ. Да владате ума си, да владате

всичкитѣ си сили, способности и чувства. Тѣ трѣб-
ва да бъдатъ подъ пълния контролъ на вашата
воля. Не можете ли вие да придобиете това, уче-
никъ не може да бъде. Вие ще бъдете въ шко-
лата, но вие нѣма да изучите. Сега, азъ нѣма да
се свирамъ за ви обяснявамъ тази вечеръ, защо
именно азъ да е така, по това е една необхо-
димостъ. И азъ започвамъ всички правила и ме-
тоди за консултанте на ума. Индуситѣ иматъ свои
методи, египетитѣ иматъ свои методи, вавилоня-
нитѣ, асиритѣ иматъ свои методи, евреитѣ сж
имали свои методи, но различни сж били тѣзи ме-
тоди. И зарититѣ, окулититѣ иматъ свои методи.
Тѣ сж били толкова разнообразни! Сега, ако поч-
нете да изучавате всички тѣзи методи, ще се на-
мѣрите въ единъ лабиринтъ, ще минаатъ най-малко
100 години, докато разберете кой методъ да из-
берете. И повече мозъкътъ е органъ на ума, най-
първо ще се научите да владате отдѣлнитѣ органи,
органитъ на отдѣлнитѣ способности. Сега, онѣзи,
които не сж посветени, тѣ сж считатъ мозъка, само
като едно едно вещество — тѣй, отъ чисто физи-
ологическо гледище — въ което кръвта периоди-
чески приижда, въ него има единъ приливъ и от-
ливъ, които създаватъ мисълта. Но не сж само при-
лива и отлива на кръвта. Ако погледнете човѣш-

кия мозъкъ, като ясновидецъ, ще забѣлѣжите хиляди нишки, които излизатъ отъ него по всѣко направление, и отиватъ въ тѣлото, а по тия нишки минаватъ редъ течения. Нѣкоя може да наблюдаватъ подъ микроскопъ тънката цина на краката на нѣкоя жаба. Въ нея ще забѣлѣжатъ редъ течения, нагорѣ и надолу. Опѣзи пѣкъ, които наблюдаватъ мозъка, ще видятъ сжщо така редъ такава течения, които служатъ за проявление на мислитѣ. Запримѣрь, когато се събуди у васъ една религиозна мисль или едно религиозно чувство, теченията се отлпчаватъ. Когато у васъ се събуди течение на чисто научната мисль, това течение пакъ се различава. И всички тия течения сж свързани съ кръвѣта. Съ идвапето на тия течения въ този центъръ, който се събужда, всѣкога става приливъ на кръвѣта къмъ съответния центъръ.

Сега, ето кждѣ седи опасността при изучаване на окултизма, отъ чисто физиологическо гледище. Понеже задната частъ на мозъка има съотношение съ чисто физически прояви на човѣшкия организмъ, то, кръвѣта, като окръжава задната частъ на мозъка, най-първо събужда пржитѣ чувства у човѣка, и теченията отъ грѣбначния мозъкъ събуждатъ тия низши течения. За всички окултни ученици има тази опасностъ, че най-първо ще ги напад-

натъ въ засада тѣхни неприятели, и то такива неприятели, каквито не сж сънували. Тѣ сж вжрѣ. Нѣкои ще кажатъ: „Не ми трѣбва това. Откакъ влѣзохъ въ тази школа, всички дяволи ме нанаднаха.“ То е мѣстото, седалището на дяволитѣ. Тия дяволи сж жители на задната частъ на мозъка; тѣли плѣмена го изселяватъ, и когато човѣшката мисль мигава прѣвъ тѣхъ, тѣ и влияятъ.

Сега, за самообладаване на мозъка има разни методи, и опѣзи огъ васъ, които се заематъ сериозно съ окультизма, трѣбра да проучаватъ това. Вие сега мислите, че тази работа ще стане въ единъ день въ два, въ три, въ четири дена или въ седмица или въ една година. Не. Ако вие, слѣдъ като се упражнявате 3—4 години, добиете контролъ на вашия мозъкъ, то е голѣмъ успѣхъ. Ако вие имате тази сила, всѣкога може да регулирате вашия температуратъ; тия възбудени състояния може да ги полиризирате, и да прѣнасятъ енергията на мозъка отъ едно мѣсто на друго. За такива хора се казва, че иматъ голѣмо самообладание. А окультизатъ ученикъ трѣбва да има не само голѣмо самообладание, но и да разбира законитѣ, да знае кои ключове да бугне, и какъ да ги бутне.

Сега, първото нѣщо: не трѣбва да бждете прѣдвзети. Знаете какво значи да сте прѣдвзети.

Запримѣрь, извършите една микроскопическа работа, а вне въ същото време мислите, че кой знае каква работа ще излезе отъ тази идея. Съ това внасяте такава голѣма дѣятелностъ въ мозъка, че го възбуждате много. За тази микроскопическа работа не трѣбва да възбуждате много мозъка си. За тази малка работа се изисква малко усилие. Абоимате една малка придобивка, ще схванете тѣй, както си е, както се проявява въ природата, ни повече, ни по-малко. Нѣма да мислите, че сте много талантиливъ човѣкъ, или обратно, че нѣмаше никакви способности. Най-първо ще помислите, че си талантиливъ, и въ края на живота си ще получите най-голѣмо разочарование, излъгаль си се. Има хора, които мислятъ, че не сж талантиливи, а въ края на живота си виждатъ, че сж имали таланти, които не сж разработили.

И тѣй, първото нѣщо, което се изисква отъ васъ, е да съзнаете всѣки денъ какво е вашето задължение, и какво трѣбва да вършите. Въ окултната школа е точно опрѣдѣлено какво трѣбва да се върши. Ученикътъ тамъ не ходи съ пичане, той ходи съ виждане, тѣй както ученикътъ въ една гимназия или университетъ, има програма днесъ какво трѣбва да върши. И всичко трѣбва да бжде точно опрѣдѣлено. Той нѣма да каже тѣй: „Ка-

квото Господь далъ“. Не „каквото Господь далъ“, но иже трѣбва да извъливамъ каквото Господь е наредилъ, когато е създавъ свѣга. Той е нагласилъ всичко. За контролиране на мозъка ви, тази прѣдзетостъ бърка, шестлавието оърка, гордостьта бърка, страхътъ бърка, гивѣтъ бърка, т. е. това сж червен, които разрушаватъ плодетѣ на вашия умъ. Шестлавието е една извратена форма отъ една прѣдшествуваща идея. Първоначално тя е била слѣдующата: да имашъ доброто миѣние на твоитѣ приятели, да имашъ доброто миѣние на твоитѣ ближни, да имашъ доброто миѣние на добритѣ хора, да имашъ доброто миѣние на Бога. Тѣй е седѣла първоначалната мисль. Слѣдъ това, обаче, човѣкъ като е изгубилъ първоначалното си състояние, туй чувство да имашъ добра мисль, се е прѣвърнало на шестлавие, не вече да имашъ доброто миѣние, но да се покажешъ. Запримѣръ, шестлавиятъ човѣкъ, когато му дойде нѣкой на гости, ако е царь, а той учитель, ще го разведе въ цѣлви си кабинетъ, и ще каже: „Този кабинетъ е специална система, нѣма другъ като него. А тия шишета, тѣ сж първи по рода си; тия екземплярн пѣкъ, никждѣ не съществуватъ, само гукъ ги има“. Ако е земледѣлецъ, ще го разведе по нивитѣ си, ще каже: „Вижъ, какъ хубаво се

разораватъ и т. н.“ Ако е жена, ще каже: „Като моята рокля, нѣма друга. А моята шивачка, като мѣя не се е раждала вгора!“ Туй е чувството на щеславнето. Иие ще кажемъ: „Тази е обикновена рокля, направи я една добра шивачка, прилѣга добръ. а че е „особена“, нѣма нищо особено“. Ако нѣкой е проповѣдникъ, какъ ще се изрази у него щеславнето? Ще каже: „А, азъ проповѣдвахъ въ недѣля, но като мене никой не може да проповѣдва, какви доказателства изнесохъ, а публиката бѣше гѣй очарована, че ще помни за всѣкога“. Тѣй описвамъ чувството щеславие.

Сега, гордостъта другоиче се опрѣдѣля. Горделивиятъ ще се покаже тѣй, че донѣкъдѣ е малко скромень, но въ себе си има желанието да покаже, че каго н-го има другъ, обаче иска другитѣ да го хвалятъ. Той ще се облѣче много скромно, не съ дрипави дрехи, но пакъ за да обърне вниманието. Горделивиятъ човѣкъ е скромень въ обходата си, но ще го познаете, като турите нѣкого на неговото мѣсто, неговата гордостъ ще излѣзе. Той не се хвали. Отъ гордостъта е проиѣзлѣзла завистъта. Горделивиятъ човѣкъ е най-завистливиятъ. Той не може да слуша да похвалятъ другито. Ако кажатъ прѣдъ него, че нѣкой-си човѣкъ нѣкъдѣ е ученъ, професоръ, той казва: „Не ми

казвайте, ученъ човѣкъ билъ той!“ Ако говорятъ за нѣкого, че е съ добродѣтели, той казва: „А бе джанъмъ, не ми говорете, на земята човѣкъ съ добродѣтели не може да бѣде“. Ако даже му говорите за Бога, той ще каже: „Даже и Господъ, и Той прави погрѣшки“. Гордостта при венчки подобни случаи заговорва. Туй чувство е събудено най-много у религиознигѣ хора. Но-гордечиви отъ религиознигѣ нѣма. Туй чувство най-много е събудено у тѣхъ. Слѣдъ това, идватъ ученигѣ. Най-опасната гордостъ, която съществува, тя е между религиознигѣ и ученигѣ. А най-големата опасностъ, която сега иде, тя е отъ гордостта въ окултната школа. Та, за този дяволъ имаме турено едно таково сито на вратата, че да не може да се промъкне никога. И тъй, гордостта е едно най-опасно качество за човѣка. Въ края на крайщата, този човѣкъ, който развило туй качество въ себе си, както казва въ митологията, самъ ще почне да яде своитѣ дѣца. Когато човѣкъ е гордечивъ, той самъ яде дѣцата си. Види, че нѣкой човѣкъ е училъ, върне се дома си, яде дѣцата си. Види, че нѣкой е религиозенъ, върне се дома си, яде дѣцата си. Да има възможностъ, да отрѣже главитѣ на всички хора съ единъ замахъ, но да остане само неговата глава.

Сега, вие ще се самоанализирате. Искамъ всѣки отъ васъ да познава постыжкитѣ си, не само да бъдете строги, но и сираведливи спрямо себе си. Именно това е прѣимуществото на всѣки ученикъ.

За да може да възстановимъ помежду насъ хармонията, ние трѣбва да имаме единъ ключъ. Азъ ще ви кажа кой е този ключъ. Той е обичьта. Въ музиката има два ключа: има цигуленъ ключъ, има и басовъ ключъ. Само по този ключъ може да четете едно произведение. И тъй, ученицитѣ трѣбва да иматъ ключъ, и учителятъ трѣбва да има ключъ. Тогава, пѣкои идватъ при мене безъ ключъ, и питатъ: Какво мога да направя? Казвамъ: нищо не можешъ да направишъ. „Защо?“ — Нѣмашъ ключъ. Всѣки твои мисли, желанья, дѣйствия трѣбва да ождатъ опрѣдѣлени по единъ великъ законъ, който Господъ е турилъ. Той не може да се измѣни.

Сега, имайте прѣдъ видъ, че въ свѣта има двѣ влияния. Ако вие не се подчините доброволно на Божественото влияние, на разумния животъ, тогава ще дойдатъ земнитѣ влияния, магнетизмътъ, електричеството, влиянието на най-низшитѣ животни. Най-низшитѣ животни ще почнатъ да упражняватъ влияние върху васъ. И понеже при влизането въ една окултна школа се развива чувствителността, то вие ще бъдете въ състояние да въз-

приемете мислитѣ на по-низшиятѣ същества отъ животинското царство. Затуй има опасностъ всѣки ученикъ да се зарази отъ своитѣ минали низши състояния на битието. Когато всички учители прѣдупрѣждаватъ ученицитѣ си, тѣ ги прѣдупрѣждаватъ именно за тия състояния докато ученицитѣ не дойдатъ въ състояние, да разбираатъ своя умъ, да регулиратъ тѣзи течения отъ слънцето и отъ центъра на земята, и послѣ, да разпознаватъ тия течения и ключоветѣ на низшето животинско царство. Запримѣрь, гнѣвите се нѣкому, и нѣкой мжъ у васъ се зароди едно желание: „Да инамъ едно важе, да го метна на врата му, да го стисна, та да го умчнатъ. Отъ гдѣ се е явила тази мисль? Тази мисль е мисль на паяка. Паякътъ, като хване поверудата, омотае я. Следователно, вие сте влѣзли въ царството на паяцитѣ. Нѣкой мжъ у васъ се зароди мисльта: „Да го бодна малко, да му дамъ малко отровица, да го отрова“. Отъ гдѣ се е взела тази мисль? — Отъ скорпиона, отъ змията. Всички тия същества искатъ да отровятъ своята жертва. Всички тия мисли вие ще ги приемете, и тогава вашиятъ умъ ще влѣзе въ туй течение, и ще направите едно прѣстѣпление. И сега, азъ мога да анализирамъ всѣка една ваша мисль, всѣко едно низше или висше проявле-

ние отъ гдѣ иде. Ще кажете: „Тѣй Господь е наредилъ“. Не, Господь е наредилъ много хубаво всичко въ битието. Великитѣ Учители или Великиятъ Учитель на битието много добръ е наредилъ всичко. Когато влѣзете въ тази система, Великитѣ Учители ще ви разправятъ, гочно и опрѣдѣлено, въ каква посока ще трѣбва да се движите.

И тѣй, сега религиознитѣ хора казватъ, за-примѣръ, че намъ не ни трѣбва истина. Защо ни е намъ истината? Отъ окултно гледище, другоиче обясняватъ необходимостта отъ истината. Истината въ разумния животъ е тѣй необходима, както свѣтлината е необходима за физическия свѣтъ, слѣдствателно и нейнитѣ лъчи сж необходимы. Истината има два вида лъчи: бѣли и черни лъчи. И, ако вие не сте подготвени, може да се заразите съ отрицателната страна на истината. Сега, този фактъ, който ви навеждамъ, е малко тъменъ за уча ви. Какъ тѣй? Кои сж причинитѣ? Окултната наука отговаря на въпроса, кои сж причинитѣ за раздѣляне на Бѣлото Братство отъ черното братство. Първоначално тѣ сж били едно братство, вѣрвѣли сж въ една посока, но идватъ до едно мѣсто, отцѣто насихва раздѣляне, едниѣ хващатъ налѣво, другиѣ — надѣсно. Защо? — Едниѣ възирематъ чернитѣ лъчи на истината, а другиѣ — бѣлитѣ лъчи. Тия лъчи

ри има въ слънцето. И въ слънчевата свѣтлина има черни и бѣли лъчи. Има тѣй наречено бѣло слънце и черно слънце. Отъ бѣлото и отъ черното слънце едновременно идватъ двѣ течения, които се сливатъ. Като казвамъ „черни лъчи“, разбирамъ, че вибрациитѣ на тѣзи черни лъчи сж по-груби. Всичкото зло и всички тия лоши прояви и отрицателни качества се дължатъ на тия вибрации, които идатъ отъ чернитѣ лъчи. Кога е причината за проявяването на тия лъчи? Ако не можете да контролирате ума си, въ всѣки единъ моментъ на раздражение, на безвѣрие или въ какво и да е качество, което може да дразни и разколебае вашия умъ, вне вече сте проводникъ на чернитѣ лъчи. Затова, когато изучаваме Библията, тамъ всекога се прѣпоръчва да бъдемъ положителни. Въ окултизма не може да кажете: „Ако е рекалъ Господъ, ще вѣрвамъ“. Ако вѣрвашъ, ти си на дѣсно, ако не вѣрвашъ, ти си на лѣво, защото невѣрието въ едно отношение е вѣра въ друго отношение.

Сега, всичкитѣ тия енергии, които идатъ, тия двѣ течения минаватъ прѣзъ човѣшкия мозъкъ. И, слѣдователно, вне постоянно ще изучавате методитѣ, прѣзъ кои области минаватъ. Запримѣръ, когато дойде една религиозна мисль у васъ, тя нѣма

да се появи въ прѣдната частъ на главата ви, а ще се появи отгорѣ, перпендикулярно. Когато дойде една научна мисль, тя нѣма да се появи хоризонтално въ главата, а ще върви подъ жгълъ, въ единъ кръгъ. Ако вземете лъчитѣ, които излизатъ отъ очитѣ ви, и ги турите въ една плоскостъ, всички тия сили, които падатъ подъ единъ наклонъ отгорѣ, дѣйствуватъ въ права посока, а всички други сили, които идватъ въ другъ наклонъ, дѣйствуватъ отрицателно, тѣ сж енергитѣ отъ чернитѣ лъчи. Ако дойде гнѣвъ, той ще се появи въ областта около ушитѣ ви. Ако много се гнѣвите, ще почне нѣщо да ви стяга около ушитѣ, да ви наболява нѣщо. Ако гордостъта се увеличи чрѣзмѣрно, ще чувевувате отзадъ на главата, въ мозъка си едно болезнено напръжение. То е излишно.

Сега, казвамъ, че природата не обича дисхармонията. Всички тия сили, които минаватъ прѣзъ мозъка, иматъ своето прѣдназначение. Но тия центрове на мозъка могатъ да станатъ положителни и отрицателни. Когато единъ центъръ стане положителенъ, той възприема бѣлитѣ лъчи на свѣтлината, положителната страна на истината, и тогава имашъ едно възходяще състояние, настроение къмъ Бога, и умътъ ти се събужда. Когато религиозното чувство е негативно, вие ще имате единъ вхтрѣшенъ

стренежъ, безъ да си давате отчетъ защо трѣбва да служишъ на Бога. Казвате: „Трѣбва да се служи на Бога“. Защо? Какъ? — Не знаете. Тогавъ се явява религиозния фанатизъмъ, и ще се придържашъ къмъ формитѣ и обрядитѣ. Ще отидешъ въ църква, и, ако си православенъ, ще запалишъ една свѣщъ. А онзи, който не запали свѣщъ, счита това като голѣмо прѣстѣпление. Че утрѣ може да откраднешъ една овца, то е нищо, това не прѣчи, стига че можешъ да служишъ на Бога, да палишъ свѣщи. Че други погрѣшки може да направилъ, нищо. Окултната наука не приема този моралъ.

Сега, тия сили, като се трунатъ вжтрѣ въ мозъка, въ бъдеще ще станатъ една спѣнка за вашето развитие. Защото, не мислете, че можете да се освободите отъ тѣхъ. Този мозъкъ, който се проявява на земята, въ физическото поле, има си двойникъ въ астралния свѣтъ, и слѣдъ като отидете тамъ, тѣзи енергии, които се складирватъ въ този свѣтъ ще ги прѣживѣете по обратенъ пѣтъ. Всичко отъ този свѣтъ ще прѣживѣете и тамъ.

Сега, първото нѣщо е владане на мозъка. Въ какво седи туй владане? То не е лесно изкуство, понеже има много навици. Онзи, който влиза въ школата, трѣбва да се справя съ тѣзи навици. Казвате: „Човѣкъ трѣбва да бѣде търпѣливъ“. Човѣкъ нѣкой пѣтъ може да бѣде търпѣливъ, и

накъ да има обратни резултати. Въ окултната школа искаме, когато човѣкъ бжде търпѣливъ, да има положителни резултати. Той, като е търпѣливъ, отстъпва, отстъпва, отслабва и не може да развие ума си. Търпѣлието не трѣбва да бжде като база за отслабване на ума, а за засилване, укрѣпяване. Даже азъ се опасявамъ отъ това, че нѣкога въ окултната школа има опасностъ за отслабване на ума, защото тѣй се стимулиратъ други обратни течения. Запримѣрь, нѣкой четь пѣкоя книга, но този методъ, който се прокарва тамъ, той не го е провѣрилъ. И много източни методи сж бивали употребявани въ Англия и въ Америка, но сж дали отрицателни резултати. Сега, окултистите, на западъ, искатъ да изработятъ единъ природенъ методъ, природенъ начинъ. Ние ще вървимъ по тоя, естественъ, природния методъ: най-безопасниятъ, най-добриятъ. Той седи въ слѣдното: — обърнете внимание — вие въ ума си нѣма да си прѣдставяте Бога какъ е и какво е, но винаги ще си прѣдставяте, че Богъ е едно разумно същество, което ръководи всички пѣща безъ никаква погрѣшка, и като имате тази мисль, тя тѣй ще узрѣе въ вашия умъ, че ще регулира мозъка ви. Запримѣрь, ще имате едно упражнение: станете сутринъ, спрете се и не само да прочетете една молитва, но и да помислите, че Богъ е Любовь, че въ Него нѣма никакъвъ гнѣвъ, никакво отмъщение,

никакво незадоволство. Тогава ще турите въ ума си положителни качества за Бога, че Той е всемгдъръ и всички погрѣшки, които съществуватъ въ свѣта, сж човѣшки погрѣшки, и опова, което Той е построилъ въ този свѣтъ, всичко е добро. Ще кажете: „Ама туй знаемъ“. Не, за контролиране на вашия мозъкъ туй ще знаете. Този е най-простиатъ, най-цѣлестобразниятъ, единъ отъ най-добритѣ методи. И Писанието казва: „Съ какъвто дружишъ, такъвъ ставашъ“. Забѣлжете, и Господъ има такива другари. Когато помислите тѣй, вие ще прѣдизвикате всички течения, които идатъ отъ Бога и минаватъ прѣзъ редъ сфери, тѣ ще нахлуятъ и ще образуватъ вашитѣ мисли. Туй течение отъ Бога къмъ васъ нѣма да дойде изведнѣжъ. Щомъ помислите така, тази мисль ще мине отъ Бога прѣзъ умоветѣ на хората и тогава, по обратенъ пътъ ще дойде къмъ васъ. Тази мисль ще мине прѣзъ всичкитѣ мозъци отъ по-благороднитѣ хора къмъ по-низшитѣ, и послѣ ще дойде къмъ васъ. Тогава вашиятъ духъ ще започне да работи съобразно законитѣ. Той ще започне да намира течението на тѣзи мозъци, и този мозъкъ ще почне да се упражнява. Това ще бжде като съ олзи градинарь, който прокарва различни вадички да поятъ градината му. Така мозъкътъ ви ще се упражнява. Сега, индуситѣ иматъ и другъ методъ, но нѣма да

ви говоря тази вечеръ за този методъ. Азъ ви говоря за единъ отъ най-проститѣ, но най-целесъобразенъ методъ. Всички могатъ да го употрѣбятъ, абсолютно безъ никаква опасностъ, и той всѣкога ще произведе най-малко 75 0/0 резултатъ.

Повтарямъ: тази хармония между васъ е необходимо. За сега още не се е въдворила тя. И азъ искамъ, въ тази школа да се възстанови хармония. Хармонията се състои въ слѣдното: да имате взаимно почитание единъ къмъ другъ, да знаете, че вие сте разумни души, въ които Богъ е вложилъ умъ, съ който може да си служите. Нѣкоя душа може да е оцапана, но онзи, който разбира законитѣ, той нѣма да гледа на калъта. Слѣдователно, единъ окултенъ ученикъ нѣма право да сѣди. Ще каже: „Братко, ти си поокалянъ малко, чакай да те поочистя“. А нѣма да му каже: „ти си такъвъ-онакъвъ“. Нѣма право! Азъ нѣмамъ право да ви сѣдя. Онзи, Великиятъ Учитель, всѣкога мълчи, зѣбъ не обѣлва, той не говори за погрѣшкитѣ. Вижда всички погрѣшки, но мълчи и не ги осжда. Когато хората видятъ послѣдствията отъ своитѣ грѣшки, тогава той казва: „Не е този пжтътъ“. А вие, българитѣ, слава Богу, може да ви пратимъ за критици въ другия свѣтъ. Особено българитѣ сж най-голѣмитѣ критици. Азъ не съмъ

срѣщаль други хора такива критици, като българитѣ: брѣснатъ безъ вода навсѣждѣ. У всичкитѣ българи това е една забѣлжителна чѣрта. И тази чѣрта се дължи на това, че у българина религиозното чувство е много слабо развито, още отъ грѣхонадането. Туй, дѣто страдатъ българитѣ, то е, защото религиозното чувство е тѣй слабо развито. Между всички културни хора на свѣта, най-слабо е развито религиозното чувство у българитѣ. Туй е фактъ, който съмъ констатиралъ при измѣрванията си, съ сантиметъръ. Като дойде до твърдостъта, до упоритостъта на българина, навсѣждѣ съмъ турилъ 7 см.; щомъ дойде до религиозното чувство, то снада отъ 2—3 см., а като дойде до милосърдието, малко се повдига. Казвамъ: ето гдѣ е грѣхътъ! Затуй той е критикъ, нѣма благоговѣние. Но, българинътъ скоро се разочарова, нѣма свято пѣщо за него. Идете въ кафенетата, въ селата, българинътъ никога нѣма да говори съ почитание за жена си, пито жената ще говори съ почитание за мъжа си. Като дойде жената, тя ще изкара на мъжа си всички отрицателни качества. Като дойде мъжътъ, и той ще изкара отрицателнитѣ качества на жена си. Не само между тѣхъ е така, но и между васъ е същото. Така, обаче, не можете да бждете окултни ученици, това да ви го

кажа. Ако вие влезете тукъ, тѣй, като мъже и жени, да ви кажа брже, не можете да бъдете ученици. Ако въ бъдеще се чувствувате мъже и жени, отвѣлка може да бъдете, но въ школата, кръкътъ ви не може да стъпи. Ученикъ, който влезе въ школата, и ученичка, която влезе въ школата, ако сж мъжъ и жена, ще иматъ взаимно почитание помежду си. Ако сж мъжъ и жена и започнатъ: „Моята жена, мойтъ мъжъ, е таквъ-онакъвъ“, не сте ученици. Ако сте братъ и сестра и зночатъ: „Моятъ братъ, моята сестра е такава-онакава“, ще бъдете вънъ отъ школата. Казвамъ: който влезе въ школата, трѣбва да бжде единъ образецъ. Въ школата азъ нѣма да обѣля ни зжбъ за вашитѣ прѣстѣпления. Азъ ще си тура други очила сега. Въ окултната школа има други очила, „любовни очила“ ги казватъ. Тия „любовни очила“ седятъ въ слѣдното: ние съ тѣхъ виждаме добрата страна на всѣкитѣ ви недостатъци. И ние сждимъ за резултатитѣ така: ако азъ взема въ ржката си, запримѣръ, една тесла и разсѣка едно дърво на 2, 3, 4, 5, 6 и повече парчета, и ако отъ тия парчета изкараме една кола, съ която хората могатъ да си служатъ, тази тесла е постигнала цѣльта си. По резултатитѣ сждимъ. Но, ако азъ накъцамъ дървото, и нищо не излѣзе, казвамъ:

цѣльта не е постигната. Ние се проегзиасяме въ края, какви ще бѣдатъ послѣдствіята. И азъ чекамъ отъ васъ всинца ви да бѣдете много внимателни. Ние ще започнемъ съ дѣлацето на тресим. Ще дѣламе по всички правила, и въ края ще видимъ какво може да изкараме.

Сега, азъ виждамъ, въ вашия умове седи мисълта: „Не може ли по-лесно да стане това, нѣкой да ни повлияе чрѣзъ хипнотизма? Не. Най-безопасниятъ методъ е: сутринъ да мислишъ за Бога, че е Любовь, че е всемждъръ и всеблагъ. Това е първата молитва. Всѣка сутринъ, като станешъ, помисли 1—2 минути върху това, че Богъ е Любовь, че Богъ е всемждъръ и всеблагъ, и веднага ще почувствуващъ едно добро разположение, ще тонирашъ мозъка си. Слѣдъ като се произведе туй състояние, има други методи. Ние ще пристъпимъ вече къмъ специални методи, ще пристъпимъ тѣй, както ангелтъ, който, като дойде при Корнейла, донесе му същественото, донесе тази свѣтлина въ неговия мозъкъ, и му каза: „Повикайте Петра, той ще ви научи същественото“. Когато човѣкъ възприеме същественото въ себе си, тогава ще дойде единъ окултенъ Учителъ, който и да е, безразлично, за да го научи на онѣзи основни правила, които трѣбва да изпълнява. Сега, азъ

и към туй, първото правило всинца да го прилагате за двѣ седмици. Ще си вземете едно тевтерче. Сутринь, като станете, ще отпратите ума си къмъ туй разумно същество. Ще отбѣлѣжите въ тевтерчето си кога сте започнали, и слѣдъ като си направите упражнението, има ли иѣкаква промѣна, какво сте почувствували. Ще го правите три пѣти на день: сутринь, на обѣдъ и вечерь. Слѣдъ двѣ седмици ще видимъ какъвъ резултатъ има. И тѣй, всѣки ще си вземе по едно тевтерче. Ще кажете: „Безъ тевтерче не може ли?“ Не може. Едно малко тевтерче ще си имате въ джоба, и ще си отбѣлѣзвате въ него. Ако пропуснете да направите нѣкой пѣтъ упражнението, ще бждете толкова искрени, ще отбѣлѣжите, че сте пропуснали. Нѣма да заблѣнете това нѣкой пропусналъ, и послѣ не отбѣлѣзаль. Това е опасно. Ако пропуснете, ще отбѣлѣжите вашата погрѣшка, нищо не значи. Въ всичкитѣ си упражнения ще бждете искрени, ако искате да имате резултати. Този опитъ ще го правите двѣ седмици. Вие имате стари възгледи, които много мъчно може да се изкоренятъ. Ще каже нѣкой: „Не е ли по хубаво азъ да стана сутринь и да си направя една хубава молитва? По-хубава молитва отъ тази нѣма въ свѣта: да помислишъ, че Богъ е Любовь, Богъ е всемждъръ. Богъ е все-

благъ. По-хубава молитва отъ тази, азъ не зная. Като помислишъ за Бога, че е Любовь, ще ти се стопли сърцето; като помислишъ за Бога, че е всемждъръ, ще дойде свѣтлина въ ума ти, нѣма по-хубаво нѣщо. И азъ съмъ казвалъ тъй: свѣтлина въ уметѣ ви, чистота въ сърцата ви и истина въ душитѣ ви. Свѣтлината ще ви даде знания, чистотата ще ви даде сила и стремежъ, а истината въ душитѣ ви ще ви даде свобода. Това е моето правило, нали ви го дадохъ.

И тъй, който иска да има свѣтлина въ ума си, щомъ помисли за Бога, че е всемждъръ, веднага свѣтлината ще дойде въ ума му. Щомъ помисли, че Богъ е Любовь, ще дойде топлината, а когато се яви топлината, заедно съ нея ще дойде чистотата. Нали вие само съ врѣла вода правите прехитѣ си чисти? Безъ топлина чистота не може да има. Туй ще имате прѣдъ видъ. Като станете сутринъ, ще дойдатъ вашитѣ стари учители, ще ви кажатъ: „Не му е врѣмето, може да си поспишъ, има врѣме“. Не, първото нѣщо, щомъ се пробудишъ, е да кажешъ тази молитва. Но кога? Като си легнешъ вечерно врѣме, и като си спалъ прѣзъ нощъта много добръ, спокойно. Съ първото пробуждане направй упражнението. Ако си се пробуждалъ и заспивалъ, законътъ е другъ. При първото про-

буждаче не лѣгай повече да спишь, стани и направи туй упражненіе. Слѣдъ него вече не лѣгай! Вие ще кажете: „Ами ако е въ единъ часа?“ — Въ единъ часа нѣма да се събудите вне. Вне ще се събудите въ 3, 3¹/₂ или въ 4 часа. При безпокоенъ сънь ще се събудитъ въ 1 ч., въ 2 часа; който сии добръ, той ще се събуди въ 3, 3¹/₂ часа, а аристокрагитъ ще се събудятъ въ 6, 7, 8 или 9 часа и ще кажатъ: „Успали сме се“.

И тъй: упражненіето сутринъ ще го направите рано, на обѣдъ — прѣди 12 часа, а не слѣдъ 12 часа. На работа си нѣбждѣ — туй упражненіе ще може да го направитъ навсѣждѣ. Вне може да се сирете 1, 2, 5 минути. Колкото и да е строгъ вашиятъ началникъ, ще вземете перото да работите, и ще си отправите ума нагорѣ съ мисльта, че Господь е Любовь. И никой нѣма да забѣлѣжи, че правите това. Нѣма условия, които да ви попрѣчатъ. Даже и жената, като гетви, като пържи въ гяганя, за 2 — 3 минути може да спре лѣжницата. Нѣма да ви изгори яденето. Ако ви изгори яденето, азъ ще ви го плата. Нѣма да изгори.

И тъй, азъ искамъ вне да немогнете да се възстанови тази хармония. Ако вне не турите хармонията, тя скоро иде въ свѣта, тя сама ще се въдвори. Защото, онѣзи цигулари, които сж май-

стори, сами си нагласяватъ пирулката, а онѣзи, които не сж майстори, други имъ ги нагласяватъ. Тѣй че ако ги оставите, други пъкъ ще ви ги нагласяватъ. Ние сами трѣбва да знаемъ поне да нагласяваме цигулкитѣ си.

Сега, разбрахте ли първото правило? Вечерно врѣме, 5 минути прѣди да си лѣгнете, ще си направите упражнението. Сега, въ тази школа да не казва нѣкой, че азъ оставамъ при особено миѣние. Особено миѣние тукъ нѣма. Който иска особено миѣние, то значи: азъ ще взема отъ школата туй, което ми трѣбва, а за другото оставамъ на особено миѣние. Който иска да остане при особено миѣние — отвѣнка. Който и да е ученикъ, който не е готовъ да направи туй упражнение, той не е достоенъ за ученикъ. Сега, азъ да ви помогна на туй упражнение, макаръ да съмъ го правилъ много пжти, пакъ ще го правя за двѣ седмици съ васъ. Нѣкой отъ васъ може да имате изкушение, че ученикътъ трѣбва да го прави, а учителътъ — не. Азъ ще го правя съ васъ. Запитватъ: отъ кога да го започнемъ? — Отъ тази вечеръ. Въ тевтерчето ще си отбѣлѣзвате часа, когато сте го направили, и тритѣ пжти прѣзъ деня. Ако нѣмате часовникъ, поне да отбѣлѣжате, че сте го започнали. Ще си отбѣлѣзвате въ тевтерчето само съ една

буква какво сте почувствували. Ако почувствувате любовъ, ще турите само буквата Л. Ако почувствувате сила, ще турите само буквата С. Ще пишете само прѣживяванията си, и то само съ букви. Другояче, вие ще се отклоните. Въ туй упражнение, все-таки, ще ви дойдатъ нѣкои нови мисли, забравени мисли, нови чувства, ще се прояви въ васъ нѣщо благородно, ще влѣзете въ тѣзи течения. Азъ ви давамъ това упражнение, понеже влизате въ николата. Всѣкога не може да имате туй упражнение; да го знаете това. Другъ нхтъ и хилляди лева да плащате, туй не може да го имате. Да не мислите, че всѣкога можете. Туй е специално упражнение, и ако го използвате добрѣ. Ама може да кажете: „Другъ нхтъ!“ Не, всачки нѣща въ природата си иматъ опрѣдѣлено врѣме. Не го ли направихъ на врѣме, вратата е затворена. Не отидешъ ли на врѣме, вратата е затворена, ще чакашъ. Почнешъ ли да хлопашъ, ще ви кажатъ: „Не ви познаваме“, оставате си назадъ. Вие ще благодарите, че ви даватъ единъ опигъ за 2 седмици, не повече, за 2 седмици само. Слѣдъ 2 седмици ще спрете, нѣма да го употрѣбавате. Подиръ 2 седмици и да искате, нѣма да дойде то. Ще кажете: „Ама ние го знаемъ това нѣщо“. Не го знаете. „Ние сме го мислили“. — Не сте го ми-

слили още. Ако вие възприемет слънчевата свѣтлина чрѣзъ отражението ѝ чрѣзъ 10 огледала, чрѣзъ които е минала, и ако я приемете направо, има голѣма разлика. Въ туй положение ще имате най-малко първото отражение на тази свѣтлина, която ще слѣзе отгорѣ. Сега нѣма да бъдете прѣдвзети, да казвате, че ще останете на особено мѣстие. Никакво прѣувеличение!

Това ще бжде встѣпленне къмъ упражненіята, които постоянно ще правимъ. Редъ упражненія ще имаме. Сега, за да може тази идея да поратне, трѣбва вода, нали? Да четемъ тогава за водата! (Прочетоха се 20 теми върху „прѣдпазначенето на водата“).

Т. м.

ОКУЛТНИ ПРАВИЛА.

9 школна лекция
на общия окултенъ класъ
27.IV. — 1922 четвъртъкъ 7¹/₂—9 ч в.
Ст. София.

ОКУЛТИИ ПРАВИЛА.

Т. м.

Прочетоха се нѣкои съчинения върху водата. Слѣдпийтъ ихъ всичкитѣ ученици ще напишатъ само по едно изречение отъ себе си. Нѣма да пишете нѣкоя чужда мисль. Ще създадете само по едно изречение. Нѣма да прѣписвате какво е казалъ Толстой или нѣкоя евангелистъ. Едно изречение ще създадете. Ако вие не може да създадете едно изречение, не сте тукъ за класа. Хора, които работятъ само съ чужди капитали, ние не ги искаме. Ще вирѣгнете ума си на работа, защото всичко това, този казалъ това, онзи казалъ онова, това било, онова било, не ни трѣбва. Въ тази школа се писква мисль. Ще имате двѣ нѣща прѣдъ видъ: за да мисли човѣкъ, въ мисльта трѣбва да има два противоположни полюса. Но, ако вие направите тия полюси обрѣменени съ една отрицателна енергия, въ васъ ще се зароди процеса на оглушаването или процеса на забравянето. Да допуснемъ, че вие мразите нѣкого, нали? Какъвъ е обектътъ на вашата умраза. Умразата трѣбва да има обектъ, т. е. въ икономията на природата този обектъ трѣбва да извърши нѣкаква работа.

Трѣбва да има причина, защо го мразите. Ако мразите човѣка безъ причина, вне сте причина за тази умраза, и тогава врѣдите сами па себе си. Всѣка енергия се повръща къмъ своя причинителъ. Значи, потрѣбни сж тия два полюса въ ума ви. Трѣбва да бждете свободни отъ всички ония мисли, които не хармониратъ съ вашия стремежъ. Допуснете слѣдното: търговецъ иска да забогатѣе, купи стотина прасета, да кажемъ, както сега, когато свинското месо е скъпо. Слѣдъ като ги храни, тия прасета заболѣватъ и умиратъ до едно. Питамъ: Какво е спечелилъ търговецътъ? Въ духовния свѣтъ не се позволява да се хранятъ прасета, т. е. мисли, които се заразяватъ и умиратъ; въ никаква кочина не се позволява да се хранятъ такива мисли. Храните ли ги, ще изгубите врѣмето си, ще изгубите капитала си, ще изгубите и вашето разположение. Добрѣ, друго едно сравнение: да кажемъ, азъ ви говоря, тази вечеръ въ класа, върху една философска или научна студия. Да допуснемъ, че частъ отъ ученицитѣ сж гладни, отъ два деня, не сж яли, други сж жадни, трети не сж си отспали два деня, четвърти иматъ ревматизъмъ въ краката. И започвамъ да разпирямъ тази научна студия. Азъ мога да говоря много научно, но онзи, гладниятъ, ще мисли за хлѣба и ще каже: „То не е важно сега, важното за мепъ е хлѣбътъ“. Каквато и научна

студия да му говоря, за гладния важно е хлѣбътъ. Жадниятъ казва: „Водата сега, вода, вода, ся е най-важното нѣщо“. Третиятъ ще каже: „Стянецъ, сънь, сънь, само тогава човѣкъ може да мисли“. А четвъртиятъ ще мисли за своитѣ болести и за лѣкуването имъ. Питамъ: Какво може да се постигне въ единъ такъвъ класъ? И ако попитате ученицитѣ, какво говори вашиятъ Учитель, ще кажатъ: „Азъ бѣхъ малко гладенъ, моятъ умъ бѣше занятъ съ единъ много съществень въпросъ вжтрѣ въ мене, за икономическото подобрене на хората“. Другъ ще каже, че умътъ му билъ занятъ съ водата, третиятъ пъкъ размишлявалъ каква роль играе съньтъ, а четвъртиятъ е мислилъ за болеститѣ. И ако вие ме занитате: Защо разнитѣ школи често пронадатъ, и съврѣменното общество не се поправя? — то е, по простата причина, понеже между тѣхъ има много педъзи, които занимаватъ тѣхнитѣ умове. Евангелскиятъ проповѣдникъ проповѣдва въ една църква. Една красива госпожица седи. Идва единъ младъ момъкъ, сѣда на чина, тя му поднася едно Евангелие, и му казва, гдѣ да четете: „Богъ е Любовь“. Той ѝ отговаря: „Да се възлюбимъ“, „възлюбете се единъ другъ“, и почватъ да си разгрѣщатъ Библията; тя му показва единъ стихъ той ѝ показва другъ стихъ, и тѣй се

разговарятъ. Връщатъ се двамата и ги питатъ: За какво говори проповѣдникътъ? — Не знаемъ. За какво говорихме ние, знаемъ, но за какво говори проповѣдникътъ, не знаемъ. Когато божественото говори вътрѣ въ насъ, ние често се занимаваме, като тия ученици съ друго: съ ядене, съ водата, съ спането, съ болеститѣ, занимаваме се съ стихове, съ изречения. Всички тия нѣща ви сж необходими, защото човѣкъ трѣбва да бжде, най-първо, нахраненъ, напоенъ, трѣбва да си е отспалъ и трѣбва да бжде здравъ; т. е. ученикъ, който е гладенъ, да не идва въ класа; ученикъ, който е жаденъ, да не идва; ученикъ, който не си е отспалъ, да не идва; ученикъ, който е боленъ, да не идва. И когато двама души се разговарятъ съ Библията, въ дома си да се разговарятъ. Сега, този разговоръ става въ всѣка една душа, и азъ искамъ, вие да мислите, когато говоря. Ще дѣйствувате правилно. Защото, законитѣ, въ които живѣемъ, не сж лични, а безлични. И прѣдъ Бога, каквото знаете, то е за васъ; каквото знание и да имате, или каквото обществено положение и да заемате, дали сте нѣкой министръ въ България или царъ въ България, за Него ни най-малко не важи. Ако искате да знаете, невидимиятъ свѣтъ не се интересува какво сте вие. Единственото нѣщо, което занимава

невидимия свѣтъ, то е: какво сте вие, като душа, т. е. какъвъ е вашиятъ характеръ. Единъ жителъ като слѣзе отъ невидимия свѣтъ, той просто потърси една душа, и гледа, дали въ тази душа обитава Истината. Той, като дойде, иска да знае, дали въ вашия умъ обитава свѣтлината. Като слѣзе въ сърцето ви, гледа какви чувства ви занимаватъ. Има ли ги тия три елемента: свѣтлина, истина и чистота, той може да се спре, и да разговаря съ васъ. А за невидимия свѣтъ, всички тия наши положения сж забавления. Когато вие заемате нѣкое високо положение, или сте нѣкой ученъ професоръ, и разрѣшавате нѣкаква математическа задача, тия учени въ другитѣ свѣтове считатъ всичко това за едно театрално забавление. Тукашпата наша наука е една дѣтска играчка за тѣхъ, тѣй, на вашъ езикъ казано такава играчка, че тѣ биха се хванали за корема отъ смѣхъ, когато ни гледатъ, какъ ние съ единъ замахъ разрѣшаваме въпроситѣ: какво е безсмъртието, какво нѣщо е Богъ, какво сж ангелтѣ. Туѣ сж такива смѣшни моменти, както когато, минавахъ прѣди нѣколко деня прѣзъ Борисовата градина, и тамъ съ лупичката си наблюдавахъ купчина мрави. Тѣ мислятъ, че това е пожаръ, и правятъ усилие да го гасятъ. Фокуспрахъ огъня съ луната, сламата почна да дими, тѣ почнаха да отдѣлятъ, да

плюятъ своята мравчена киселина, за да угасятъ пожара. Азъ махнахъ луната, и тѣ се зарадваха, казаха си: „Изгасихме огъня“. Турихъ я на друго мѣсто, тѣ пакъ съ тулумбигѣ си, плюятъ, и най-послѣ, казаха: „И този пожаръ изгасихме“. Този пожаръ никаква мравчена киселина не може да го угаси. Сжщественото, Божественото у човѣка никоѣ не може да го угаси! Но туй сжществено, Божествено, си има свое врѣме, и ние трѣбва да използваме врѣмето, за да го развиваме. Не всѣкога можете да мислите, не всѣкога можете да чувствувате, не всѣкога можете да дѣйствувате. Туй иде периодически прѣзъ годината. Врѣмето за мисълта е опрѣдѣлено; но никога човѣкъ може да мисли, пъкъ по нѣкога човѣкъ не може да мисли. Мисълта иде периодически. Чувствата, и тѣ сжщо. Казвате: „Любовъ, разчувствувалъ се много“. И чувствата идватъ периодически. Събуждането на човѣшката воля, и то иде периодически. Ученицитѣ на окултната школа трѣбва да изучаватъ закона на този периодически приливъ отъ менгалния свѣтъ, т. е. умствения свѣтъ, свѣтътъ на идеитѣ; послѣ, идва този приливъ отъ свѣта на чувствата или отъ астралния свѣтъ, и отъ причинния свѣтъ — свѣтътъ на волята. И, койго разбира закопа, той го използва. Сега, приливътъ на тази енергия, на умствената

енергия, закримбъръ, но нѣкой пжтъ и тя произвежда нѣкоя пакостъ, тѣй както произвежда пакостъ и водата. А кога водата произвежда пакостъ? Ако тия хора, които живѣягъ близо до гори, искатъ рѣки, и взематъ та пзсѣкатъ тази мѣстность, пѣкъ ако и годината се случи сѣкъна, ще има повече дъждѣ, и ще ставатъ голѣми наводнения. Но, ако цѣлата мѣстность е залѣсена съ гори, тия наводнения сж невъзможни.

Сега, трѣбва да знаете, че окоото вашитѣ умствени рѣки има такява гори, и нѣкой пжтъ вне, съ вашата нехармонична мисль, можете да изкорените злъчки тия хармонични мисли, горигѣ. „И тогава у васъ става това, дѣто казвате: „Не мога да се въздържамъ“. Какво ще се въздържашъ? Ако ти бѣше умепъ човѣкъ, щѣше да запазишъ горитѣ си, а ако оставишъ само камънацитѣ, трѣбватъ та най-малко 30 години, додѣто тия гори израстнатъ наново. За да може да се въздържаме, изискватъ се редъ условия. Това въздържане не е такова, за каквото материалиститѣ учатъ.

Именно: ще се спрете върху този великъ законъ на човѣшкѣга мисль, който припжта. Има течение на чувствата, и тѣй течение припжта периодически. Нѣкой пжтъ тия двѣ течения, умственото и чувственото се съвпадатъ, и то е единъ

щастливъ случай, а нѣкой пхтъ не се съвпадатъ. Та, азъ искамъ вие да използвате това. Заблѣзвамъ у васица ви навици отъ миналото. Отбѣгвайте ги! Казвате: „Може и по другъ пхтъ“. Нѣщата могатъ да станатъ само при извѣстенъ случай. Менъ често ме питатъ тѣй: Защо такава бесѣда не ни говоришъ едн кога си? Казвамъ: тогава не може да се говори тази бесѣда. Всѣка бесѣда може да се говори само при извѣстенъ случай. И всѣка истина въ свѣтъ може да се каже само при извѣстни условия. Ако въ едно общество се зароди желание да обича музиката, туй общество ще създаде музиканти. Но ако въ обществото запемарятъ музиката, всички музиканти ще измратъ. Най първо се изискватъ условия, за да се яви каква и да е дарба у човѣка. Сега, вие искате да обдете даровити, нали? Даровитѣ не се създаватъ изведнѣжъ. Една дарба, това е накончение на енергията въ дадена посока. вжгрѣ въ човѣчката душа, отъ хиляди години. И може-би, въ сегашния ви животъ, отъ тази енергия да не е достигнато нито единъ грамъ, и ако вие не притурите този грамъ, за да познаете тази дѣятелна способностъ, и ако вие не приложите тази енергия отъ единъ грамъ, цѣлятъ вашъ животъ ще отиде безполезно. Тогава вие ще си мислите: „Еде-кой си г-нъ е даровитъ, едн-

кой-си ученикъ е даровитъ“. Той е даровитъ, защото е работилъ въ миналото. Нищо въ свѣта не е безъ причина. Даровититѣ хора, въ каквото и да е направление, тѣ сж работили въ миналото, и туй, което иматъ, го заслужаватъ. Та сега, заложеното вътрѣ въ васъ, вие трѣбва да го разработите. Вие се спирате по тоя въпросъ, и казвате тѣй: „Не може ли да се съкрати този периодъ?“ Може да се съкрати. Едно отъ правилата за дѣйствиe, което трѣбва да имате прѣдъ видъ е: ако си отпрѣдъ, върви бърже, а ако си отзадъ, т. е. послѣденъ, върви полека! Обърнешъ ли този законъ — ако си отпрѣдъ и вървишъ полека, а ако си отзадъ и вървишъ бърже, ти ще произведешъ цѣла катастрофа. И днешниятъ свѣтъ страта отъ това, че бащата и майката, които сж глава, вървятъ полека, а синътъ и дъщерята, които сж отзадъ, вървятъ бърже. И затова става карамболъ. Учителитѣ вървятъ полека, а ученицитѣ вървятъ бързо, и тамъ е карамболъ. Свещеницитѣ вървятъ полека, а паството бърже, и тамъ е карамболъ. И се питатъ, коя е причината? Казвамъ: причината е тази, че свещеницитѣ вървятъ полека, а паството — бърже. Единъ американски говедаръ — американскитѣ говедари се различаватъ отъ българскитѣ по това, че пасатъ говедата на конь — пж-

тувалъ изъ стѣнитѣ на западна Америка. Обаче, задава се едно грамадно стадо отъ бизони, и върви по посока къмъ него. Тѣ бѣгатъ, и той прѣнууска. Турцитѣ казватъ: „Бѣгай, безъ да се спрешъ“. И той бѣга прѣдъ бизонитѣ. Ако го питашъ: защо бѣгашъ? — Защото бизонитѣ бѣгатъ. Ако се спре, туй стадо нѣма да се спре, ще завлѣче говедара съ всичкитѣ му говеда. Силитѣ въ природата мязатъ на тия бизони. Ти, като дойдешъ при една природна сила, ще бѣгашъ съ копя сл. А кой е конятъ? — Твоятъ умъ. Можешъ ли да бѣгашъ, спасенъ си; останешъ ли назадъ, ще бѣдешъ пометень. И туй е първото правило. Сега, Христосъ туря това малко по-другояче въ притчата. Когато ви канятъ нѣкъдѣ, взимайте послѣдно мѣсто. Защо? Като не уповавашъ на себе си, да се движиишъ бързо, остани на опанката. Казваатъ: да прѣвърна азъ тия думи, които сж символи или величини. Какво означава движението? Ако си на главата, на чело, движи се бързо, ако си отзадъ, движи се полска. То е единъ символъ, прѣвърщане на тия величини. Ако си на чело, бди добъръ, работи съ добродѣтелиа, и всичкото, каквото си намислилъ, не го отлагай, направи го. Ако си на опанката, и се разгнѣвишиъ, искашъ да правиши пакостъ. спри се, не бързай. Туй означава, нищо повече. Бързо се

движи. Само умниятъ човѣкъ се движи съ голѣма бързина. Само онзи, който е добъръ — само Любовта, Истината, Мъдростъта, Добродѣтельта, Правдата, всички добродѣтели — се движатъ съ най-голѣма скоростъ, а всички злини, всички слабости се движатъ съ най-малка скоростъ. И ако имашъ твѣ слабости, не излизай отпръдъ, защото ще бѣдшъ пометенъ отъ стадото бизони.

Сега, въ тази посока вие имате да прѣодолявате голѣми мъчнотии. Защото, когато човѣшкятъ умъ и човѣшкото сърце почнатъ да работятъ въ права посока, ще се заредятъ непрѣодолими прѣпятствия. И колкото повече твѣ мъчнотии изпъкватъ, да знаете, че вие сте на Пятя, и да се не спирате. Спирете ли се въ своята бързина, да седнете, като нѣкой уморенъ ижтникъ, при нѣкое дърво, за да си починете, непрѣменно вие ще се простудите, и ще захкенѣете въ пята. Ижтникътъ никога, подъ нѣкое дърво не трѣбва да се спира. На единъ окултенъ ученикъ подъ сѣнка не се позволява да седи. Сѣнкитѣ не ги прѣпоръчваме. Всѣкога трѣбва да се печете на слънцето, т. е. мисльта въ васъ трѣбва да бѣде свѣтла, отрисва. Трѣбва да знаете, че вие, като сте дошли въ природата, най-първо трѣбва да ѝ се отплатите. Да платите, какво? Все-таки трѣбва да пла-

гите единъ малкъ данъкъ. Не мислете, че всичко въ свѣта е даромъ. Природата ще ви застави, най-малкото, да си платите наема на къщата, въ която сте живѣли. Ако вие сте живѣли нѣколко съществуващия, живѣли сте около 100 години безъ да сте плащали този наемъ, ще ви се набере една досиа годѣма кърпия. А този наемъ седн въ туй, че ще трѣбва да извършваме всѣки день нѣщо заради нея. Напримѣръ, ако вие станете сугрипъ, каго ученикъ, и си кажете „Днесъ, поне, азъ ще вложа въ себе си една добра мисль“, то, ако всѣки день, въ продължение на 10 години влагате по една добра, съществена мисль, тия всичкиѣ мисли можеха да се прѣвърнатъ на цѣла градина, обраснала съ най-плодовити растенія. И вземете, въ най-благородното чувство, което ние имаме, Любовта, най-благородното чувство, което има въ сегашниѣ български училища, ако най-способниятъ ученикъ обиди въ нѣщо учителя си, да му мисли вече този ученикъ, ще стане неспособенъ. И ако учителятъ обиди ученика, и той ще стане негоденъ. Ако принесете този законъ навсѣкждѣ въ живота си, той е същиятъ. Сегашната любовъ не може да издържи изпита си. Запримѣръ, вие слушате една бесѣда, слушате една лекция, учителятъ разирава, да допуснемъ, за сътворението на свѣта, или за

произхода на половетѣ или разпраща за произхода на камага. Всеки единъ може да разгледа тия въпроси отъ разни становища, трояко може да ги разгледа. Ако професорътъ разпраща за сътворението на свѣта, този професоръ не е билъ тамъ съ Бога, когато свѣтътъ се е създавалъ. Това сж догадки. Ако той говори за кармата, за нейното произхождение, той не е билъ въ началото, когато кармата се е развивала. Или, когато той говори за произхода на половетѣ, той не е билъ тамъ. Има нѣща въ свѣта, които сж се родили, но ние не сме били тогава точно на мѣстото. Ще каже нѣкой: „Азъ съмъ съществувалъ“. Ти може да си съществувалъ, но си спалъ въ стаята си. Ние може да съществуваче, но въ даденъ моментъ, когато ставатъ извѣстни прояви въ природата, ние може да сме или въ спяще състояние. И туй спяще състояние всичкитъ хора го иматъ. Вие можете да присъствувате въ извѣстна окутна школа, и когато се говори, сами да имате прѣдъ видъ, какъ може да се развиватъ тия сили, да ги употребявате, да подобрите своето положение. То е хубаво. Или пъкъ, трѣбва да имате знанието, да въздигнете вашия умъ или сърцето си, за да се облагородите. Но въ това още не е смисълътъ на живота. Вие може да имате единъ прѣкрасенъ умъ, и при това пакъ

да умрете, като единъ нещастникъ; вие може да имате едно благородно сърце, и при това пакъ да умрете; вие може да имате една силна воля, и при това пакъ да умрете. Сега, съврѣменнитѣ окултисти казватъ, че човѣкъ съ волята си всичко може да направи. Това е вѣрно само 25 0/0, но не сте само вие единственитѣ. Да кажемъ, ако въ Европа има близо 500 милиона християни, всѣки единъ християнинъ има воля. Всички тия воли, обаче, не дѣйствуватъ въ една и сѣща посока. Допуснете, че 100 души отъ васъ, тукъ, сж кандидати за една професорска катедра. И всяка имате желѣзна воля. Колко души съ своята силна воля ще седнете на този столъ? Всѣки ще каже: „Азъ съ воля всичко мога да направя“ Хубаво, какво ще направишъ? Е, добръ, да кажемъ, ти имашъ силна воля, напръгашъ волята, а другъ има по-слаба воля, но има злато, и позлати той волята на министра, и седне на стола. Много лесно е: ще позлатишъ волята на министра, и той ще те тури на стола. Всички съврѣмени общества сж съблюдавали този законъ. Тѣ подковаватъ своята воля ту съ желѣзо, ту съ злато, но до сега още хората не сж приложили волята си съ Любовта. Вие още нѣмате воля на Любовта. Азъ отъ 20 години изпитвамъ ученицитѣ, тукъ, въ България, и не съмъ

намѣрилъ ученикъ съ воля, позлатена съ любовь. Колко българи съмъ намѣрилъ, но въ туй отноше-ние, нито единъ не ми е издѣтилъ вѣренъ, не е издържалъ. И затуй казвамъ, че българитѣ, като ученици въ окупната шго., сж много слаби, не сж издържали. И затуй именно въ миналото, тукъ на Балкана, нито една школа не се е задържала, а сж минали на западъ. И сега може да направите сжщата погрѣшка, но тогава туй учение ще замине или на изтокъ, или на западъ, и ако замине, туй мѣсто не ще има окултно значение. И ако вие не си турите за задача да си калияе волята сега, Балканскиятъ полуостровъ ще има сжщата участь, каквато имаше Палестина.

Сега, да оставимъ туй. Вие мислите само за себе си, но ако искате да бждете ученици на тази школа, вие ще мислите каква е волята Божия или каква е волята на великата природа, която ви е допуснала въ своя домъ. Първото питие какво е? То е: каква е волята Божия или каква е любовната воля, защото въ природата има една любовна воля. И въ Бога има една любовна воля, и като дойде тази любовна воля, вие трѣбва да забравите всичко, ще оставите всички отрицателни мисли на опашката, отзадъ, а ще се движите отпрѣдъ съ най-голямата бързина. Сега, като говоря така, вие

можете да разберете въпроса съвсѣмъ индивидуално. Понеже сте патриоти, казвате: „Какво ще стане съ България?“ — Въ невидимия свѣтъ не се интересуватъ за нацията. Законътъ е такъвъ. Всѣкога трѣбва да знаете, че едно окултно течение, което иде отъ пространството, е условие за единъ народъ да се развива правилно. Понеже и въ астралния свѣтъ има голѣма борба, то, ако вие не съедините вашата воля съ това течение, вие може да го отбиете. Следователно, онѣзи, къмъ които го отбиете, тѣ ще се ползватъ, а онѣзи, отъ които течението ще се отбие, тѣ ще пострадатъ. Тогава, азъ твърдя, че рѣката Нилъ е отбита отъ централна Аѳрика, тя е отбита отъ сегашната култура, и въ бъдеще, ако дойдатъ хора да я отбиятъ отъ вътрѣшността на Аѳрика, тя ще се повърне въ своето първоначално корито. Следователно, вие ще внимавате, като ученици, да не отбиете течението, въ което вие живѣете. Нѣкой пакъ казвате: „Азъ не искамъ да зная, и безъ школа мога“. — Безъ школа отъ човѣка нищо не става, т. е. трѣбва да знаете, че ако нѣкой мисли, че безъ школа може да влѣзе въ небето, никога! Земята е една школа, и който не се школува, и мисли, че безъ учение може да влѣзе въ небето, лъже се. Тѣй! Въ който и да е смисълъ, отъ васъ се изисква учение. За-

сонътъ въ невидимия свѣтъ е толкова строгъ, че нѣма да ви допуснатъ да влѣзете тамъ простаци. По някой начинъ! Съ милиони, съ милиарди години ще ви държатъ на земята, но ще ви заставятъ да учите. И слѣдъ милиони години, при най-голъма упоритостъ, най-послѣ ще ви заставятъ да учите. Ще ви заставятъ! Ако се научите по-рано, по-добрѣ. Някой казва: „Азъ нѣма да уча“. — Ще учишъ. „Азъ не мога да изправа сърцето си“. — Ако не го изправишъ, ще ти го исправятъ. Туй сърце, ако не го изправишъ самъ, отъ другадѣ ще дойде исправление. Има два начина за оправяне: или самъ ще се изправишъ, или ще те исправятъ. Защото, заблѣзвамъ, нѣкои отъ васъ се отпущатъ. Ние ще приложимъ сега единъ законъ. Азъ започвамъ вече съ опитъ. Ще почнемъ съ малкитѣ опити, да се не сърдите послѣ. Ние ще приложимъ опититѣ. Тогава, който е слабъ, ще му кажемъ: „Застани на опашката“. А които сж силни, ще излѣзатъ на главата, да не стане катастрофа. Азъ ви прѣдупрѣждавамъ, всички ще вървите полека, едни ще вървятъ отзадъ, а други отирѣдъ. Правилно ще се върви. Сега, ако искате да прогресирате, да научите нѣщо, непременно трѣбва да бъдете вѣрни на себе си. И така ще се освободите отъ вашитѣ посторонни мисли. Искамъ веднѣжъ да

ви събудя, защото повечето отъ васъ тукъ сте хипнотизирани. Хипнотизирами сте, разбираете ли? Хипнотизирани, хипнотизирами! Нѣкои отъ васъ още не съзнаватъ, че сж хипнотизирани. Има таква хипнотизиране. Азъ мога да приспя единъ въ човѣкъ, и да му кажа: слѣдъ 10 часа ще засниешъ. Той 10 часа в буденъ, ходи, приказва, но като дойде десетия часъ, заснива. Нѣкои отъ васъ сж хипнотизирани, да засниешъ слѣдъ 10 дена, други слѣдъ 10 години, а нѣкои слѣдъ единъ часъ. Сега, вие мислите, че сте господари, но сте хипнотизирани отъ овѣзи отъ черната ложа, които разбаватъ законитѣ. Тѣ сж ви хипнотизирали. Тѣ знаятъ, че когато настане единъ благоприятенъ моментъ да възирнете нѣщо ново, тѣ ще ви хипнотизиратъ въ този моментъ. Въ най-добрния моментъ за васъ, тѣ ще произведатъ единъ смутъ въ стигнието ви. И често нѣти казвате: „Азъ ще се моля въ този часъ“, но като речете да се помоляте, мля ще засвието, или ще се скарате, и всичко отива. Ученикътъ трѣбва да разбира, той самъ ще трѣгне въ този нѣтъ.

Азъ малко проточихъ, врѣмето ми мина сега, съ единъ часъ. Трѣбва да спазвате тия закони, да знаете, че има още доста голѣма борба.

Сега, разбуждане трѣбва да стане, разбуждане,

и всеки единъ отъ васъ трѣбва да се моли въ душата си, да го разбуди Господь точно на времето, да не пропусне случая. Псалмопѣвецътъ казва: „Господи, тури стражъ и огладъ и отпрѣди, тури тръжъ на устата ми“. Като се изтълкува „стражъ на устата“, устата е символъ на Любовта, за да можежъ тази Любовь, която излиза отъ нашата душа, въ единъ удобенъ моментъ до я използваме. Словото е носителъ на Божествената Любовь. Защо словото? Словото е затуй, да носимъ тази Любовь, а въ нея да се прослави името Божие. Щомъ се прослави името Божие, ще дойде културата. Само въ словото Божие въ свѣта се явява култура. И когато придобиемъ знанието за тия закони, тогава ще почнемъ да работимъ разумно. Разумно ще работимъ!

Сега, половината отъ 2-тѣ седмици мина, остава ви още една седмица. Упражнението не върви толкова уснѣшно, тъй да ви кажа, не го правите толкова уснѣшно. Нѣкои отъ васъ прѣскачатъ, особено обѣда, много сж го прѣскочили този обѣдъ, 12 часа не спазвате, а дванадесетиятъ часъ е много важенъ. Гледайте втората седмица да не прѣскачате 12-ия часъ. Сега, нѣкой ще каже: „Азъ не съмъ го прѣскочилъ“.—Радвамъ се, но азъ искамъ нито единъ да не прѣскача, ние не обичаме хора,

които прѣскачатъ. Никакво прѣскачане! Нѣкои гледате малко леко на работата, казвате: „Нѣма нищо, може и безъ него“. Въ туй отношение, ученицитѣ, които сж българи, се нуждаятъ отъ голѣма точностъ и акуратностъ, иска се воля. У българитѣ ако има нѣщо слабо, то е волята. И азъ бихъ желалъ, всички вие да станете като германцитѣ, и като англичанцитѣ, точни; тѣй, на минутата, нищо съ една минута да не закъснѣвате, да придобнете този характеръ на точностъ. И тѣй, най-малкото сега, първото нѣщо, искамъ отъ всинца ви, да бъдете точни! Гледамъ и тукъ, на уроцитѣ, като идвате, все позакъснявате, и ония, които закъснѣятъ, хлопнатъ. Послѣ, нѣкои влизатъ прѣзъ прозореца. Азъ похвалявамъ този, който влѣзе прѣзъ прозореца, то е смѣлостъ, азъ го похвалявамъ, то е хубаво, не е лошо, но не всѣкога може да влизате прѣзъ прозореца. Когато прозорецътъ е отворенъ, ученикътъ ще се прѣхвърли, той иска да се учи, но нѣкой пакъ прозорецътъ бива затворенъ, тогава ще изгуби. Въ краенъ случай, при изключителни случаи, позволявамъ и прѣзъ прозореца да влиза, но прѣдпочитамъ прѣзъ вратата да влиза. Всѣки ученикъ трѣбва да бже на мѣстото си 5 минути прѣди да влѣзе Учителя. И тогава, за втория пакъ да се наредите по слѣдующия планъ: най-първо

ще седнатъ на столоветѣ жени, послѣ мъже, единъ редъ жени, единъ редъ мъже. Разбрахте ли? Тѣй ще се наредите, и ако дойда и ви заваря ненаредени, 3 часа въ мълчание ще бждемъ. Азъ ще мълча, и вие ще мълчите, ще размишляваме дълбоко, разбирате ли? Нѣма да говоримъ нищо. Единственото наказание, което азъ ще прилагамъ, щомъ направите една погрѣшка, ще имате едно събрание на мълчание, на съзерцание, цѣль единъ часъ, то е хубаво. И азъ желая да направите една погрѣшка, ще съзерцаваме единъ часъ, ще се прѣнесемъ въ невидимия свѣтъ, ще съзерцаваме, ще мислимъ. Колко приятно ще бжде! И тѣй, единъ редъ сестри, единъ редъ брата, ученици — брата, ученици — сестри, до края, и онѣзи отъ страни. и тѣ по сжщия законъ ще се наредятъ. То е само за слѣдующия четвъртъкъ. Ще направимъ една промѣна въ реда на нѣщата.

Т. м.

ОКУЛЕНА ЛЕКЦИЯ
НА ОБЩА ОКУЛЕНА КЛАСЪ

2.V. 1922. вторникъ 7¹/₂—9 ч. в.
Ст. София.

Символически, окултни правила и мѣрки.

Т. м.

Туй, което ще кажа, е само една дефиниция. Не пишете! Азъ ще пристѣпя направо къмъ прѣдмета. Туй е само една бѣлѣжка.

Ние напущае обикновеното разбиране на живота! Разбирате ли? Като влѣзешъ въ една лодка, нѣма да се разхождашъ вятрѣ, а ще селнешъ, и като излѣзешъ навънъ, тогава има другъ начинъ. Като влѣзете въ Божествения свѣтъ, вие ще оставите вашитѣ начини за ходене по земята. Земниятъ моралъ е безморалие на небето, а земното право е безправие на небето. И като се събере всичката наша правда на земята, тя не може да направи даже една добродѣтель на единъ ангелъ. Ние трѣбва да бждемъ хора смирени, да знаемъ, че не сме добродѣтелни. Отъ сега нататкъ ще бждемъ добродѣтелни. Добродѣтелята е нѣщо, което ще се създаде по закона на Любовета. А по този законъ не сме живѣли още разумно. Нѣкой ще възрази: „Ние живѣемъ и се движимъ въ Бога“. Окулт-

ната мука не го бурча, но трябва да знаеш, че си едно съ Бога, и да разсъждаваш, както Той разсъждава, и да мислиш тъй, както Той мисли. Колкото е по-далеч от земята, толкова Богъ е далеч от насъ. А колко е далечъ небето от земята?

И тъй, заглавиего быше: Унивърситетски, окутанни правила и дѣрва. Дисонанси и съзвучиеніе.

Ще употребимъ една чумла дума. Значи, едно съзвучие може да го превърнемъ на единъ дисонансъ. Ето какъ. Вие сте човѣкъ интелигентенъ, съ умъ, сърце и воля. Явява се първъ цигуларь, и започва да свири. Вамъ е приятно да слушате неговата музика. Кажете: „Одлично свири“. И тогава, този цигуларь има вѣра въ васъ, вие сте публиката, и той рече вече на вашата дума. Кажете: „Азъ като свири, той одѣнява моята музика, моята музика е нѣщо!“ Не се минава $\frac{1}{2}$ часъ, идва другъ цигуларь, който свири по-хубаво отъ първия, и започва и той да свири. Вие почвате да давате похвали на втория, и тогава въ първия цигуларь се явява дисонансъ. Защо? Вие ще погледнете на него съ недоверіе. Но нещастieto не се спира тамъ. Третия цигуларь иде, който свири по-хубаво отъ първия и втория, ти похвалявашъ тре-

тия, и тогава двамата се начумерятъ. Но не се сира злото тамъ. Дойде четвърти, той свери още по-хубаво, тримата се начумерятъ, но ги сѣбяватъ. Дойде пети, шестъ, седми, осми, деветъ и десети. Що се сира яа десетия. Всичкиѣ дѣвось сѣдагъ, като монарехи полошки, а този сѣдмий казва: „Да зплете, азъ зплетъ, койго свитъ“ добръ. Обращава се процесъ: зплетнава десетиятъ, остава деветиятъ на чвстото му. Той казва: „Вие осетѣхъ да зплете, че азъ ви падишаватъ.“ Зплетнава деветиятъ, остава осмийтъ; зплетнава осмийтъ, остава седмийтъ; зплетнава седмийтъ, остава шестийтъ и т. н.; зплетнава шестийтъ, остава пѣрвийтъ. Тон каго остава, казва въ: „Разбвряме се сега.“ Туй, този законъ постоянно дѣйствува и въ всѣхъ, туль въ събранията. Туй можеме да го провъряваме. Сѣдователно, какво трѣбва да прави пѣрвийтъ? Като дойде вториятъ, койго свери по-хубаво, той трѣбва да проучи неговитѣ методи, нѣма да възгуби, а ще има единъ плюсъ. Като дойде третиятъ, пѣрвийтъ и вториятъ ще се учатъ отъ третия, нищо нѣма да пзгубятъ, докато дойде десетиятъ, да усвоить тѣхнитѣ методи. Нѣма какво да се сѣрдитъ. Сега, тия правила, този законъ, може да приложите въ всички религиозни общества. Навсѣкждѣ законътъ работи. И казватъ нѣкои: „Въ нашага църква не

проповѣдватъ ли“. То е сжщиятъ законъ. То значи: „Ние не свиримъ ли като първия?“ Като първия свирите, но като втория — не. Като втория свирите, но като третия — не. Като четвъртия? Ами като петия? Като петия свирите, но като шестия — не, и т. н., докато дойдемъ до тукъ, което е съвършено — до десетия. Спрѣхме се тамъ, туй число го вземаме, като законъ на съвършенство. Върху този законъ вие ще работите. Нѣма да обяснявамъ повече!

Вториятъ символъ: вие сте младъ момъкъ, на 21 г. спажентъ, мускулестъ. Явява се първиятъ господарь, той е по-силенъ отъ васъ, казва: „Ти ще ми слугувашъ, ще орешъ на нивата.“ А ти кажешъ: „Нѣма какво да се прави, ще се слугува на този господарь.“ Но дойде вториятъ господарь, по-силенъ отъ първия, казва: „Ще напуснешъ тази нива, на моята нива ще дойдешъ“. — Нѣма какво да се прави, ще идешъ при втория. Но тамъ не се спира, дойде третиятъ господарь. И почнатъ тия господари да се нализватъ до 10, и ти казвашъ: „Нѣма какво да се прави, ще се слугува“. Иде послѣ обратниятъ процесъ. Ще го повърнемъ. Този послѣдниятъ примѣръ се отнася до чисто физическия свѣтъ, а първиятъ — до астралния свѣтъ, понеже засѣга нашитѣ чувства. Той засѣ-

га и умствения свѣтъ, но засега това ще го оставимъ.

Третиятъ символъ засѣга ангелския свѣтъ. Явява се човѣкъ краснорѣчивъ, който говори, приказва само по една дума, но думата му е толкова силна, че той може да възкрѣси единъ мъртавъ. Но само една дума може да каже. Десетъ души сж чъртви. Дойде първиятъ цигуларъ, каже думата, и чървиятъ възкрѣсне, но другитѣ не се помръдватъ. Дойде вториятъ, и той изкаже думата — вториятъ чъртавъ възкрѣсне. Дойде третиятъ, изкаже своята дума — третиятъ възкрѣсне. И всичкитѣ 10 души, като изкажатъ своитѣ думи, 10 души мъртви възкрѣсватъ. Питамъ: Кой кого прѣвъзхожда? Тукъ имате законъ само на хармония и съгласие. Казаната дума е добра само тогава, когато може да възкрѣси единъ умрѣлъ човѣкъ. Сега, ето какъ се прилага този законъ. Ние вземаме думата „умрѣлъ човѣкъ“ въ духовно отношение. Нѣкой човѣкъ е тъй тжженъ, тъй скърбенъ, не му се живѣе, той е намислилъ да прѣстѣпи Божествения законъ, и да хване крива посока, вне дойдете, кажете му само една дума, и той оживѣе. Вие сте извършили вашата длъжностъ. Колкото мъртви и да има, не се стремете да ги възкрѣсите, то е вече щестлавие. Другитѣ 9 души оставете. Защото, ще учите: въ всѣка

окуптна плота, работата за всекиго отъ насъ е точно опредѣлена. Въ чужда работа нѣма какво да се мисли. Нае ще гледаме своята работа. Ако си първъ, илюзията ще възкрѣснѣ; ако си вторъ, истината ще възкрѣснѣ; ако си третъ — третиятъ; ако си четвъртъ — четвъртиятъ и т. н. И като свършимъ работата си по този начинъ, ще обкрѣсимъ сърцето си къмъ Бога, и съ Любовъ ще изкажемъ своята благодарностъ къмъ Него, че се молиме да кажешъ една дума на мѣсто. Като възкрѣснѣ този братъ, не ти трѣбва по-добра реклама отъ него, тя е достатѣчна за тебъ. Той, ако живѣе 10 г., като обиколи цѣлия свѣтъ, ще ти бѣде една реклама, ще каже: „Едно врѣме бѣхъ злѣтавъ, но дойде единъ човѣкъ, една дума ми каза, и азъ оживѣхъ.“ Другитѣ каго дойдатъ, ще те питатъ, какъ стана. „Една дума ми каза, само една, особено човѣкъ е“. И хората ще почнатъ да чуплятъ, че той е могъль и други да възкрѣси. Той ще обиколи цѣлия свѣтъ, и ще разправя за тебе, а свѣтътъ ще мисли, че ти си великъ човѣкъ. Да, великъ човѣкъ! Казва псалмопѣвецътъ: „Словото Божие нѣма да се върне при Бога, отъ да не принесе своя плодъ.“ Всеко слово трѣбва да принесе своя плодъ. Едно сѣме — единъ плодъ.

Слѣдователно, имате три примѣра сега, симво-

лически. Първият — чомбъкът, който слугува на господаритѣ, и обратниятъ пътъ. Вториятъ — цигулара, и третиятъ — 10-тѣ души, които казватъ само по една дума. И азъ желая, като ученици на тази школа, да казвате само по една дума. Ама като ви срѣщна, да ми кажете: „Азъ бѣхъ мъртавъ, знаешъ ли, и еди-кой си ми каза една дума, и азъ възкрѣснахъ.“ А сега, желанието га всички ученици въ окултната школа е, да пиядатъ всичкия каймакъ тѣ, а за другитѣ да остане само айряна. Като идешъ, ще вземешъ само една лъжица каймакъ, та, като дойдатъ другитѣ, и тѣ да си взематъ. Всѣки има право да си хапне отъ този каймакъ. Всѣки, който изяде каймака на това Божествено питие, неговата дума не е мощна. Слѣдователно, едно дѣло е добръ направено само тогава, когато може да внесе животъ.

Тия тритѣ правила можете да ги употрѣбявате. Отъ третиа чомбѣръ вие ще хармонизирате двата штрли. Вториятъ ражда всички съревнования. Не ви кач. една тема, за да ги развитее. И тѣй, тритѣ теми: за младия чомбѣкъ, за цигулара, и за чомбѣта. който гово... само по една дума. Три теми за три седмици. Отъ тѣхъ не развитее въ школата по една тема, тритѣ... бѣтъ... иѣщо, да видимъ какво едно... може

да не пишете нищо, но като помислите върху тия три прѣдмета, все-таки тѣ ще оставятъ въ ума ви, най-малко, една свѣтлинка. А моята цѣль не е толкова да напишете нѣщо на книга, колкото да остане нѣщо въ сърцето, въ ума и въ волята ви. Това е. А щомъ остане тамъ, то на книга може всекога да се реализира. Веднѣжъ ще кажешъ, два пѣти, и най-послѣ все ще напишешъ нѣщо.

(Прочетоха се нѣкои отъ домашнитѣ работи — „по едно изречение“.)

Ако бихте приложили пѣкои отъ тия правила, щѣхте да имате отлични резултати.

Сега, ще ви дамъ едно упражнение, то ще бѣде слѣдното: всичкитѣ тия 160 правила отъ работитѣ ви, които прочетохме тази вечеръ, ще си ги прѣпишете, и сутринъ ще изтегляте едно правило, на обѣдъ — второ, и вечеръ, прѣди да си легнете — трето. Ще дойдете единъ день тукъ, ще седнете, единъ ще диктува, другитѣ ще пишатъ. Всички ще пишете. И зисете ли кога? Въ недѣля ще дойдете, нѣма да отлагате. Въ 3 часа ще почнете, и ще пишете до 4, 5, 6, 7, може и до 8 часа. Ако се уморите, може да направимъ едно изключение — и слѣдната недѣля да дойдете. Само че всичко ще става по любовъ. Едно малко набръчкване на вѣждитѣ ще развали всичкия ефектъ.

Всѣки ще пише абсолютно самъ. Кѣето вие сами приложите, то ще ви ползува. Ще видите какъ работи Духътъ.

Сега, ние ще ви дадемъ още едно подобно упражнение, въ което изреченията да бждатъ само отъ едно прѣдложение. То е единъ опитъ. Вие, като прѣбкарате работитѣ си прѣзъ вашия умъ, всѣки единъ ще ги коригира, и задръжете само есенцията. Въ тази школа ще учите онова изречение на Соломона: има време за всѣко нѣщо. И въ Божествената школа се показва времето за всички нѣща, които трѣбва да извършите: трѣбва да знаете кога да ги вършимъ. Всѣко нѣщо си има своето време.

Ще се пазите въ школата да не нарушавате хармонията. Ще се пазите, защото всѣки единъ отъ васъ може да излѣзе отъ течението временно. Всѣма една мисль, всѣко едно желание, въ даденъ случай, може да ви измѣсти изъ релситѣ. И когато сте прѣдъ лицето на Господа — прѣдъ лицето Му всѣкога не сме — трѣбва да внимавате умътъ ви да е съсредоточенъ, сърцето ви и волята ви сяко — нищо друго да не виждаге. Тѣзи нѣща сж важни заради васъ. По този начинъ ще придобиее една вътрѣшна опитность, която може да ви бжде едно стъ най-силнитѣ доказателства. Азъ искамъ,

като дойде Божииятъ Духъ, Той да произведе они резултати, които ви сж необходими. Той знае кога ви е необходимо при сегашнитѣ условия, отъ какво се нуждаете. Всѣки се нуждае само отъ едно нѣщо, отъ едно. Тия нѣща не сж много. И когато Духътъ дойде, Той ще внесе туй едното въ васъ, вие ще оживѣете.

Сега, да се разберемъ: въ недѣля, въ 3 часа сл. обѣдъ, по любовь можете ли да направите тази работа? Да не мислите, че е по заповѣдъ. Ако мислите че е по заповѣдъ, тогава не идвайте. Защото, ако не можете да работите по закона на Любовьта, тогава ще влѣземъ въ стария законъ.

Т. К.

МЪСТОТО НА ЧОВЪКА ВЪ ПРИРОДАТА.

11 школна лекция
на общия окултенъ класъ
1.V. 922 г. четвъртъкъ 7¹/₂—9ч. в.
Ст. София.

Мѣстото на човѣка въ природата.

Т. м.
(Мълчание).

Слѣдниятъ цѣтъ напишете най-обичната ви дума или най-обичното ви изречение. Значи, ще напишете или една дума или едно изречение, което ви е произвело най-голѣмо впечатление.

Когато безграничниятъ свѣтъ или когато безграничното се е ограничило, образувалъ се е обективниятъ Божественъ свѣтъ. Отъ безграничния, значи, отъ обективния Божественъ свѣтъ се е създадалъ субективниятъ, вътрѣшниятъ свѣтъ на човѣка. А отъ субективния, вътрѣшенъ свѣтъ на човѣка се е създадалъ сегашниятъ обективенъ свѣтъ, външния свѣтъ, или съ други думи: туй, което за Бога е видимо, за насъ е невидимо; туй, което за Бога е знайно, за насъ е незнайно. Сега, въ една окултна школа, когато кажешъ: „азъ не зная“, значи ти имашъ знание, че не знаешъ. Туй, обаче, подразбира, че това, което ти не знаешъ, има съществува по-високи отъ тебе, които го знаятъ. Слѣдователно, туй, което ти не знаешъ въ даденъ моментъ, можешъ

да ацелирашъ въмъ ония същества, които знаятъ, за да те научагъ. Сжщиятъ законъ е, когато човѣкъ каже, че той има единъ чензработенъ характеръ, лешъ характеръ. Значи, щомъ е той лощъ, има сжщесгва, които сж добри, и тѣ сж въ състояние да изправятъ неговия лощъ характеръ. Лопавината на единъ човѣкъ може да се обясни по два начина. Ако единъ майсторъ е изработилъ частитѣ на една цигулка, и ги остави на своя ученикъ да ги тури на мѣсто, и ако той не ги е турилъ на мѣсто, тя е лоща цигулка. Слѣдователно, тя не може да издаде опѣзи звуци, които сж необходими. Какво се изисква? Тази цигулка трѣбва да се разгледа отъ майстора, и да се турятъ частитѣ ѝ на мѣсто, както сж опрѣдѣлени. И въ сегашния животъ на съврѣменнитѣ интеллигентни същества, които сж заминали прѣди насъ, и които ще дойдатъ, има много части въ тѣхния организъмъ, които не сж турени на мѣстото. На всѣки едногъ отъ васъ, не че му липсва нѣщо, но има нѣщо, което не е турено на мѣстото. А щомъ не е турено на мѣсто, слѣдователно, не може да се придобиятъ ония качества, ония сили, които сж потрѣбни въ даденъ случай, за да се създаде характеръ. Тогавъ тази цигулка наново трѣбва да се разглоби на части, и наново да се поставятъ

че отъ майстора. Това е цигулка. Окултната школа трѣбва да ви разглоби. Тази е цѣлтъ на школата. Въ тази школа ще ви разглобяватъ, не всичко, чо ще има нѣкои пѣщъ, които трѣбва да се разглобятъ, и да се турятъ на мѣсто. Туи се нарича вътрѣшно хармонизиране. Туи на сила пѣма да спазе. Въ една окултна школа на сила нищо не въ;шагъ. Вие ще хлопате 10 пати при този майсторъ, който трѣбва да намѣри часггъ, и ще чокате вѣнъ на вратата, докато той дойдъ и вие вѣдете. Този майсторъ въ християнството се нарича Св. Духъ. И Той, като влѣзъ, взма да прѣобрази изведнѣжъ човѣка, Той ще започне най-първо съ разглобяване. При туй разглобяване, вие ще почувствувате една вътрѣшна болка. Този кожъ ще почне да работи тамъ. Разпривагъ една случай за единъ виденъ цигуларъ, който ималъ една отлична цигулка отъ формата на Сграгивариусъ. Тя имала единъ малкъ дефектъ. Занаса я той на единъ виденъ, знаменитъ майсторъ въ Италия да я поправи. Той го поканилъ да седне на креслото, и замъ започналъ съ ножа да я разглобява, но при зебко прокарване на ножа въ цигулката, цигуларьтъ изпшквалъ, и когато зглобилъ вече цѣлата цигулка, вижда, че цигуларьтъ принадлежалъ. Сега човѣшката душа е туй прѣилетена въ тѣлото, вътрѣ

въ този инструментъ, че като дойде Великиятъ Духъ да работи и прокара своя ножъ, непременно вие ще почувствувате вътрѣшни болки. Ако вие сте боленъ, имате майстора, то непременно този ножъ ще бѣде точно на мѣсто, за да се намѣстятъ частитѣ, които не сж турени на мѣсто. И като се поправи тази частъ, човѣкъ ще почувствува една вътрѣшна лекота, ще дойде едно вътрѣшно просвѣтление. Много пжти се разправятъ нѣкои въпроси, говори се за Духа, но то е едно тъмно понятие. Колцина отъ васъ иматъ ясно понятие какво нѣщо е Духътъ? И колцина отъ васъ знаятъ, какво е положението на единъ Учителъ, не по форма, външно какъ се явява Той, но вътрѣшната страна на Учителя? Колцина отъ васъ иматъ онова ясно понятие за Любовьта? Всички сте имали малки опитности за нея, но онуй ясно понятие, което дава едно велико прѣживѣване, което произвежда вътрѣ въ душата цѣлъ прѣвратъ, и трансформира всички частици на организма, че човѣкъ, слѣдъ като излѣзе отъ този Божественъ огънь да се почувствува като едно новородено дѣте, защото влиза въ единъ новъ свѣтъ, съ други разбирания, такова прѣживѣване не сте имали. Много пжти вие говоримъ за Любовьта, за Бога, а при това, щомъ дойдемъ да издържимъ единъ изпитъ, вие всекога

проявяваме старитѣ навици. Не трѣбва да се лъжемъ съ онази дресировка, която имаме, защото много хора сж дресирани, но не сж възпитани. Много хора сж още въ процеса на трансформирането, а не сж трансформирани. Ако на единъ опитомепъ тигъръ вне дадете ржката си, той може дълго врѣме да я ближе, но като близне само една капка кръвь, у него веднага ще се събудятъ старитѣ инстинкти. Онзи стариятъ вълкъ, може да го направите като куче, но все-таки той стария си навикъ не оставя. Тогава, ако ние искаме да се приближимъ при Бога, да придобиемъ онова знание, отъ което ще дойде бждещето щастие, т. е. онзи разуменъ животъ, непрѣмено трѣбва да се съобразяваме съ великитѣ закони, върху които почива правилния строежъ на сегашното наше развитие. И тъй, всѣки единъ отъ васъ не трѣбва да се самоосждеа, а да се самонаблюдава, и като види въ себе си, че има единъ вътрѣшенъ недостатъкъ, че има нѣкоя частъ, която не е турена на мѣсто, той трѣбва да повика този, великиятъ майсторъ — Духътъ — да му помогне да се изправи, и да го намѣсти. Сега, туй намѣстване може да стане и тукъ, може да стане и въ другия свѣтъ. То е неизбѣжно! Отлагането не е наука! Може-би, да кажете: „При по-благоприятенъ моментъ туй може да ста-

не, когато условията сж най-благоприятни“. Ако една мисъл е дошла въ ума ти сега, не е ли този най-благоприятният момент? Ако Духът е заговорилъ въ васъ сега, не е ли този най-благородният момент? Всѣка мисъл е важна въ даденъ моментъ. Тази мисъл може да мине и да замине.

Та, опѣзи отъ васъ, които вървятъ по този нѣтъ, трѣбва да развиятъ опѣзи сѣтства, да бждатъ голкова чувствителни, схватливи и деликатни. Защото, тази деликатностъ и чувствителностъ е заради васъ. Ако вие сте деликатни, ако вие сте чувствителни, ако вие сте схватливи, благородността на вашето сърце, силитѣ на вашия умъ, тѣ ще ви бждатъ полезни на самитѣ васъ, и слѣдъ туй ще бждатъ полезни и за вашитѣ ближни. Тогавя отношенията ви ще бждатъ праведни. Двама способни ученици много лесно могатъ да се разбератъ. Двама благородни хора лесно могатъ да уредятъ смѣткитѣ си, лесно могатъ да оправятъ своитѣ погрѣшки, но двама глупави хора—не могатъ: единиятъ ще настоява на своето, и другиятъ ще настоява на своето.

Сега, кждѣ е мѣстото на човѣка въ природата? Природата, при сегашнитѣ условия, е само една възможностъ. Природата, азъ я наричамъ, това е обективниятъ Божественъ свѣтъ, тя е първичниятъ

свѣтъ. Отъ този свѣтъ ние трѣбва да създадемъ нашиятъ вътрѣшенъ субективенъ свѣтъ. Туй всичкото Божествено, което виждаме отвънка, което е реално, ще го възприемемъ, и послѣ ще го проектираме навънка, и ще образуваме нашиятъ обективенъ свѣтъ. И като го образуваме, само тогава можемъ да създадемъ въ себе си единъ характеръ. Богъ се проявява въ всинца ни, ние сме обекти за Бога. Той работи въ всинца ни, и по никой начинъ не можемъ да се избавимъ отъ Неговото влияние. Той ви е впрѣгналъ на работа, и вие ще извършите волята Му. Доброволно или чрѣзъ насилие, но каквото и да е начинъ — ще извършите волята Му. Нѣма другъ изходенъ път! Който мисли, че може да се противи на Бога, лъже се: той все ще извърши обективната Божествена воля. Вие ще се противите, ще се противите, и същеврѣменно Богъ ще си извърши работата. Вашето противене нѣма да произведе дисхармония въ Неговия път. И сега, когато разбираме гора тия закони, които образуватъ нашия субективенъ свѣтъ, схващамъ, че обективниятъ Божественъ свѣтъ, който е произлизълъ отъ Бога е идеаленъ, а вие не трѣбва да числите, че въ него има дефекти. Въ природата не могатъ да има дефекти. Въ природата нѣма дефекти. Тия дефекти, които изглежда да се прочуватъ въ и

дата, сж само резултати на онѣзи същества, които индивидуално сѣ проявяватъ. Но, вземете за примѣръ една лъвица, която е толкова жестока спрямо другитѣ, колко е тя нѣжна спрямо своитѣ дѣца! Туй е Божественото. Тя може да удави агнето, да го изяде, да се покаже много жестока къмъ него, но спрямо своето си дѣте, тя ще го ближе, ще го милва — туй е Божественото, което се проявява въ нея. Ако туй агне дойде, и се роди чрѣзъ нея, тя ще бжде къмъ агнето сжщо тѣй добра. Защо? Понеже туй агне е минало по Божествения път, чрѣзъ тази форма, по която лъвицата познава, че то е Божествено. Тя е достигнала до тамъ, че мисли, какво само онова, което произлиза отъ нея, то е Божествено, а всѣко друго нѣщо, вѣнъ отъ нея, не е Божествено. Този законъ съществува въ всички хора. Сега, когато влѣзете въ школата, мислите, че само онова, което излиза отъ вашия умъ, само то е хубаво. Какъ сжщиятъ законъ. Нѣкой като ланише нѣкое хубаво изречение, харесва го. Защо? Понеже е излѣзло отъ него. Обаче, ако това изречение е излѣзло отъ друго, той ще намѣри потрѣшки. Но, ако този, който е написалъ това изречение, хармонира съ него или е отъ неговия родъ, той пакъ ще го хареса. Слѣдователно, за да ж оже вие да се разбирате единъ другъ, непрѣмен-

но мислитѣ ви трѣбва да се движатъ въ една и съща посока. Трѣбва да мислите, че въ всинца ви Божественниятъ Духъ въ даденъ случай дѣйствува специално, по особенъ начинъ. Тѣй е, разнообразие има въ Духа. Всѣки единъ човѣкъ или всѣки единъ ученикъ си има свое специално прѣдзначение. Сега, казвамъ, че прѣдзначението на човѣка въ природата е да се учи отъ този обективенъ Божественъ свѣтъ, за да създаде своя субективенъ. Тѣй, той трѣбва да почерпи тия материали. Да кажемъ, вие искате да бждете добъръ, отъкъдѣ ще почерпите материали за доброто? Имате единъ вашъ приятель, той е гладенъ, искате да се проявите, да проявите вашето благородно сърце, да му помогнете. Отъ своето месо не може да отрѣжете, да му дадете. Нѣма да бжде умно да съблѣчете вашата дреха, вие да останете голъ, а него да облѣчете. Ако двама души иматъ само единъ костюмъ, то е едно добро, ако вие сте голъ. Защото, ако вие се съблѣчете голъ, и облѣчете вашия приятель, то е и добро и зло — тѣ се уравновѣсяватъ. Значи, нищо не сте направили. Следователно, ние трѣбва да вземаме ония материали отъ природата, отъ Божествения свѣтъ, които сж необходими, и да употрѣбимъ тия материали за добро на своитѣ ближии. Значи, въ даденъ случай

Богъ ни употрѣбѣва като сръдство, за да изяви мѣ своитѣ вътрѣшни желанія. Нѣкой иска знание, дълго време иска знание. Най-послѣ, Той ще му прати пѣкой Учитель, въ когото ще вложи Духътъ, за да му се изяви, да му даде това, което е необходимо. Слѣдователно, всѣко нѣщо, което ви се дава въ даденъ случай, вие трѣбва да бждете толкова разумни, да знаете, иде ли то отъ Бога, и веднага, безъ противорѣчие, да го приемете. Не иде ли отъ Бога, т. е. отъ този реаленъ, обективенъ, Божественъ свѣтъ, не го приемайте. Да кажемъ, ако азъ ви донеса едно живо цвѣте въ саксия, и ви донеса едно изкуствено цвѣте, питамъ: Ако вие не можете да ги различите, ако вие не разбирате качествата на тия цвѣта, вие нѣма ли да се излъжете? Давамъ ви двѣтѣ саксии, но тѣй изкусно направени, че вие можете да вземете изкуственото цвѣте. Какво ще спечелите? Въ това изкуствено цвѣте промѣни не могатъ да станатъ. Когато една идея не се развива, не може да расте тя е изкуствена. Сѣщото е и съ васъ: когато стѣните толкова добри, че въ васъ никаква промѣна
спара, е на кривия нѣтъ, вие сте едно
и а. И сегашната опасностъ на стѣ
и произлиза отъ това, че той е
и изкуствеността седи въ това.

че ние не искаме да имаме никакви страдания, ние искаме да бъдемъ улеснени въ всичко, всички други да страдатъ, а намъ да ни е приятно. А ученикътъ на окултната школа трѣбва да знае, че при трансформиране на всѣка енергия се образуватъ страдания. Всѣкога, когато човѣкъ минава отъ едно състояние въ друго, прѣтърпява едно вътрѣшно страдание. Има ли туй страдание, той прогресира, нѣма ли го, той остава все на едно и също мѣсто. Следователно, промѣнитѣ, които ставатъ въ васъ, трѣбва да знаете, съ какъто движение.

Сега, въ тази окултна школа, въ която се намирате, вие трѣбва да правите анализъ на вашитѣ мисли. Този анализъ седи въ слѣдното: много потаени мисли отъ миналото съ задѣгнали въ вашето съзнание или подсъзнание. При даденъ случай тия мисли възкрѣсватъ, и почватъ да ви говорятъ, като нѣкой фонографъ, и вие ще кажете: „Менъ нѣкакъвъ духъ ми каза нѣщо“. По всичко туй, което ви казва, вие ще познаете, че този духъ говори едно и също нѣщо съ години. Той ще ви каже да бъдете добри, да бъдете свати, да бъдете честни. Ама че какво ново има въ това? „Трѣбва да оправите живота си, че Господъ да ви обича“. Че какво ново има? Това ново ли е?

Това е едно отражение на вашитѣ мисли. И какъ ще ги познаете? Ако има една външна реалностъ, т. е. когато Богъ говори въ обективния свѣтъ, то се познава. Когато ние говоримъ, и когато Той говори, то се различава. Когато дойде въ менъ едно вътрѣшно внушение, и ми се каже, че слѣдъ 10 дена ще внамъ 10000 лв., чакамъ, чакамъ, паритѣ ги нѣма. Дойде друго внушение: слѣдъ двѣ години ти ще се оженишъ, ще имашъ една отлична жена. Дойдатъ двѣтѣ години, момата я нѣма. „Слѣдъ 4 години ще постъпнешъ въ университетъ и ще имашъ най-добритѣ професори“. Дойдатъ годинитѣ, професоритѣ ги нѣма. Слѣтъ 6—7 години ти ще бъдешъ пръвъ министръ въ България. Дойдатъ годинитѣ, никакъвъ министръ не ставамъ. Ще каже нѣкой: „Духътъ туй казалъ, онуй казалъ, туй ми дойде на умъ“. Това сѣ чисто субективна, кръва извѣртания на самия човекъ. Нѣкой пакъ може да дойде таково извѣртание, че вие да помислите, че сте способни: „Азъ умъ имамъ, като моятъ умъ нѣма другъ“. Но не минавъ 2—3 мѣсеца, васъ ви зададатъ една задача, вие не можете да я рѣшите. Вие мислите, че сте много талантливъ, а една обикновена мъчнотия не можете да разрѣшите. Въ какво седи вашата необикновеностъ? Нѣкой пакъ мислите, че сте си

ленъ герой, че можете да се борите съ цѣлия свѣтъ. Но вечерно врѣме нѣкоя момъкъ придружава една мома, погнать го двама души, той остави момата и уфейла. Той е силенъ да се бори съ цѣлия свѣтъ, а двама души го уплашватъ. Ученикътъ на една окултна школа не трѣбва да си прави илюзия, той трѣбва да знае съ колко души може да се бори, съ единъ ли, съ двама ли, може ли да бѣга, всичко трѣбва да знае, да не бѣде страхливъ. Може ли той да разбира, само тогава той може да проучава обективния Божественъ свѣтъ. И вслѣдствие на тия недостатѣци, които ние имаме вътрѣшно, ние не можемъ да разбираме, и не можемъ да прилагаме хубавото въ насъ. Защо? Тия стари мисли, старитѣ чувствуванія, постоянно развалятъ въ насъ доброто. Тѣ сж като една морска вълна: ние нишемъ доброто на брѣга, дойде тази вълна, заличи го. Слѣдъ туй пакъ говоримъ: „Богъ е Любовь, Богъ е Истина“, дойде вълната — заличи го. Ние нишемъ, тя заличава. Боримъ се съ морето. Питамъ, кой ще надвие? — Морето. Съ края на крайщата морето ще надвие. Ти не е бори съ това море. И тогава азъ ще ви дамъ едно правило. Кратуната, която влиза въ морето, трѣбва да бѣде празна и затулена. Пълна ли е, тя иде потъне на дъното. Празна трѣбва да бѣде,

да седи надъ водата отгорѣ. Тази кратуна на суша ли е, пълна трѣбва да е. И тъй, когато отивате при Бога, кратуната ви трѣбва да бѣде празна, та да минете прѣзъ това голѣмото море, астралното море, а ако вие сте пълни съ вашите идеи, ще потънете, никога нѣма да отидете при Бога. А когато излизате на суша, непрѣменно трѣбва да бѣдете пълни. То е пакъ единъ символъ. Този символъ ще държите въ ума си. При Бога като идете, ще бѣдете празни, а като излизате отъ Него, трѣбва да бѣдете пълни. Отивате ли при Бога пълни, ще се върнете назадъ празни, а щомъ се върнете празни, какво ще стане съ васъ? Непрѣменно ще дойдатъ страдания. Сега вие ще разсъждавате. Това сж принципи. Вие ще градите върху тѣхъ. Защото, въ една окултна школа ще изучавате живота, методитѣ и начинитѣ за трансформиране на енергиитѣ, които циркулиратъ въ вашитѣ физически тѣла. Знаете ли колко енергия има натрупана въ васъ? Тая енергия трѣбва на време да се използва. И ако всѣка една енергия, вложена въ нашето тѣло, не се използва, други ще я използватъ.

И тъй, когато погледнете на външната природа, като ученици, вие ще знаете, че прѣдпазването на тази природа е да създаде вашия су-

етивенъ свѣтъ, т. е. всички ония принципи, които го съставляватъ, да имате принципно схващане. За всичко трѣбва да имате много правилни схващанья. Мѣрката за истината, отношението къмъ хората, какъ да съждате, всичко туй да е правилно. Нѣкой иска да ми покаже, че имамъ една погрѣшка. Мога да изоблича единъ човѣкъ по нѣколко начина. Мога да го изоблича тѣй силно, че да му направя една операция! Ако онзи лошъ лѣкарь, който рѣже цирея, изрѣже отъ здравето месо два палти по-вече отколкото отъ болното, неговата операция не е на мѣсто. Трѣбва да бъдешъ майсторъ, да кажешъ истината тѣй, че отъ здравето месо нито една клѣтка да не се отрѣже, нито една клѣтка отъ Божествения организъмъ. Съ казването на истината да не поврѣдишъ нито едно Божествено дѣло. Най-послѣ, въ окултната школа не се позволява никакво изобличение. Истината може да кажешъ, но изобличения — не. Изобличи ли единъ — изключватъ го. Всѣки, който се осмѣли да изобличи, изключватъ го, и съ хиляди години може да седи отвънъ. Строго наказание! И когато искашъ да изобличишъ, ти ще се сирепи, ще кажешъ: „Ако е за истината, ще кажа тази истина“, ни по-вече ни по-малко. Туй е единъ великъ Божественъ законъ. И азъ ви прѣдупрѣждавамъ, да не си

създавате ненужни страдания. Досега вие сте вървѣли по пътя на изобличението. Ако свѣтътъ съ изобличение можеше да се поправи, досега щѣше да се поправи. На единъ човѣкъ ще му кажешъ само истината, и ще му покажешъ начинитѣ, методитѣ, пътищата, чрѣзъ които той може да поправи своята погрѣшка. Добрѣ, отивамъ азъ при единъ братъ — да ви обясня принципиално — вмамъ братъ, да кажемъ, той е търговецъ, има взимане — даване, взелъ пари отъ други братя, заборчлялъ 20 хиляди лева, не връща паритѣ, нѣма какво да връща, полтъва. Не, не, защо да лъже? Защо да не каже истината? Ще кажете: „Да го повикаме, да го изобличимъ“. То е кривиятъ начинъ. Ние ще го повикаме, и ще му кажемъ: „Братко, не е ли хубаво тия дългове да ги изплатишъ, не можешъ ли да ги изплатишъ? Ние ще ти помогнемъ. а ти работи, и постепенно ще изплащашъ“. А ние казваме: „Ти намѣри отдѣто и да е пари, но ги изплати“. Това е изобличение. Ние ще му помогнемъ. И когато Господъ поиска да поправи свѣта, Той изпрати Христа, съ голѣмъ кредитъ Го прати. И Христосъ каза: „Азъ дойдохъ да ви дамъ новъ животъ, и съ този капиталъ изплатете вашитѣ стари дългове“. Искамъ между ученицитѣ, които сж въ школата, абсолютно да нѣма изобличение.

Истината ще казвате. Ще се повикате, ще си кажете истината по единъ мекъ начинъ. Ще се усъвършенствувате, ще си помагате, ще си създадете вашъ вътрѣшенъ свѣтъ, да се облагородявате постепенно. Нали, знаете онзи ученикъ по музиката, какъ постепенно придобива навика на своята ржка. Най-първо, какви мъчнотии срѣща, докато ржката стане гъвкава да свири, докато най-послѣ тия прѣсти като че ли придобиятъ съзнание, и тогава музикантътъ може да свири безъ никакво усилие. Защо? Прѣститѣ се научили да свирятъ. Тия прѣсти разбиратъ по кой начинъ става свиренето. И ние трѣбва да създадемъ такива навици, и трѣбва да знаемъ, какъ да изпълняваме пзвѣстни добродѣтели. Непрѣмено трѣбва да се създаде единъ навикъ, една права мисль.

Сега, гдѣ е мѣстото на човѣка въ природата? За да се прояви човѣкъ, непрѣмено трѣбва да има воля. А за да проявите вашата воля, ще започнете съ най-малкигѣ опити, съ най-малкигѣ нѣща. Не правете голѣми опити. За да познаете силна ли е вашата воля, вие ще правите опити съ малкигѣ нѣща. Задайге си една задача на ума. Да кажемъ, такава една задача: да станете точно въ 12 часа, и отъ тукъ, отъ София, да идете до Витоша. Е, какво струва сега да идете до Витоша?

Мъжнотитѣ, които може да ви се изпрѣчатъ, какви могатъ да бждатъ? Нѣма никакви мъжнотии да идете до Витоша. Най-първо ще помислите, че е тъмно, че може да изгубите пътя. Второ, че може да ви срѣщнатъ разбойници, може да има вълци, мечки. Тия нѣща ще изпъкнатъ въ ума ви. Вие, слѣдъ като рѣшите, ще излѣзете навънка, ще се върнете, ще кажете: „Ще ида при по-благоприятни условия, когато има мѣсечина“. Отложите ли, вашата воля е слаба. При мѣсечина или безъ мѣсечина, вие трѣбва да идите. Кажете ли, че ще направите и отложите, волята ви е слаба. Обидилъ ви е нѣкой, нали? Дойде въ васъ едно желание, кажете тѣй: „Азъ ще се примиря съ него“. Стори го. Рѣшили сте да идите до Витоша, но въ туй врѣме дойде нѣкой, и ви каже, какво е врѣмето, и вие казвате: „Хайде, слѣдъ единъ мѣсець ще го направя“. Мине единъ мѣсець, два, три, четири, не отивате. Ако вие нѣмате достатъчно воля да се примирите, тогава какъ ще извършите волята Божия, и какъвъ ученикъ ще бждете? Ама, най-първо, като влѣзете въ една школа, ще ви дадатъ много голѣми изпити. На нѣкои ще кажатъ тѣй: „И баща си и майка си ще напуснешъ“. Ще каже нѣкой: „То не е за сега“. Да не ме разбирате криво. Ще дойде врѣме баща си и майка си да напуснешъ, отъ братя и сес-

при ще се откажешъ — ще тръгнешъ. Тогава ти ще помислишъ едно отъ двѣтъ. Ако не се откажешъ, ще останешъ у дома си, а ако се откажешъ ще влѣзешъ вжтрѣ въ школата!

Сега, вие искате да ви се повѣрятъ нѣща отъ Божествения свѣтъ. Какъ ще ви се повѣрятъ такива нѣща, даги уногрѣбите за себе си, да ги оставите у дома си ли? И Господъ знае, че ако ви ги даде при сегашнитѣ условия, когато вашиятъ субективенъ свѣтъ не е сформированъ, вие не можете да образувате вашия обективенъ свѣтъ, и всички тия Божествени блага ще идатъ напразно, вие ще се отдадете на стари работи. Ако Господъ ви даде една малка дарба прѣзъ цѣлия животъ ще пишете глунави стихотворення, драми, романи, може да напишете десетки томове, а слѣдъ 10 години тия томове ще се забравятъ, и никоѣ нѣма да мисли за тѣхъ. А тази Божествена енергия трѣбва да иде на мѣсто, тя трѣбва да произведе своитѣ резултати. А сега, всяка искате да бъдете добри, да ви посрѣщне Господъ добрѣ, да видите ангели и пр. Но за да видите единъ ангелъ, вие трѣбва да имате разположеняето на единъ ангелъ. Когато обичашъ нѣкого, той е готовъ да те срѣщне. Ангелитѣ обичатъ много да правятъ познания. Но като видятъ ученицитѣ при се-

гашното състояние, тѣ не обичатъ да говорятъ. За какво ще ти говори единъ ангелъ каго слѣзе отъ небого? Влѣзе въ кжщата ти, и ти почнешъ да му разправяшъ за неприятноститѣ, които имашъ. За ангела тия неприятности не съставляватъ нищо. Той ще поседи, ще ви погледне, ще ви изслуша, и ще си замине. И нѣкой пътъ, знаете ли какво става?—Тѣй, прѣдъ васъ ще пчезне той. И тия ваши ангели често така изчезватъ. Ще кажете: „Какъ изчезватъ?“ Азъ ще ви кажа какъ изчезватъ. Имате такова разположение, като че владате цѣлия свѣтъ, едно чувство така прѣкрасно, така благородно, имате единъ импулсъ да извършите волята Божия — дошълъ е ангелтъ, но него день една малка причина ще ви изкара отъ туй състояние, и вашиятъ ангелъ тѣй ще се стопи, ще изчезне. И вие ще кажете: „Отиде туй хубаво състояние.“ Защо? Може би затуй, че нѣкой не ви е платилъ, ималъ да ви дава 100 лева. За тия 100 лева вие разваляте цѣлото си щастие. И тогава ще кажете: „Азъ разбирамъ какво е окултизмъ, азъ разбирамъ окултната наука, чель съмъ, направилъ съмъ това-онова“. Нищо не си чель, нищо не си направилъ. Ако тебе 100 лв. може да те изкаратъ изъ релситѣ навънъ; ако тебе може едно обикновено ядене да те изкара изъ релситѣ

навънъ; ако тебе може единъ не добъръ приемъ на хората да те изкара изъ релестъ, ти ще изгубишъ, волята у тебе е слаба. Ученикътъ, като дойде, той трѣбва да бжде готовъ да го илюятъ; може да му говорятъ: „Ти си невѣжа, ти си глупакъ“... Е хубаво, ако азъ изляза на дъската, и рѣшавамъ задачата добрѣ, себе си ли ще вѣрвамъ, или тѣхъ ще вѣрвамъ? Ако азъ, слѣдъ като седна и свиря съ цигуката, самъ се удовлетвувамъ, а нѣкой каже: „Не струва твоего свирене“, на тѣхния слухъ ли ще вѣрвамъ. или на моя? И така, може да правимъ опити. Азъ нѣма да повикамъ въ даления случай цигуларии-експерти, а ще повикамъ най-проститѣ, ще ги заведа въ една менажерия или въ гората, дѣто има тигри. „Казвамъ: моята музика е тѣй обаятелна, че може да укроти звѣроветѣ. Ако всички ме слушать. и ги укрои, питамъ: Не съмъ ли азъ цигуларъ? Цигуларъ съмъ. Моето свирене много струва, понеже азъ като свиря, всички пѣтници могат да мпнаватъ спокойно по пѣтя. Този е начинътъ. Ако въ живота ние може да укротяваме всичкитѣ тия тигри, мечки, вълци съ своето свирене, въ насъ има едно вътрѣшно изкуство. Значи, разбрали сме обективниятъ Божественъ свѣтъ, приложили сме го въ вътрѣшния

субективенъ свѣтъ, и сега можемъ обективниятъ навѣнка да изразимъ.

Та, искамъ отъ васъ да имате едно правилно схващане. Благата нѣма да ви дойдатъ сами, тѣ нѣма да капнатъ като круши. Тѣ могатъ да дойдатъ, и да си заминатъ. Ако искате едно Божество по благо да остане у васъ, не само за година, петъ, десетъ, но за всекога, като вашъ съпътникъ, трѣбва да го приемете само по ония правила на истината.

Сега, азъ, като говоря, не искамъ ученицитѣ да мислятъ, че имамъ прѣдъ видъ нѣкого. Не, принципиално говоря. Когато говоримъ и имаме нѣкого на ума си, ние имаме прѣдъ видъ какъвъ е Божествениятъ свѣтъ. Азъ считамъ, че всица вие имате желание да вървите напрѣдъ. Нѣма нито единъ отъ васъ, който иска да бѣде лошъ, глупавъ, всички искате да бѣдете добри и умни. Не че не сте умни, умни сте, но ако вложите въ едно дѣте ума на най-интелигентната маймуна, то даже единъ пѣтъ не ще може да завърти колелото. Слѣдователно, вашата сегашна интелигентность, вашата сила, турена въ интелигентността на единъ окултенъ ученикъ, той нито единъ пѣтъ не ще може да завърти колелото. И мислите ли, че тази интелигентность е достатъчна? Не! Тази интели-

гентностъ трѣбва да се увеличи хиляди пѣти, защото има да се завърти едно голѣмо Божествено колело. И Павелъ казва, че естествениятъ човѣкъ трѣбва да се прѣвѣрне въ духовенъ, защото естествениятъ човѣкъ не може да разбере духовнитѣ работи. И вие, като ученици, трѣбва да измѣните туй ваше състояние. Нали пѣкои пѣща, които вамъ сж приятни, вие сте готови да ги слушате, а които не ви сж приятни, вие казвате: „Не сж на мѣсто“. Запримѣрь, ако нѣкой вашъ кредиторъ си иска паритѣ, казвате: „Не на врѣме дойдохте“. Защо? Нѣмате пари въ касата. Не, не, врѣмето е дошло. Вие можете да кажете, че извѣстна постѣпка на едного не е на врѣме, и той може да каже, че вашата постѣпка не е на врѣме. Една постѣпка е на врѣме или не на врѣме, ако е гледава само отъ Божествения свѣтъ.

И тъй, първото нѣщо, сега, ще направите единъ малкъ опитъ съ ваната воля. Да видимъ, колко души има отъ васъ, които биха го направили. Азъ бихъ ви задалъ слѣдната задача. Е, какъ, да ви дамъ ли задача? Тази задача седи въ слѣдното. Азъ не ви я налагамъ. Тази задача може да я извършите само при абсолютна свобода, и ако имате силно желание и любовъ вътрѣ въ васъ. Ще обмислите добръ. До една година, то е само посторонно, но като една задача — отъ сега до

една година да я извършите тази задача. Като станете някоя вечер въ 12 часа, да идете горѣ на Витоша, и да се върнете. Вие ще си изберете времето, когато искате: зимно време ли, прѣз мѣсець май ли, но да разберете задачата при пълно съзнание, съ дълбоко убѣждение. Само така ще я извършите, а не да правите глупави опити. То е съзнателенъ опитъ, за да се ползвате. Ако то направите безъ съзнание, хичъ не отивайте. Ако има съзнание въ васъ, ще научите нѣщо. Азъ нѣма да ви кажа какво. Отъ София ще тръгнете въ 12 ч., и ще се качите на Витоша, горѣ, на равнинцето, всѣки самъ, по отдѣлно. Азъ ви казвамъ: при абсолютна свобода. То ще зависи отъ абсолютната свобода на волята, и по закона на Любовта, и при това съ дълбоко убѣждение. Друго нѣма да се ползвате. Да видимъ, колко ще го извършите. Туй е единъ пробенъ изпитъ: Въ 12 ч. точно ще тръгнете, каквото и да ви се случи. Азъ не зная какви перипетии ще имате по пътя. Който тръгне по пътя, той ще си знае. Не сте задължени, да се разберемъ, само койго иска. Никой никому нѣма да се обажда като тръгне, и никой нѣма да го знае, той ще тръгне самъ, защото може и да не го направите. Ако се срѣщнете двама изъ пътя, то е хубаво, то е отлично. Вие ще си

изборето времето, когато искате. Само азъ ще трябва да зная, кой ще ходи. Вечерно време ще идете, а денемъ ще се върнете. Отиването ще бъде вечеръ, а връщането — денемъ. Ще си вземете хубава рига, тояга. Ще сепнете надъ поляната, горѣ при камъка, надъ снѣговетѣ.

Опитътъ ще го направятъ най-смѣлитѣ, а не страхливитѣ. Който е страхливъ, да не прави този опитъ. Вне сами ще си рѣшите въпроса, да го направите или не. То е само една задача, една отъ микроскопическия задачи. Азъ ви задавамъ една задача, съ която ви плаша, нали? Туѣ плашене, какъ мислите? Ами ако дойде единъ учителъ и ви заведе къмъ центъра на земята? Единъ ученикъ, който не може самъ да иде на Витоша, той и съ учителъ не може да иде въ центъра на земята. Опзи, който отива на Витоша самъ, ако разбира, може да бъде съ учителъ, но ако се нита, защо да ида, то не се казва; като идешъ, иде научишъ. Работитѣ нѣкога не се казватъ. Защо? Я научишъ, я не научишъ. Може да научишъ, може и да не научишъ нищо, но все таки ще научишъ нѣщо. Едно нѣщо ще научишъ — колко воли имашъ. Ако на всѣка стъпка сърцето ти трение, като се върнешъ, ще имашъ една реална опитностъ, до какѣ можешъ да вървишъ. Ще дойдете

при друга задача, още по-трудна. Сега, вие ще се изберете времето, азъ ви давамъ абсолютна свобода. Съ мѣсечина, безъ мѣсечина, пълна свобода, какво време искате, отъ васъ зависи, вие да си избереете. Ако азъ дойда да разреша задачата, азъ ще избира най-лошото време, най-големитѣ прѣпятствия, най-труднитѣ методи. Ще избира най-добрия пътъ, но най-труднитѣ методи. Сега на васъ пътятъ е труденъ, но ви оставамъ да си изберете най-лекиѣ методи. Мога да ви улесня и съ друго. Можете да идете, можете и да не идете. Ще постъпите свободно. Никой нѣма да знае, кой е ходилъ. Абсолютно никой нѣма да знае. Можете да кажете: „Какъ ще минемъ слѣдъ 12 часа, могатъ да ни спратъ“. Отъ 12 часа точно ще тръгнете, никой нѣма да ви знае. Ще излѣзете, абсолютно никой нѣма да ви знае, и като се върнете пакъ никой нѣма да ви знае. Само домашнитѣ ви ще знаятъ, но тѣ трѣбва да пазятъ абсолютна тайна. Ако се срѣщнатъ двама — трима, то е хубаво, но и тѣ да пазятъ абсолютна тайна. Запитватъ: („За женитѣ не е ли опасно?“) Тукъ мъже и жени нѣма, тукъ има само ученици. Това е задача само за ученика. Ако вие, слѣдъ като станете, и мислите, че сте жена или мъжъ, никакъ не тръгвайте. Но като тръгнете и мислите, че сте

ученикъ — добръ. Дойде ли ви на умъ, че сте мъжъ или жена, хичъ не отивайте.

Азъ зная, че тукъ между васъ, има нѣкои мъже, които могатъ да го направятъ отлично. Между мъжетѣ има, също и между женитѣ има нѣкои, не всички, но нѣкои. Нѣкои отъ женитѣ, ако искатъ да го направятъ, могатъ да се облѣкатъ въ мъжки дрехи.

Забѣлѣжете какъвъ интересъ внесе тази задача въ васъ, какъ ви измѣни, какво оживление създаде!

Т. м.

НЕОБЯТНАТА ЛЮБОВЪ.

12 школна лекция
на общия окултенъ класъ
18.V. 1922. четвъртъкъ 8^{1/4}—9¹ ч в.
Ст. София.

Необятната Любовь.

Т. м.

Прочетоха се домашнитѣ работи върху: „една обична дума или едно обично изречение“.

Слѣдниятъ нхтъ ще си напишете най-голѣмия недостатъкъ, който имате. Само единъ, но най-голѣмия. Може да го напишете, както обичате. Сега, азъ казвамъ: онзи, който не е смѣлъ да признае своя недостатъкъ, той никога не може да познае Любовьта. Любовьта не е за праведнитѣ, нито за любящитѣ. Любовьта сама себе си не може да любя. Може ли да любя? Кой ще любя? То е чудно да любящъ, защото те любятъ. Любовьта е любовь сама по себе си. Ако разсждаваме окултно, щомъ искашъ да любящъ, значи, липсва ти нѣщо, и щомъ искашъ да те любятъ, пакъ ти липсва нѣщо. Слѣдователно, и като любящъ и като те любятъ, това показва едно несвършенство. Любящъ, защото не си свършенъ, и казвашъ, че и Господъ любя. Ама Господъ никога не е казвалъ, че любя нѣкого. Я ми кажете, гдѣ е казалъ, на кое мѣсто пише това? Срѣщали ли сте нѣкъдѣ да се казва, че Богъ любя? Хората казватъ тѣй, нѣкой пророкъ дошълъ и

казалъ, че Богъ е Любовь. Съ Господа лично срѣщалъ ли си се? Вие сте чудни! Пророкътъ казалъ тѣй. Да, но то е за негова смѣтка: отъ него не трѣбва да се заключава, че Господъ люби. Сега, нали имате критически умъ? Да любишъ, значи да имашъ единъ недостатъкъ. Сега, азъ говоря за любовта тѣй, както тя се проявява на физическото поле. На земята какъ се проявява тя? Ще ми говорите вие за онази, великата Любовь. Тази Любовь вие виждали ли сте я? Какъ се е явила тази Любовь, я ми кажете вие? Може философски да кажете, какъ тѣй? — Учителътъ говори. Туѣ не е право. Покажете ми двама души на земята, които се любятъ тѣй, че прѣзъ цѣлия си животъ да сж живѣли въ миръ! Не само да говоримъ. Има светии, които сж любили, но и тѣ сж дърнали коситѣ си, само че туѣ нѣшо не е писано въ книгитѣ. Много светии сж налагали общото правило, и тогава не сж казвали, че сж светии, а послѣ. . . Да, светии сж били, но слѣдъ като сж умирали. Разбира се, азъ говоря конкретно, не какво е горѣ, а какво е долу, между васъ, тѣй както любовта се проявява. И ние трѣбва да започнемъ да изучаваме тази любовъ тѣй, както се проявява между насъ, а не онази любовь, която ние я знаемъ. Сега, вие говорите, че любите нѣкого, нали? Но ако този,

когото любите, прѣнебрѣгне любовта ви, какво ще се роди въ васъ? Най-първо, ще се роди едно огорчение, нали? Слѣдъ огорчението ще се роди едно озлобление, слѣдъ озлоблението ще обърнете гърба си, и ще кажете: „Каквото ще да става“, и ще се свърши въпросътъ. Павелъ казва, че Любовта не отпада, нали? Е, питамъ тогава: Ако вашата любовъ по този начинъ отпада, любовъ ли е? Любовъ е само тази, която може да издържи всичкитѣ грѣхове на свѣта, всички безконечни грѣхове на хората; тя е Любовта на ангелитѣ и на боговетѣ. Това е Любовъ! А любовъ, която не може да издържи грѣховецѣ на хората, това е помия! Туй е моето опредѣление за Любовта, разбирате ли? Защото, праведниятъ нѣма нужда отъ любовъ. Азъ, който съмъ праведенъ, каква нужда може да имамъ отъ любовъ? Каква нужда има Господъ отъ любовъ? Той нѣма никаква нужда отъ любовъ. Но понеже тия същества, слабитѣ, които сж искали Господъ да имъ даде животъ, тѣ Го молятъ, заставятъ Го да ги люби. Той има много важни работи, съ които се занимава, но, понеже, тѣ като хлопатъ, хлопатъ на вратата, и най-сѣтне, той ще стане, ще си наруши мира, да види какво искатъ. Тѣ казватъ: „Ти ни даде животъ, сега ще ни улятъ-вашъ“. — Ще ви уятвамъ.

И тъй, ако искате вие, отъ окултно гледище, да се справите съ вашитѣ погрѣшки, нѣкой пакъ трѣбва да търпите и себе си. Нѣкой пакъ, вие като не може да търпите себе си, пампрате нѣкой по-виновенъ отъ себе си, за да се търпите. Не, не, като изкарашъ всичкитѣ грѣхове, пакъ трѣбва да се обичашъ. Когато е хубаво, то е въ реда на нѣщата, но да обичашъ себе си и когато си грѣшенъ, въ това се изисква доста голѣма смѣлостъ.

Сега, мнозина говорятъ за любовта. Ако азъ ви разкритикувамъ вашата любовъ, то не е любовъ. Нѣкой говори за любовта, иска да го похвали, казва, че ме обича. Азъ зная защо ме обича. Казва: „Обичамъ Учителя“. Азъ съмъ една круша пълна съ круши, какъ нѣма да ме обича? Ако бѣхъ единъ иднотъ, послѣ, ако бѣхъ единъ метачъ по улицата, тогава нѣмаше да ме обичате. И азъ не вѣрвамъ на вашата любовъ, нищо повече! Не вѣрвамъ на вашата любовъ! Вѣрвамъ въ любовта ви дотолкова, че докато имамъ туй богатство, ще ме любите, утрѣ, като го изгубя, ще ме отхвърлите. И който дойде на мѣсто на тази любовъ, ще иде заради него. Сега, това е за религиознитѣ хора, които говорятъ само за любовъ, за Бога говорятъ, небето сж виждали, и казватъ: „Какви ще бждемъ тамъ“. Това е само едно забавление. Азъ забѣлѣз-

тамъ че нѣкога нѣкои ме наблюдаватъ какъ азъ гледамъ, мислятъ какъ ли ги виждамъ, като основнѣецъ. Итъкъ азъ виждамъ далечнитѣ имъ планове какъ ги кроятъ, и въ бъдеще искатъ да бждатъ прѣдатели. Безъ разлика е за човѣка, и прѣдатель да бжде, то е пакъ смѣлость. Той пакъ отъ любовь го прави,

Питамъ ви, като ученици на окультизма: Какъ се роди злото въ свѣта? Какъ? Като слѣзе Любовьта, роди се и злото заедно съ нея. Ами нали Богъ е свършенъ, нали човѣкъ е излѣзълъ отъ Бога? Сега, вие ще кажете: „Нима вие нѣмаме любовь?“ Азъ засѣгамъ Любовьта отъ друго гледище. Оцзи, горчивиятъ корень, койго се проявява въ вашата душа, отъ гдѣ иде той?

Азъ ще обясня Любовьта въ цѣрва степенъ. Любовь, която не може да се разбере, е умраза! А кога великата Любовь става умраза? Сега майката родила 5—6 дѣца, обаче едното отъ тѣхъ обича повече. Слѣдователно; туй обично дѣте е станало причина да се появи въ къщи умразата. Любовьта на едното ще роди умразата на другитѣ. Не е ли туй фактически въ дома? Така е добръ. Какъ трѣбва да примирить тия енергии? Азъ говоря за любовьта, като енергия. Сега, вие се намираме въ свѣта на контраститѣ. Тамъ, дѣто

има умраза, има и Любовь. Любовьта е несвършена. Любовьта, въ която има сѣнки, е несвършена, а свършената Любовь е безъ никакви сѣнки. И когато вие дойдете въ свършената Любовь, ще се намѣрите въ безгранична свѣтлина, тамъ ще бъдете сами. Ама нѣма да има никакви образи наоколо, и никакви ангели нѣма да има. Ти ще живѣешъ въ една безпрѣдѣлна свѣглина, и ти самъ не ще имашъ никакъвъ образъ. Питамъ тогава: Ще се яви ли нѣкаква умраза въ душата ти? Не. Ти ще бъдешъ тихъ и спокоенъ, тамъ ще чувствуваешъ присѣтствиего на тази вѣчна свобода, тамъ ще чувствуваешъ Любовьта, миналитѣ космози не ще се явятъ, а щомъ искашъ да създадешъ нѣкой козмосъ, ще извикашъ умразата и Любовьта. Следователно, щомъ човѣкъ иска да създаде единъ образъ, веднага злото се ражда въ свѣта. То е единъ видимъ образъ. Коренъ на злото сж желанията на образи. А образътъ, това е една примка да хванешъ една Божествена душа, да я ограничишъ, да ѝ туримъ единъ юларъ, да ѝ туримъ остенъ, и да я измъчваме, колкото искаме. И тѣй, Любовьта на земята не е нищо друго, освѣнъ едно ограничение. И сега хората това правятъ, тѣ не се обичатъ, а само се измъчватъ. Тѣй съмъ ги позналъ азъ. И нѣкои ще кажатъ, че се

обичатъ. Къмъ опзи, когато обичашъ, трѣбва да бждешъ най-внимателенъ, защото и най-малката ти погрѣшка ще внесе най-голѣмото нещастие — баруть е това — ще има лоши послѣдствия. Ти ще любишъ, но ще бждешъ крайно внимателенъ, а искашъ ли да те любятъ, пакъ ще бждешъ крайно внимателенъ въ езика си, и въ всички отношения. Защото, формиѣ носятъ злото въ себе си. И вслѣдствие на туй, нѣкои говорятъ, говорятъ за другитѣ, говорятъ, че едѣ—кой си едѣ—какво си казалъ, но ти трѣбва да знаешъ, че като съзрешъ тия форми, ще дойдатъ въ стълкновение, ще стане единъ взривъ и вие, които сте на земята, изъ въздуха ще ходите.

И тѣй, когато дойдете да боравите съ образитѣ на Любовта, ще внимарете. Съ Любовь, която има образи, ще бждете крайно деликатни. Запримѣрь, имате нѣкой човѣкъ, когото обичате, зарадъ васъ той е красивъ, наливъ А за друго, вашиятъ красивъ човѣкъ е грозенъ. Тѣй щото нѣщата, които ние ги считаме грозни или отвратителни и лоши, това не е абсолютно правило: отъ окулно гледаше, ние не знаемъ коя е мѣрката на абсолютното зло въ свѣта. Има абсолютно зло въ свѣта, има и относително зло въ свѣта. Но не знаемъ мѣрката, съ която си служимъ. Запримѣрь,

вземете между животнитѣ, зжитѣ на вълка сж направени за да се брани: като го закачишъ, той се орани, значи, той ще те ухаки. Казва: „Не ме бутай, зжи имамъ“, Вола, като го бутнешъ, той съ рогата ще те бодне. Казва: „Не ме закачай, рога имамъ“. Копя, ако го бутнешъ, той съ копигото ще те ритне. Казва: „Крака имамъ“. Значи, всички сжщества си иматъ единъ начинъ за бране. Той и съ ржицѣ, и съ крака, и съ уста, не само съ зжи, а и съ езика си, съ всичко, той е усвоилъ всички методи за бране.

Сега, за да можете да разберете дълбочинитѣ на туй окултно учение, вие трѣбва да се справите съ всички противорѣчия. Любовта трѣбва, най-първо, да я схванете, като единъ безграпиченъ принципъ, въ който нѣма никакво зло. Да я схванете безъ никакво съдържание и безъ никакъвъ смисълъ. Защото, щомъ признавашъ, че въ Любовта има смисълъ, тогава има и съдържание; щомъ има и съдържание, има и форма; щомъ има форма, има и зло. Или, както казваме ние: вѣчното, като се ограничи, злото се ражда.

Сега, ако азъ ви оставя на туй положение, ще ви създамъ едно зло, т. е. тѣй, както ви говоря сега, ще ви създамъ едно зло, и мнозина отъ васъ ще пострадате. Сега вие казвате: „Да се оби-

чаме“, „Бога да обичаме“. Отъ хиляди години ние казваме „да се обичаме“, и все не се обичаме; „да бъдемъ милостиви“, и все не сме такива; „да бъдемъ внимателни“, и все не сме внимателни. Всѣки день ние все обѣщаваме, обѣщаваме, обѣщаваме, а при това все има нѣщо, което ни прѣпятствува. Кое е това, което ни прѣпятствува? — Че ние не искаме да признаемъ нашиѣ недостатѣци. А недостатѣкътъ е: всѣкога, когато човѣкъ се намѣри ограниченъ въ известна форма, това е недостатѣкъ. Запримѣрь, ограничени сте въ едно тѣло, каквото сме ние. Ние казваме, че сме създадени по образъ и подобие Божие, но, ако бихме погледнали на туй човѣшко тѣло, тѣй както е то въ сжщностъ, бихме избѣгали на 300 километра далечъ отъ него. Тѣй, идеално е, когато се говори за човѣка, че е направенъ по образъ и подобие на Бога, но това ни най-малко не означава туй тѣло, което сега имате. И когато азъ говоря за онзи умъ, ни най-малко не означава този умъ, който сега имате; когато азъ говори за онова сърце, ни най-малко не разбирамъ това сърце, което сега имате. По нѣкой нѣтъ ние имате такава опитностъ, чувствувате любовта като нѣщо отвлѣчено, но то е за 5—10 секунди, то е едно Божествено състояние, чувствувате каточе цѣлятъ свѣтъ е

примиренъ, но туй състояние излезне, и послѣ пакъ дойде старото, обикновеното, мрачното състояние. Послѣ, имате извѣстно просвѣтление на ума, като че всичко е Божествено, всичко схващате, но слѣдъ малко пакъ дойде обичновенитъ умъ. Тѣзи състояния ние трѣбва да ги различаваме. Именно, тамъ е сега въпросътъ: окултната наука дава методи, по които ние трѣбва да трансформиране нашето съзнание. Сегашното съзнание трѣбва да прѣтърни нѣкои промѣни. А тѣй както сте споредъ сегашното си съзнание, и въ рай да влѣзете, пакъ ще потънете. Никой не може да разбере, какъвъ е законътъ. Ако вие турите отгорѣ на морската повърхност камъкъ, той ще потъне. Щомъ ви поставятъ въ райската градина, вие прѣзъ пода ще потънете. Толкова тежки сте, че райскитѣ подове не могатъ да ви издържатъ. Е, цитамъ: Какъ ще седите тогава въ рай? Сега, въ школата вие какво мислите? Нѣкой отъ васъ е нещастенъ, търси нѣкой начинъ да се излѣкува, другъ иска да стане ученъ, трети иска да стане богатъ — всички мислите само за материални работи. А тия материални работи вие ги одухотворявате и казвате, че мислите за Господа. А хората мислятъ много малко за Бога, много малко! Сега не мислете, че азъ съ моята четка искамъ да ви задапамъ. Не. Азъ

още не съмъ изкаралъ всичкитѣ ви недостатъци. Азъ не ви цанамъ, ами трѣбва да се хвърри тази свѣтлина, да се схванатъ нѣщата тѣй, както сж въ своята реалностъ, за да се познаемъ. Знаете ли на колко еволюция е послужила тази материя, отъ която сж направени нашитѣ мозъци, съ които сега си служимъ? Знаете ли на колко еволюция е послужило сегашното ни тѣло? И знаете ли, че именно въ тази материя сж вложени всичкитѣ недѣзи и недостатъци на оння, които сж замисляли? Ти е торъ, и този торъ ние трѣбва да го прѣработимъ тѣй, както растенията прѣработватъ всички нечистотии. И вслѣдствие на това, ние усѣщаме въ себе си постоянно еднакъ гнетъ. Ако тази материя бѣше дѣвствена и чиста, ние не бихме чувствували тия състояния. И сегашнитѣ лѣкари казватъ, че когаго има такива утайка въ кръвта, отъ тѣхъ усѣщате едно паразитоложеніе вътрѣ, и трѣбва да се прѣчистятъ. Това, значи, че материята е нечиста. Сега, искавъ важниятъ ангелъ да не е слабъ. Ангелътъ ви не трѣбва да бѣде слабъ. Вне, като единъ търговецъ, трѣбва да знаете вашиятъ ефективъ, точно, математически, толкова звонково злато имате въ касата си, ни повече, ни по-малко. Трѣбва да знаете още, на този ефективъ какъвъ кредитъ съответствува. За-

то имате, но имате и нѣщо, което не е чисто. Може да разполагате съ 100,000 лв., а правите единъ оборотъ съ 5—6 милиона, и за васъ хората казватъ: „Той е единъ търговецъ съ нѣколко милиона“. Други може да мислятъ, че всичко, което имате, е капиталъ. И всички съврѣмenni добродѣтелни хора фигуриратъ само съ единъ много малкъ ефективъ, а въ сжщото врѣме, всѣки минава за човѣкъ съ по 10 милиона капиталъ. Нѣкой минава за светия, другъ минава за видень, а нѣкой минаватъ за много прости; послѣднитѣ сж по-добри, понеже иматъ смѣлость, казватъ цѣлата истина тѣй, както е: „Азъ имамъ толкова въ касата си“. Следователно, ако вие, за въ бждещо искате да успѣете въ окултната наука, да прѣминете този цикълъ, и да влѣзете въ слѣдния, трѣбва да напуснете сегашния си умъ, а ако не го напуснете, ако не напуснете сегашнитѣ си разбирания, ако искате да се удоволствувате, ще останете всички, като жабитѣ, въ това блато вжтрѣ, и за 10 хиляди години най-малко ще крѣкате въ блатото. Вие ще кажете; „О, благиятъ Христосъ!“ Но знаете ли какво нѣщо е благодь?

Всѣки, който се е опиталъ да изнасили Любвьта, да изнасили Бога, не е харосвалъ. Нѣма по-отвратително нѣщо въ свѣта отъ това, да изна-

сили човѣкъ Бога. Разбързате ли това? Ако кажемъ, че ние сме фактически образъ и подобие на Бога, ако ние себе си изнасилваме, всѣкога може да изнасилваме ближния или Бога. Бога изнасилваме, нпщо повече! И себе си като изнасилваме, Пакъ Бога изнасилваме. Петамъ: Какво ще ти възрази Господъ? И, знаете ли, по вѣкоѣ пѣтъ като опивашъ тази тетива, опивашъ я, опивашъ, дойдешъ до едно мѣсто, но не можешъ да опивашъ вече, защото тя не може да издържи, и каго я откъснешъ, знаешъ ли какво гричинява? Сега, вѣкоѣ отъ васъ не схващатъ какъ неатъ нещастията. Прѣславете си, че живѣте на втори етажъ, и допуснете, че вие прѣнасяте едно съкровище на първия етажъ. Всѣка вечеръ прѣнасяте по 10 килограма злато. Следъ една или двѣ години какво ще стане съ този етажъ? Мислите ли, че той ще издържи? Нѣма да издържи. Тия греди ще се поукатъ, етажътъ скоро ще се срути и вие заедно съ златото ще се намѣситѣ долу. Вне, свѣрѣменитѣ хора, свѣрѣменитѣ ученици, имате толкова злато турено въ вашия умъ, че гредитѣ се пукатъ и званието скоро ще се срути. И кждѣ ще идете — въ дѣното на морето. Така и свѣтътъ, пѣма да се мине дълго врѣме, и той ще се срути. Та, затова Бѣлото Братство приготвява членокетѣ на новата култу-

ра да напуснатъ този етажъ. Вие можете да го схванете много буквално. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ. Казвате: „Ние сме правовѣрни“. Нападнатъ неприятели нѣкой градъ. Ти се примиришь, оставишь богатството и тевтеритѣ, и казвашъ: „Хайде, братко, да се примиримъ“, и бѣдниятъ мисли, че ти си му простишь. Обаче, като се отегли този неприятель, ти пакъ намѣришь тевтеритѣ си, и казвашъ: „Ти пакъ ми дължишь“. Сега, и вие се обръщате къмъ Бога, молите се, разкайвате се, но като намѣрите стария тевтеръ... Питамъ: Каква е тази любовь, свършена ли е? Любовь, която не е в сила да заглажда грѣховетѣ, не е любовь! Това е първото нѣщо, първото качество на Любовта. И казва Богъ тѣй: „Ще залича всичкигѣ имъ грѣхове, и съзлитѣ имъ ще изсуша, ще ги истрия“. Следователно, това е първото качество на Любовта. А силата въ какво седи? Ако твоята Любовь може да заличи вжтрѣ въ тебе твоитѣ погрѣшки и погрѣшкитѣ на твоитѣ ближни, това е Любовь. Азъ така опрѣдѣлямъ Любовьта. Мирътъ само тогава ще дойде, ако Любовьта може да ги заличи. Не може ли да ги заличи, ще знаете, че това не е любовь. И когато Христосъ е казалъ онзи великъ законъ, че ако братъ ти се обърне къмъ тебе да го простишь, той приблизително е

искалъ да каже това. И най-мъчното нѣщо е това. Много мъчно е да простишъ, не само да простишъ, но да забравишъ, не само да забравишъ, ами по-мѣнь да не остане на това мѣсто, и тамъ дѣто сж били най-лошитѣ думи, да туришъ най-хубавитѣ думи за този, когото сте мразили.

Сега, азъ ви говоря като на ученици на окултната школа, а на външни не говоря. На външнитѣ ще говоря за благодать, за милосърдие, за Любовта, че трѣбва да се любятъ, тъй. А на васъ говоря: ако вашата Любовь не може въ самитѣ васъ да заличи вашитѣ прѣгрѣшения, знаете ли колко е отвратително това, когато те мъчи нѣкое прѣгрѣшение отъ миналото, отъ сегашното? Молишъ се, молишъ се, и Господъ не те чува. Защо не те чува? Защото ти искашъ да Го лъжешъ. — „Кѣти—кѣти“, „кѣти—кѣти“, като онази селянка, която хвърля зрънца на кокошкитѣ. „Кѣти — кѣти“, хване една, „охъ, моето пилеце“, „кѣти—кѣти“, тури я въ тенжерата, „кѣти—кѣти“, до като я изяде. Е, какъ мислите вие? Мислите ли, че азъ мога да влѣза въ вашата тенже-ра? — Никога! Ните азъ, нито вие! „Кѣти—кѣти“ не може! И ще дойде тогава нѣкой окултистъ. Но какъвъ? „Кѣти—кѣти“ окултистъ. А ние сме оградени съ „кѣти—кѣти“. И сега ще ви питамъ

тѣй: Отъ кои сте? Отъ „Кѣти—кѣти“? Всички стари окулгисти азъ ги кръщавамъ тѣй: „Кѣти — кѣти“. А сега за новитѣ, ще ви дамъ друга формула заради тѣхъ, вторпятъ пжтъ, като говоря ще ви кажа това правило какво е. Трѣбва да бждемъ откровени, искрени спрѣмо себе си. Врѣме е вече да кажемъ: „Моята Любовь може да заличи моитѣ прѣгрѣшения“. Не е въпросътъ може или не може. Никакви съмнѣния! Всичкитѣ други правила които окултисътъ дава, азъ ги заличавамъ. Любовьта съ правила не работи! Тя, като дойде, всичко заличава, свършена работа! Като дойде тази Любовь, вие сте безсмъртни, вие сте безгранични! То е първото нѣщо. И въ дома ви вече нѣма да има неприатели, ще има само приятели.

Сега азъ искамъ тази мисль да остане у васъ, нѣма да я изнасяте навънъ. Тази мисль, която ви казахъ тази вечеръ, отъ тази стая да не се изнесе, и който се осмѣли да я изнесе навънка, ще му наложа едно отъ най-голѣмитѣ наказания, каквото до сега не е виждалъ. Тѣй, едно отъ най-голѣмитѣ наказания, една отъ най-голѣмитѣ бели, едно отъ най-голѣмитѣ страдания. И ще го питамъ: Искатъ ли тази истина пакъ да я изнесе навънка.

Не говорете за Любовьта, докато не е въ

васъ, срамота е! Това е най-свещеното име! Спомнете си, тамъ, дѣто се казва: „Да не произнасяме името Божие напразно“. Името на Любовта напразно не трѣбва да се произнася. Туй е, което азъ зная! Любовта, то е едно отъ най-свещенитѣ имена, съ което свѣтътъ се създаде. Защото, произнесете ли това име, и не сте готови, ще си създадете въ вашата карма много нещастия, редъ поколения ще бждатъ нещастни. „Да не взимашъ името на Господа Бога твоего напразно“, е казано. Въ какво напразно? Само когато си готовъ за любовта, ще я повикашъ и тогава ще създадешъ около себе си единъ свѣтъ на красота, свѣтъ само на Любовь, свѣтъ само на миръ, свѣтъ само на радостъ, на веселие, на хармония, свѣтъ на блаженство. Туй ще създадешъ, като произнесешъ нейното име. Нѣкои отъ васъ сега ще кажатъ: „Знаете ли какво каза нашиятъ Учителъ“. Вашиятъ Учителъ вие не го знаете. Гдѣ е вашиятъ Учителъ? Виждали ли сте го? Ще кажете: „При масата е“. При коя маса? Нѣма го тамъ. Мислите, че Учителъ има при масата, при васъ? Колко се лъжете! Ще кажете: „Ами, че не ви ли виждаме?“ Не ме виждате. „Нали ни говорите? Нали си говоримъ?“ Не си говоримъ. Ние си говоримъ на единъ неразбранъ езикъ. И вие даже една хилядна

часть не разбирате отъ това, което говоримъ, и отъ онова, което вие бълблите, и азъ една хилядна часть не разбирамъ.

Разбираишъ Учителя си само тогава, когато си въ връзка съ тази Велика Любовь, и душата ти само тогава има общение съ него. Когато намъришъ Учителя си, и когато Той те намъри, твоятъ Учителъ ще бжде слѣпъ за всички твои погрѣшки, и ти ще бждешъ слѣпъ за всички погрѣшки на твоя Учителъ! Учителътъ на земята се цапа толкова, колкото и ученикътъ. И ученицитъ се цапатъ. Тукъ, на земята, всички се цапатъ. И мислите ли, че ония, на които ржцѣтъ сж меки, сж най-чисти, че сж най-праведнитѣ? Мислите ли, че онѣзи моми, които ходятъ съ хубави дрехи, сж най-чисти? А онѣзи въ кухнята, необлѣченитѣ, сж най-грѣшни? Или онѣзи, които копаятъ на нивата, сж грѣшни? Азъ мисля обратното: онѣзи, които играятъ на хорото, сж най-голѣми грѣшници, онѣзи, които се молятъ въ църквата, сж най-голѣми грѣшници. Онзи, който работи на лозето, който работи на нивата, има ли въ какво да е грѣшенъ? Той е по-праведенъ. Запримѣръ, ще иде нѣкой на църква, ще каже: „Господи, Господи (ржцѣтъ прилѣпени една о друга). Ами кой те е научилъ тѣй да се молишъ?“ „Ами че майка ми тѣй ме е учила“. Ами Господъ

казалъ така“. Азъ съмъ обяснявалъ. Кога? А май-са ти кой я е научилъ? Твоята мъдростъ и твоята Любовь, като сили, трѣбва да влѣзатъ въ душата ги, и да заличаватъ грѣховеѣ ти. Не да стискашъ рѣцѣѣ си, а ще вземешъ тевтера да заличавашъ грѣховеѣ си. Когато човѣкъ иска да крие нѣщо, гоѣ допира рѣцѣѣ си една до друга, вдига ги за молитва, но има скрито нѣщо въ тѣхъ, послѣ ги отваря и казва: „Господи, всичко е отворено прѣдъ Тебе, както виждашъ, но послѣ пакъ ги приближава и казва: „Единъ денъ пакъ мога да туря нѣщо между двѣѣ рѣцѣ“. Единъ окултенъ ученикъ, който си служи съ такива маниери, не може да успѣе, защото всѣка една негова мисль, ще произведе въ другия свѣтъ такива вибрации, за които всѣки би го отдалечилъ на милиони километри отъ себе си. И когато ангельтъ се приближава до такъвъ човѣкъ, той взима всички прѣдпазителни мѣрки, да не избухне тази бомба. Защото, ако избухне, тя може да причини едно зло. Сега, туй е вѣрно по отношение на физическия животъ. Отъ 20 години слѣдваме тоя животъ, но при неговитѣ форми свѣтътъ не може да се поправи. Никакви религиозни форми не сж въ състояние да видоизмѣнятъ човѣшкия характеръ. И тогава казватъ, че е права мисльта: „Когато Духтъ дойде“.

Кой Духъ? Духътъ на тази велика Любовь, която всичко заличава. И ние ще поверваме въ Бога, че Той е заличилъ грѣховетѣ ни, забравилъ ги е. Нѣкой ще каже: „Ама грѣховетѣ ни сѣ толкова много, че Господь не може да ги заличи“. Тогава, ако Господь не може да ги заличи, Неговата Любовь е много слаба. Но слѣдъ като Господь е заличилъ твоигѣ грѣхове и ти отидешъ да правилъши нови грѣхове, твоята карма ще се улесогори.

И тѣй, азъ ви оставямъ на първото положение. Не мислете, че искамъ да ви раздѣйсвиувамъ. Не! Казвамъ: ако вие искате да бъдете ученици на туй велико Бѣло Братство, неизмѣнно любовта ви въ бъдеще трѣбва да бъде такава. На всички ви казвамъ: за да можемъ да ървемъ напърѣдъ, неизмѣнено любовта че само на едного, но на всички ви трѣбва да бъде такава. Любовта на всѣки единъ отъ васъ трѣбва да заличи погрѣшкитѣ. Всѣки единъ отъ васъ въ себе си трѣбва да направи това, а не другитѣ да му го правятъ. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва въ своя умъ, въ своето сърце да ги заличи. И когато вие ги заличите, тогава ще дойде Господь да пише. На Господа трѣбва чиста книга, на която Той да може да пише своето Слово. И казва пророкътъ: „Ще отнема камениитѣ имъ сърца и ще напиша закона си“.

Нѣкои Тълкуватъ, че Господь ще направи това. Да, Господь ще го направи.

Сега, нѣ казвайте, че утрѣ ще направите туй, нито слѣдъ една година, нито сега, но кажете въ себе си: „Това ще бѣде така! Ако кажето: „Азъ сега ще го направя“, нѣма да го направите. „Така е било, и така ще бѣде!“ Слѣдователно, това е мая. А туй, сегашното заблуждение, това е заблуждение на черната ложа, заблуждение на дявола (казано въ религиозенъ вмисълъ). Той е най-голямъ хипнотизаторъ; ще те турн въ хипнотически сънъ ще те хипнотизира, и слѣдъ като извърши хиляди прѣстѣпления, ще каже: „Ти си извършилъ това и това прѣстѣпление“. И всьчки тия рѣклами сж на дявола. Не, не, ние чужди р е к л а м и не посимъ.

И тѣй, най-първо Любовта трѣбва да заличи, всьчкитѣ ваши погрѣшки, за да може да трѣгнете. Запримѣрь, нѣкои отъ васъ трѣбва да се хармонизиратъ, за да приложимъ другъ единъ опитъ. Какъ ще ви дамъ единъ опитъ, малко поголямъ отъ този, но какъ ще бѣде микроскопиченъ. И слѣдъ туй, знаете ли какво ще дойде? Ще ви дамъ трети единъ опитъ. Защото ако сега ви дамъ най тежкия опитъ, едва ли ще останатъ отъ васъ 10 души. Азъ ще ви кажа, ще бѣда открито

вещъ, На васъ, ученицитѣ, които сте тукъ, ако вие кажа: $\frac{3}{4}$ отъ богатството си още тази вечеръ ще дадете за братството, ще го внесете още сега, вие ще кажете тѣй: „Ще си помислимъ малко“. И веднага ще помислите, дали Господъ е казалъ тѣй, или тукъ се крие нѣкоя друга работа. Не, не $\frac{3}{4}$ отъ богатството си ще дадете ли или не? Сега вие ще кажете: „На Витоша лесно се ходи, ама туй?“. Знайте че и туй ще дойде. Сега, този изпитъ е нищо, той е прѣте, има още по-тежъкъ, него нѣма да ви кажа. Да знаете, че ще се изпитате, прѣзъ сито ще минете. Испити ще дойдатъ, ще видимъ сега кой ще изтържи докрай кой не ще се усъмни. Вие казвате, че Любовь имате, и азъ ще опитамъ вашата Любовь. Вие казвате: „Учительтъ казва, че нѣмаме любовь“. Какъ да нѣмате любовь? Азъ съмъ дошълъ да изпитамъ любовта ви, И щомъ намѣря, че имате любовь, азъ взимамъ думитѣ си назадъ. А щомъ вие не издържите, вие ще вземете думитѣ назадъ. Нали ще бъдемъ искрени въ испита? Така, азъ ще ви тура на испитъ, и най-послѣ. като ви крѣкарамъ прѣзъ всички испити и вие ги издържите ще кажа: положете сега и менъ на единъ испитъ, който вие намирате за добръ. Азъ ще ви дамъ право и вие да ме поставите на испитъ, какъвто вие искате, но понапрѣдъ вие, послѣ азъ.

Тогава ще завършимъ школата, и ще влѣземъ, кждѣ? Въ новата епоха, дѣто нито за мъжъ отиватъ — какъ е казано тамъ? — „Нито се женятъ, нито за мъжъ отиватъ, но сж като антели“. И Тази епоха ще бжде. Туй може да стане, то е въ трансформиране на съзнанието. Не говоря за човѣшката плть, то е въ трансформиране на съзнанието въ човѣка.

Т. м.

ПО ПЪТЯ.

13 школна лекция
на общия окултенъ класъ
26.V.1922. четвъртъкъ
на Витоша, 11—12 ч. пр. об

По пѣтя.

Сега, имаите прѣдъ видъ: азъ не искамъ да ви съдя. Туй е за приложение закона на Любовьта. Ако може да го приложите, добръ, а ако се съдите единъ другъ, вие не можете да имате любовь. Въ едно събрание единъ не може да бжде виноватъ, а всинца: или всички сж праведни, или всички сж грѣшни. Ако се даде наказание, всички, ще бждете наказани, а ако е благословение, пакъ за всинца ви ще бжде. Та, отъ васъ искамъ да приложите Божия законъ на Любовьта. Вие да си го приложите, не азъ да ви го налагамъ, защото, ако азъ приложа закона, то не е любовь, а насилне!

Азъ ви казахъ, че ако слѣдъ свършването на моята бесѣда, ще търсите кой е виноватъ, нѣма да държа бесѣда. Уреждайте тия работи по братски, приложете великиятъ законъ на Любовьта. И да се създаде една организация, този законъ нѣма да бжде свършенъ. Какъ може да се приложи този законъ? Вие още не можете да разберете. Не огорчавайте Божия Духъ. Това, което се върши, не е противъ менъ, а противъ Бога. Кой ще ви

говори тогава? Може ли да се избере една комисия, която да слѣди за реда? Може да отредите 7 души, вие сте въ състояние да го направите това. Ще се подчинявате, ще турите великия законъ на Любовта въ основата. Разбирате ли? Туй правило ще го турите! Ако не турите това правило, законътъ не може да работи, и вие ще имате сжщитѣ закони, каквито свѣтътъ, държавата и църквата ги иматъ, и тогава нищо не става.

Азъ ще засегна редъ елементи на Любовта въ нейното ново проявление. Едно е само да се говори за Любовта, а друго е да се изпитва. Тамъ е всичката работа сега. Когато единъ ученикъ или единъ музикантъ направи една погрѣшка ако свири фалшиво, учителятъ не може да му прощава. Има нѣща въ свѣта, които се прощаватъ, но има нѣща, които не се прощаватъ. Когато нѣкой вземе пари отъ тебе, можешъ да му простишъ, но когато великиятъ музикантъ свири, не му се позволява да взима фалшиви тонове. Ще изправи тона, нищо повече! Необходимъ законъ е. А животътъ не прощава, трѣбва да изправимъ тона. Животътъ е една музика. И всѣки отъ васъ иска да свири, както знае. Напримѣръ, имате единъ капелмайсторъ, казвамъ: законътъ е такъвъ: неговиятъ животъ трѣбва да бѣде изправенъ, защото музикантъ

ще стане само онзи, който има любов. Всѣки трѣбва да живѣе по закона на любовта. А ако не искате да живѣете така, никой не може да ви застави. То не е насила, а по добра воля. Пъкъ азъ, зная, че всинца искате да живѣете, животътъ ви да бѣде хармониченъ, да бѣдете щастливи.

Вие ученици, днесъ ме подложихте на изпитъ. Разбирате ли? Вие бѣхте единъ учителъ, а щомъ станете вие учители, при такива учители, азъ напускамъ училището. Разбирате ли! Азъ съмъ готовъ, казалъ съмъ, ако можете да дадете нѣщо по-добро отъ това, което азъ зная, азъ съмъ готовъ да го приема. Азъ съмъ готовъ да приема отъ васъ всѣка ваша мисль, всѣко ваше чувство, всичко това. Нищо повече! Ако въ васъ заговори Божественниятъ Духъ, и изкаже извѣстни Божествени мисли, азъ ще ги приема, источникътъ е единъ и същъ. Желанието въ насъ е да се прояви Божествената Любов въ вслчката ся плътнота по между ни. Само така можемъ да усѣемъ. Не приложихъ ли този законъ, никакъвъ усѣхъ нѣма да има, ще се раждатъ все такива недоразумѣния Нѣкой пътъ, като дойда между васъ, усѣщамъ една тежка и дисхармонична атмосфера, разбирате ли? Тѣй както е тежко въ едно кафеце отъ тютюна, и човѣкъ не може да диша свободно, така е и меж-

ду васъ. Не че го искате, вие сами се мъчите, но не знаете начина какъ да се освободите, и азъ искамъ да ви покажа единъ методъ, какъ да се освободите отъ тази тежестъ. Това нѣма да стане изведнѣжъ, но ще ви покажа единъ законъ, и вие ще работите.

Сега, не ви съдя — това е старото учение — азъ искамъ отъ васъ да приложите закона на великата Божия Любовь въ себе си. Малки и голѣми, да се уважавате, да се почитате да си отстъпвате, да си прощавате. Тѣй. Сега, запримѣръ, щомъ азъ замина, вие веднага ще търсите кой е виноватъ, щомъ единъ е виноватъ никога нѣма да се оправи света. Съ единъ човѣкъ не се оправи свѣта. И да го обѣемъ, и да го затворимъ другъ ще дойде на негово мѣсто, послѣ трети, четвърти и т. н.

Е, добръ, тогава: готови ли сте туй, което ще ви кажа, да го приемете? (Всички отговарятъ. „Готови сме“). Сега, попитайте се вжтрѣ: ако го приемате, и го приложите по закона за Любовта, туй ще бжде благословение заради васъ. Изпийте нѣсенъта: „Благославяй, душе моя, Господа“.

Вижте тази жива природа, въ която ние живѣемъ, тя е едно Божествено жилище, единъ Божественъ домъ. И всички тия енергии, които сж вложени въ нея, иматъ разнo направление. Всѣка

гия си има свои канали, прѣзъ които може да вие. Когато ние искаме да приемемъ енергия за стомаха, тя иде чрѣзъ храната. Когато искаме да приемемъ енергия за дробоветѣ, тя иде чрѣзъ въздуха. Когато искаме да приемемъ енергия за очитѣ, тя иде чрѣзъ свѣтлината. Когато искаме да приемемъ енергията отъ живото слово, тя се възприема чрѣзъ ушитѣ. Когато искаме да възприемемъ енергията отъ миризмата на цвѣтатъ, ние я приемаме чрѣзъ обоняннето си. Сега, у васъ има една философия: вие искате всичкитѣ тия разнородни енергии да ги приемете само чрѣзъ устата си. Говоримъ за Любовта, ама тази Любовь влиза и чрѣзъ устата, и чрѣзъ очитѣ, ушитѣ, носа, отъ всѣкъдѣ влиза тя. Като влѣзе тази Любовь прѣзъ устата, ще произведе единъ ефектъ; като влѣзе прѣзъ носа, ще произведе другъ ефектъ и т. н., завсеи какъ възприемаме тази Божествена Любовь.

Сега, вие говорите за любовта. Вие още не сте любили. Азъ ще направя единъ микроскопически опитъ. Ако ви попитамъ, какво нѣщо е любовта, какъ сте я усѣтили вие, имате ли единъ живъ опитъ на Божествената любовь? Имате малки опити на любовь, но колко е траяла тази любовь? Кажете ми сега: имате ли такъвъ опитъ, дѣто любовта да е обсебила душата ви, ума ви сърцето ви за

цѣла една година? Имате ли опитността, дѣто любовта да е обсебила душата ви за единъ жѣсецъ? Имате ли опитността, дѣто любовта да ви е обсебила за единъ деп? Ако тази любовъ влезе въ васъ изведнѣжъ, вие нѣма да разсждавате, вие ще рѣшите въпроса моментално, и то нѣма да го рѣшите, по най-глупавия начинъ, но ще го рѣшите по най-умния начинъ. Когато дойде Божествената Любовъ да действува въ свѣта, тя действува съ най-добритѣ методи. И всички трѣбва да имате прѣдъ видъ, че за да се появи Божествената Любовъ у насъ, Духътъ дълго врѣме трѣбва да работи върху нашето физическо и духовно тѣло за да може да го подготви да възприеме енергията. Ако сега прѣзъ нашето тѣло би минала една интензивна енергия на любовта, тя би ни разтепила. Слѣдователно, Божествената Любовъ постоянно се приспособява споредъ състоянието на нашите духовни тѣла, споредъ степенята на нашето развитие, постоянно духътъ ни работи. Ако вие спънете духътъ, който работи въ васъ, на кого ще поврѣдите? А той работи, той прави тази инсталация. Ако направи нѣщо, а вие развъртате винтоветѣ на инсталацията, на кого врѣдите? — На себе си. Да гажежъ, имате нѣкаква крива мисль, кому врѣдите? На себе си. Имате съмнѣние, кому врѣдите

— На себе си. Имате страхъ, кому врѣдите?— На себе си.

Сега, защо се явява страхътъ въ свѣта, защо се явява съмнѣнието? Страхътъ ние го знаемъ, и съмнѣнието знаемъ. Страхътъ, това е едно качество на сърцето. Колко отрицателенъ е страхътъ! Запримѣрь, страхувашъ се да не изгубишъ живота си. Някой обѣщаль да ти даде пари, ти се съмнѣвашъ. Съмнѣнието пъкъ е едно отрицателно качество на ума. Значи, щомъ може да се съмнѣвашъ въ пъкой човѣкъ дали ще ти изплати, ти се съмнѣвашъ въ възможността. Добрѣ, сега ние прѣнасяте съмнѣнието отъ хората въ Бога. Ние пъкога се съмнѣвате въ мене — азъ ви чета мислитѣ — „ти може да не говоришъ отъ Бога, а отъ себе си“. Но азъ всѣкога правя разлика между моитѣ мисли и Божественитѣ мисли, Въ мене, моитѣ мисли и Божественитѣ мисли сж строго опрѣдѣлени. Азъ хващамъ всѣка моя мисль за ухото и ѝ казвамъ: ти на лѣво. А на всѣка Божествена мисль: ти на дѣсно. Казвамъ: туй е Божествено, а туй е човѣшко. И сега тази постыжка, която азъ направихъ, Божествена ли е или човѣшка? Тя произведе въ васъ страхъ да не загубите нѣщо. Сега, страхътъ подразбира, че любовта ви е отвѣнъ, а страхътъ е на мѣстото на Любовта — отвѣтрѣ. Разбирате ли? И причи-

ната, че вие не може да живёте хармонично, защото страхътъ живёе вътрѣ въ васъ. Защото ако азъ дойда у васъ въ къщи и ви кажа: да ми двѣ хиляди лева на заемъ, а вие имате три хиляди лева ще кажете, че ви трѣбватъ, а въ емоционность тѣ не ви трѣбватъ. И при това вие мпнавате за човѣкъ, който вѣрва въ Бога, има любовь. Никаква любовь нѣмате, а страхъ имате! Може да дойда да ви искамъ една малка услуга, ще ми кажете ясно тази работа: „Нѣмамъ разположение къмъ тебъ, макаръ да имамъ пари въ касата си“. Тъ е казалъ единъ евангелистъ въ Барна, когато единъ му поискалъ пари на заемъ. Той му казалъ: „Имамъ пари въ касата си, но на заемъ не мога да ти дамъ, защото нѣмамъ доверие въ тебе“. Защо да ти дамъ пари на заемъ, а послѣ да се караме; ако искамъ да ти дамъ пари. като на братъ, ще ти дамъ“. Страхътъ, туй състояние показва, че Божествената Любовь не дѣйствува: тя заочва, а вие я прѣкъсвате, прекъсвате. Запримѣрь, ако нѣкоя ваша сестра направи една малка погрѣшка, колцина отъ васъ ще се съберете вечерно врѣмо да се помолите за нея, да кгжете; „Госноди, изпълни сърцето на тази наша сестра, нека разбира“. А вие, като видите нейната погрѣшка като излъзете ще кажете: „Тя е такава-онакава“, ще я кри-

тнеувате. Като издѣзете, не говорете за нея. Вие нѣмате смѣлостѣта да казвате истината. Не сте смѣли, страхливи сте, а минавате за праведни! Като казвамъ смѣли, това не значи да бѣдете груби. Смѣлъ е само този, който може да каже самата истина, ни повече, ни по-малко. Тѣй, самата истина въ Любовьта да я каже. „Братко, ти отиващъ по единъ пътъ, но този методъ не е здравъ. (Едно гуче лае върху една крава). Сега, азъ ще взема тази крва. Кравата, това е доброто у васъ, а тия кучета, това сж страстиѣ — низшиятъ интелектъ който голятъ кравата. Тя не е виновата, дѣто е тукъ, а кучетата се намѣсватъ въ работата, която не имъ подобава, никой не ги е турилъ тукъ да пазятъ като стражари, ама те ще се покажатъ, че сж изравни, ще изгонятъ кравата.

Ще ви кажа една истина: Животѣтъ чрѣзъ изобличение никкога нѣма да се поправи! Ако ние се изобличаваме, никкога нѣма да се поправимъ.

Сега ще имате търпѣние. Пали за днесъ ви бѣхъ задалъ единъ урокъ: да напишете кой е най-големиятъ ви недостаткъ. Писахте ли? — Да. Съберете листчетата, и ги прочетете.

Е, сега ще ми продадете ли вашитѣ недостатъци? Азъ ги купувамъ, колко пари искате? Не, не ще платя. Братъ Стойчевъ — тѣй да ни во-

дите на разходка единъ мѣсець прѣзъ годината, да ни учите; единъ мѣсець въ Търново за всички, и единъ мѣсець само за насъ, тукъ). — Ще бжде. Когато приложите закона на Любовта, ще бжде. Ще опитате Господа, ще приложимъ закона на любовта. Тѣй, нѣма да правимъ думата му на двѣ, и тогава ще видимъ какво може да направимъ. Ще Го опитаме. Сега, тия недостатъци азъ ще ги взема, и въ школата ще влѣземъ да работимъ безъ тѣхъ. Наполовина ще ви кредитирамъ; сега за сега на половина, понеже пѣмамъ много пари. За половината, разполагамъ, за 1 1/2 мѣсець мога да платя, но за три мѣсеца нѣмамъ, да си кажа истината — половината мога да ви платя. Какъ искате, звонкови да ви платя, или както искате. Мога да ви платя 1000 лв., 10,000 лв., 20,000 лв., 30,000 лв. (Не искамъ пари). Туѣ е, което може да се направи. Щомъ се влюбите въ вашитѣ недостатъци, ще се изправите. Щомъ се влюбите въ тѣхъ, ще направите, такава голѣма беля, че ще се изправите. То е тема. Ние ще пристъпимъ, има начини за тия нѣща, по които може да се изправите. Тия неждзи сж смѣловременно и добродѣтели. Да бжде човѣкъ „егоистъ“ — не е лошо нѣщо, но да имашъ егоизъмъ, който да ти ступи грѣбнака, то е лошо. Да имашъ такова нетърпение, че като

дойде неприятельтъ ти, да плюешъ на петитѣ си, и да бѣгашъ, на мѣсто е туй петърѣние. Но когато извършвашъ една важна работа, петърѣнието не е на мѣсто. Когато положението ти бѣде опасно, трѣбва да бѣдешъ петърѣливъ. Нѣкои отъ тия качества трѣбва да знаете сами кждѣ да ги прилагате. Сега, туй, което искате, ще го направимъ. Като сме излѣзли за два дена може да го направимъ; може да го направимъ и за единъ мѣсець, и за два мѣсеца, и за три мѣсеца. Законътъ е единъ и сжщъ, може да го направимъ. Писанието казва: „Въ Бога нѣма нищо невъзможно“. И вие поставихте много добръ въпроса — единъ мѣсець да бѣдете верѣдъ тази природа, вие ще бѣдете тѣрпѣливи. Братъ Стойчевъ. Тукъ въ гората да бѣдемъ, щото ако рече Учителътъ да бѣга, ще го прѣваримъ, а ако е въ града, гдѣ ще го намѣримъ. (Всички се смѣятъ и Учителътъ се смѣе).

Изберете сега една комисия по вдѣхновение, отъ братството, отъ 7 души, да следи за общия редъ. За една година да бѣдатъ избрани, а слѣдъ една година — други. (Първиятъ да бѣде избранъ отъ учителя, вториятъ — отъ първия, третиятъ — отъ втория и т. н.) Добръ, азъ избирамъ Начо Петровъ. Последниятъ носочва: Стоянъ

Русевъ; тя — Елена Иванова; тя — Коевцъ; той — Илия Стойчевъ; Здравка Попова и Тереза Керемидчиева. Съгласни ли сж? — Да. (Брат Толевъ: „За станалия инцидентъ нито дума да не става, като, че не е било.“) (Братъ Граблешевъ: „Ако е за полза, да се каже.“) Слушайте да ви кажа, сега азъ ще рѣша въпроса. Ето какъ: имате право да говорите за моята погрѣшка, но за вашата погрѣшка, ако речете да говорите, азъ ще ви накажа. За моята може да говорите, може да кажете: нашиятъ Учителъ направи една погрѣшка! Може да говорите, но говорете истината, не прѣувеличавайте нѣщата. Когато ще говорите, говорете, но бъдете тихъ и спокоенъ, пай-първо отправете ума си къмъ Бога, попитайте го: „Господи, азъ искамъ да разиравя за този инцидентъ, съгласенъ ли си?“ Ако Господъ ти позволи, говори, но ако Господъ не позволи, мълчи си и не говори, за този инцидентъ. Ама може нѣщо да те човърка въ сърцето. Туй човъркане може да е нѣкой червей, а ако е единъ червей, никаква полза не може да изнесете.

Сега, азъ ще ви обясня защо не може на 600 метра височина да се говорятъ извѣстни нѣща. Прѣдставете си, че вие сте 100 метра подъ водата, може ли да говорите? — Не може. Като издѣзешъ 100 метра надъ водата, имащъ условия

да говоришъ — въздухъ. Следователно, на 600 метра височина нѣма условия, ще влѣзе вода въ гърлото ти, а на 2000 метра височина ще говоришъ — въздухъ ще има. Тѣй се разрѣшава въпроса.

Въ нашата школа, когато азъ ви казвамъ за нѣкой излѣтъ, ние отваряме съответѣ, и тогава вие сте въ връзка съ невидимия свѣтъ. Напримѣръ, азъ дадохъ на съответѣ една задача, но вие никога не сте възкликнали едно мое разпорекдане, както трѣбва. Както тогава, казахъ ви: въ течение на една година речки ще отидете на Ви тоша, но абсолютно никакой да ви не знае, само на мене ще обидите. Азъ не ви казахъ да идете и да разправяте, та целкятъ градъ да ви знае. Следователно, вие трѣбваше да чакате, да свършите изпита, и тогава да разправяте. Но докогато не се свърши изпита, ще мълчите. И тѣй идемъ на това се родиха нѣкои пикетети, които не бѣха желателни. Та, когато ви се даде нѣщо, искамъ оти васъ, туй разпорекдане да го изпълните тѣй, безъ никакво изопатаване. Казано 12 часа—12 часа. Никакви философии. Вие, като идете, отъ резултатитѣ ще сждите. Преди да сте го направили, нѣма да заключавате. Изпитътъ първо трѣбва да се изпълни! И при това, когато се изпълнява единъ

изпитъ, не трѣбва да държите па буквата. Нѣкой казва: „Ще изберемъ месечина“. Не, ще изберешъ тъмна нощъ, защото само въ тъмната нощъ ще видишъ Господа. Трѣбва да уповавашъ на Господа, а щомъ търсишъ мѣсечина, то значи, че не уповавашъ на него. Тази задача е свършена наполовина. Задачата е прѣзъ тъмна нощъ, когато е бурно, когато вали дъждъ, гърмотевици, тогава ще излезешъ, ще се молишъ, и Господъ ще ти говори върху много работи. Тогава ти ще разсждаванъ: „Може да се простудя“. Щомъ дойде до Божественитѣ работи, нѣма опасност да се простудишъ. Азъ ви дадохъ примѣръ. Азъ съмъ седѣлъ толкова години на прозореца въ моята стая зимно врѣме да държа оесѣди. Нека дойде нѣкой професоръ да седи тамъ, слѣдъ единъ мѣсець ще има пневмония. Послѣ колцина отъ тия хора, които сж седѣли отъвѣнка, сж се простудили? Тѣ сж микроскопически опити, но сж опити. Нека се яви другъ, да говори единъ и половина часа на студено, да видимъ какво ще стане съ него. Сега, трѣбва да усилите вашата вѣра. Този законъ работи. Азъ ви казахъ: не очаквайте много, резултатитѣ ще бждатъ малки, микроскопични, защото нѣма условия сега за голѣми нѣща. Но отъ тия,

малкитѣ, слѣдѣ вре́ме ще имаме много добри резултати.

Азъ ви похвалявамъ, вие този опитъ го направихте отъ голѣма ревностъ. Азъ ви казахъ — цѣла една година да мислите и да го направите, а вие въ двѣ седмици го направихте. Може повторно да се извърши, но въ нова форма ще го изцѣлите. Сега, този изпитъ ще бѣде малко потруденъ, но той ще донесе по-добри резултати. Отъ тѣзи изпити, които ви давамъ, страхътъ ще изчезне отъ сърцата ви, ще се научите да уповавате на Господа. И послѣ, каго излизате въ тъмна нощъ, топиратъ се очитѣ, зрѣнието се тонира; при това, всѣки единъ косъмъ се натегне, умътъ ви живѣе навсѣкдѣ въ тѣлото. То е хубаво. Като излѣзете на Витоша, колко ще ви се прѣдсгавятъ, че ви вардятъ, пъкъ ще ви се стори нѣкол мечка, вълкъ, ще ви се прѣвърне сърцето. Азъ зная на нѣкои 20 пѣти сърцето имъ се е прѣвърнало. И всѣки, който чуе въ града, че вие сте излѣзли въ тъмна нощъ до Витоша, ще каже: „Той е безуменъ, да излага една жена или единъ човѣкъ“. Затуй казвамъ, че свѣтътъ не трѣбва да знае. Дали мъжътъ или жената ще идатъ, затуй трѣбва да се мълчи. Пъкъ като се опита, тогава на опитъ ще се говори. Ще имаме доста опити. Ония братя,

които пѣватъ възможностъ да изпълнятъ задачата, ще имъ създадемъ условия, има да иматъ любовь. Азъ ще имъ създамъ условия, но да влѣзатъ тъй въ общение съ природата, въдрѣ спречъ този законъ на Любовьта. Тогава може да работя и азъ съ тѣхъ заедно. Затого, единъ Учителъ може да работи само съ ученици, които съ способни. Когато сте сами, не можемъ да свършимъ всичкитѣ работи. Вие ще работите, и азъ ще работя. Защото ще има излѣци, изцелитѣ, дѣто най-първо азъ ще излѣза да направя изцелитѣ, а слѣдъ тоя вие ще вървите. Има известни задачи, дѣто най-първо азъ ще ги направя, а слѣдъ туй ще кажа: започнете вече вие, пжгътъ е отворенъ. Запримачъ, вие ме погледете въ едно голѣмо бѣло кѣрво. Прѣзъ тия двѣ седмици, азъ не можахъ да оия, защото се роди такава дисхармония, а всичко можеше да се случи. Имаше въ града вагабондъ, които се наговаряха да ви прѣслѣдватъ, и трѣбваше да насоча ума си да ги убѣждавамъ, да не ъдотвратявамъ. Вие мислите, че Господъ ще въ узнае. Ние трѣбваше да бждемъ умни, и само тогава Господъ ще ни пази. Втори пжтъ нѣма да минавате прѣзъ Драгалевци. Нѣма да вървите по пжгъ, а безъ никакъвъ пжтъ, отива на селото, и ще влѣзете въ най-гжстата гора, тя ще бжде най-

съобщена. Туй ще имате отлични резултати. Тия изпити ще ви дадат по-голяма рѣшителностъ, ще правятъ по здрави, умътъ ви ще стане по-свѣжъ, ще имате живи мисли. И като се върнете отъ такъвъ изпитъ по-добрѣ ще мислите. И съмъ забѣлявалъ това: нѣкои, които сж направили задѣлата, рѣщатъ се, и много добрѣ разсждаватъ. Човѣкъ, който има смѣлостъ, може да мисли добрѣ. Но сега не се рѣшимъ всички. Едно нѣщо иска отъ насъ вѣлото Братство: да бъдемъ абсолютно вѣрни на законитѣ, които ни дава. Вѣрни, вѣрни! Тия закони сж абсолютни, и не може да се мѣнятъ. И когато тѣ дадатъ една задача, тази задача трѣбва да я изпълнимъ безъ никаква погрѣшка, веднѣжъ, веднѣжъ, докато тѣ осланатъ доволни. И тогава ще дадете. Може да направимъ такъвъ опитъ: — Опити искате? — Облачно е небето, ще кажемъ: „Тия облаци да изчезнатъ веднѣжъ“ Вториятъ день небето ясно, казваме: „Да се заоблаци!“ Третиятъ день барометрътъ показва, че ще бѣде сухо“. „Да завали!“ И ще завали. Всички тия опити азъ ги направямъ микроскопически, и тѣ може да се направятъ, за да видите, че въ свѣта има закони, съ които можемъ да си служимъ. Въ природата, тия опитатели, могатъ да ни помагатъ. Но туй не е за обонителство, а за да се усили вашата вѣра, да се

покаже, че когато човекът люби Бога, той е въ състояние всичко да направи. Тогава азъ нѣма да избира какъвъ да е денъ. Ще избира единъ денъ, когато има голѣма суша, когато хората иматъ нужда отъ дъждъ, тогава ще направимъ опита, та да завали дъждъ. Значи да завали дъждъ, не само за да се задоволи вашето любопитство, но за да се използва тази Божествена енергия. Да кажемъ, суша е, ясно е било, ще направимъ опита ще докараме облацигѣ да докажемъ на тия хора, че всичко ще използваме за добро. Никога не се позволява на единъ Учителъ да изживява и хаби Божествената енергия! Нито на Учителя нито на ученика! Затуй, ще почваме да изучаваме всичкитѣ форми въ природата, ще изучаваме растителното царство: това сж облъци чърти, които природата ни е дала. Всичкитѣ форми спестяватъ енергиитѣ си. Отъ растенията ние ще се научимъ какъ да употребяваме енергията въ малко врѣме, да вършимъ много работа.

Сега азъ ще ви кажа едно нѣщо искрено: азъ съмъ доволенъ отъ васъ. Разбирате ли? Доволенъ съмъ отъ васъ, защото каквото можете напрайте го. Повече не може да искамъ отъ васъ. Нѣкой нктъ даже вие правите повече, отколкото се иска. И тамъ сж вашитѣ погрѣшки. То е отъ излишна ревностъ. Запримѣрь, азъ казахъ нѣкой да иде де

платото, той отишълъ до Черния върхъ. И то е хубаво. Задачата е до платото. Но все „повече да бъде“. Казаамъ: ти съб града ще излизешъ, за 4 часа ще идешъ, а той направилъ това за два часа и половина. Ама ти ще се осакатишъ. Полека по работите, нѣма да бързате, а врее сте много експедиционъ, гледате да съкратите времето. Не, ще спестявате времето. Вѣлка една задача, колкото време се изисква, ще ви се даде тъй време, нѣма да го съкратите, ще го използвате, за да бъде задачата сполучлива. Тѣли бѣлѣжкя трѣбва да ги вземете прѣдъ видъ. Ако идешъ за 2¹/₂ часа, не е лошо, но то ще ти донесе друга пакостъ. вие ще изхабите излишна енергия. Може сълъ двѣ седмици да се яви нѣкаква болка, ще кажете: „Азъ ходихъ, ама ето какво ми стана“.

Послѣ, отъ васъ искаамъ, като говоримъ ние за „братство и равенство“, не подразбираме заличаване на човѣшкѣта душа; не, ние разбираме проявление на човѣшката индивидуалностъ, по възможностъ проявяване на душевното съзнание въ една по-висока форма. Ти имашъ въ първо време съзнание на едно дѣте, очаквашъ да ти помагатъ, затова плачешъ. Искашъ да ти дадатъ. Господарь на това дѣте, ходятъ наскоро му баща, майка, даватъ му мляко. Но това дѣте става възрастно,

разширява се съзнанието му, и то напълно се е еманципирало, станало свободно и самостоятелно. И затуй казвамъ, че нашето съзнание трѣбва да се разшири. Може да го направимъ тъй. И това е волята Божия. Всѣко добро желание, което видите въ всѣка ваша сестра, не го сплъвайте, пожелайте ѝ добро, макаръ и да не го направи добръ. Втори пътъ тя ще го направи по-добръ.

Ние се намираме прѣдъ една голѣма дилема. Имате една велика задача, имате едно минало така прѣшлетено, че както сте събрани, не сте на единъ и същъ уровень. Повечето отъ васъ сж положителни елементи. То е мжнотията сега. Затуй срѣщате се, отблъсквате се. Вне вътрѣшно може да имате извѣстни енергии, ама знаете ли тия енергии какво зло сж принесли на свѣта? Сега ние казваме: воденицитѣ помагатъ на свѣта, но когато ядемъ отъ смлѣното, въ насъ остава идеята за камъка, и ние искаме да смажемъ хората. Енергията на този камъкъ се е прѣдала въ хлѣба, а отъ хлѣба се е прѣдала на насъ, въ ума ни. Та, изисква се окултно познание върху този въпросъ. Повечето сте положителни, та сега трѣбва да ви направимъ наполовина положителни, наполовина отрицателни, и тогава работата ще върви успѣшно. А този законъ какъ да ставате положителни и

какъ да ставате отрицателни ще ви го покажемъ, ще ви дадемъ правилата. Тукъ, въ природата, ще ги учите, въ града не можете да ги учите. Само въ природата можете да ги научите. Да кажемъ, единъ день ви е сте неразположенъ, ще ви дадемъ правило, слѣдъ като работишь 4 часа, да почувствувашь, че е станало едно разширение, че ти си се измѣнилъ, и си готовъ да направишь отстъпки. Ти самъ ще направишь опита, и ще видишь резултатитѣ. Но туй сега нѣма да става. За да дойдемъ до тия опити, трѣбва да прѣдшествувать по-малки опити. Казахъ: врѣмето ще пазите. Едно нѣщо: азъ не искамъ вашето врѣме, когато сте заети въ свѣта. Искамъ само излишното врѣме, което не знаете какво да правите. Да не кажете, че искамъ да ви ангажирамъ врѣмето. Само празното врѣме, единъ часъ въ дѣня, туй врѣме да го употребите за школата. То е едно отъ най-добритѣ правила. Ако бихъ искалъ отъ васъ 10 часа да работитѣ, то би било другъ въпросъ. Не, единъ часъ, а туй всѣки единъ отъ васъ може да го направи.

Сега, всички ученици нека си забѣлѣжатъ: кой какво иска отъ менъ, най-важното, което ви трѣбва, кой каквото иска. Изразете го съ едно кратко прѣдложение. Трѣбва ви една библия или

евангелие, едно перо или една мастилница, или една стая. Искайте същественото, което е необходимо заради васъ, най-същественото, което ви трѣбва. Запитвагь: („какъ ли анонимно или съ подписъ!“) Горѣ да ви знають, а долу да не ви знають. Долу сте все анонимни, псевдоними сте. Искането винака бжде отъ материаленъ или отъ духовенъ или отъ умственъ характеръ.

Сега този изнитъ, до Витоша, ще го повторимъ въ друга форма. Който не еж възлѣзлж, свършете груново задачага си, защото слѣдующиятъ четирътъкъкъ ще ви дамъ вторага задача, и тази задача ще я свършимъ въ една седмица отгорѣ, ще я направимъ тѣй, въ една вечеръ. Азъ ще бжде съ васъ, и тогава ще ви кажа каква ще бжде задачата. Нѣма да коштува нищо. Сега ще използваме врѣмето, защото тия еж най-благоприятнитѣ условия. Слѣдъ 1—2 мѣсеца нѣма да имаме тия условия. Сега, още до 2—3 седмици, имаме условия. За тая задача, която ще ви дамъ, имаме условия.

Азъ ви благодаря, че ме развързахте, че кожахъ да ви говоря. Защото, ако ученицятъ, вържатъ Учителя, и му кажагь: „говори учителю“. Какво ще говоря? „Добрата молитва“.

ИЗГРЪВЪ И ЗАЛЪЗЪ

Учешко на лекци
на обща акултентъ
1922 г. въкл. 2
Ст. София

Изгрѣвъ и залѣвъ.

Имайте прѣдъ видъ, че ние тази вечер не се намираме на нѣкоя трапеза за угощение, т. е. не съмъ ви повикалъ на угощение. Не е врѣме за угощение, не е врѣме нито свѣти да ви давамъ, нито наставления, а е врѣме за учение. Слѣдователно, ще ме слушате съ умоветѣ си, ще чувствувате съ сърцата си и ще прилагате съ волята си. Методитѣ на една окултна школа се различаватъ отъ всички ония методи, които съврѣменното училище въобще употрѣбява. Разнитѣ възгледи, които ние имаме за живота, зависятъ отъ срѣдата, въ която се намираме. Ако вие се намирате 10—15 метра подъ морското равнище и отъ тамъ разглеждате свѣта, какви ще бждатъ вашитѣ възгледи за него? Ако се спуснете на 100, 200, 300, 400, 500, 1000, 2000 м. какви ще бждатъ вашитѣ понятия? Слѣдователно, прѣчувването на свѣтлината ще бжде различно. Сега, обратниятъ процесъ: ако вие се качите надъ морското равнище, и се повдигате въ въздуха отгорѣ на 100, 200, 300, 400, 500, 1000, 10,000 м., какъвъ ще бжде вашиятъ възгледъ за свѣта? Не на 10,000 м., а на

10,000 км? И ако застанемъ на земята, тя е равнодѣйствиваща сила: значи, понягвѣта ви за свѣта отъ дѣното на океана и тя отъ най-високото въздушно пространство ще бѣдатъ отъ два противоположни полюса на разбиране: Изгрѣвъ и залѣвъ. Изгрѣвъ, това е горѣ въ въздуха, а залѣвъ, това е долу, въ дѣното на океана. Но само че тази аналогия, която сега прокарвамъ, не е правилна въ всичкитѣ си допирни точки, защото, туй, което за насъ е залѣвъ, за други е изгрѣвъ, и туй, което за насъ е изгрѣвъ, за други е залѣвъ. Слѣдователно, когато твоето слънце изгрѣва, изгрѣва за тебъ е, за друго залѣвъ. И когато твоето слънце залѣзва, други иматъ изгрѣвъ. Слѣдователно, изгрѣвъ и залѣвъ, това сж нѣща относителни, това не е една абсолютна реалностъ. И при туй положение, при което сега се намираме, има изгрѣвъ и залѣвъ. Но, ако вие еге единъ ясновидецъ, за васъ нѣма да има нито изгрѣвъ, нито залѣвъ: поарѣдѣ ношъ вие ще видите слънцето на противоположната страна на земята. Нѣма да има никакъвъ изгрѣвъ. Како ясновидецъ, даже и земята нѣма да се движи заради васъ. Защото движение има само за онѣзи, които се движатъ и нѣма да се движатъ туй тѣжко, а за нѣзи, които се движатъ, движение нѣма да бѣтъ. Защото ако азъ

движа по-бързо от трена, има ли движение? Прѣд-ставете си, запримѣрь, такова изяснение: вземете една точка въ вселената, която се движи така бързо, че едноврѣменно може да бѣде въ всичкитѣ положенія на козмоса. Има ли движение тогава? Има движение, но туй движение не може да се измѣри. Какъ ще го измѣришъ, когато едноврѣменно то е навсѣкждѣ? Ние разбираме движение само тогава, когато има извѣстно съотношение на бързина. Но ако тази бързина е абсолютна, ние считаме и казваме, че тази точка е постоянна. Сега, въ свѣта неустойчиви хора сж всички они, които се движатъ много полѣка. Охлювитѣ, запримѣрь, сж много неустойчиви. Човѣкъ, който има движение на охлювъ, на такъвъ не може да разчиташъ, защото нѣмъ побутне първия листъ. скрие си рогата, казва: „Тази работа не е за менъ“. Послѣ, насъручишъ го, кажешъ му: слушай, има таква законъ, има рѣдъ, порадѣкъ“. И той пакъ извади своитѣ рогца. И пакъ като срѣщне най-малкия листъ, пакъ се скрие въ черупката си и казва: „Туй нѣма законъ“. И започва ту навънъ, ту навжирѣ. Защо не движи този охлювъ? Ние тѣкуваме отъ окулто-го гледище така: този охлювъ има въ вѣнствено въ дѣла си. А туй вѣнствено като го туримъ въ помощнива гледища започватъ да се дръгъ.

Значи, като дойде туй прѣпятствие, техникътъ го използва; като дойде до извѣстно мѣсто, спира се. Ако туй прѣпятствие вървеше по този начинъ, щѣше да има изхабяване на енергията. И техникътъ събира тази енергия, ще ѝ даде наклонъ и колелото започва да се движи. Отъ Припятствията на охлюва техникътъ се е научилъ, казва: „Ти ако искашъ да употребишъ едно нещастие за твоео благо, трѣбва туй нещастие да го туришъ въ крива линия. Защо се движи трена? Това сж погрѣшкитѣ на охлюва. Нашите тренове сж погрѣшкитѣ на охлюва. И нѣкои пхтуватъ отъ единъ градъ въ другъ, и често ставатъ катастрофи, т. е. въ даденъ случай охлюватъ не е могълъ да си прибере рогдата равномерно техникътъ не е изчислилъ добръ вѣрмето, за да се скрие той, и тогава, като стане катастрофата, всички пхтници изкачатъ изъ черупкитѣ навънка. Азъ говоря за вашето съзнание, то може да бѣде съзнание на охлювъ. Понеже миналата ми бесѣда бѣше филосовска и критическа, вие казвате: „Туй като не е любовъ, онова като не е любовъ, кое тогава е любовъ?“ Азъ като разглеждахъ любовта, разглеждамъ сегашната ваша любовъ, и казват: туй, което имате за любовъ, туй нищо не струва, това не е любовъ. Вие казвате: „Туй като не е любовъ тогава, кое е?“ Азъ ще кажа кое е. Опитвамъ вашето шише, вие имате едно шише пъл-

но съ вода. Тази вода е седѣла 10 дѣня, тя се е вмирисала, въ нея се завѣдили множество малки микроскопически гадинки. Казвамъ: това не е вода. „Какъ да не е вода? Отъ чешмата е налѣна“. Може да е била много хубава вода, но тази вода днесъ не е здравословна. Азъ взимамъ вашето шише изливамъ водата надолу, а вие казвате: „Туй е безобразие, да изпразнишъ шишето ни!“ Чакайте, елате на моята чешма! Взимамъ шишето, измивамъ го веднѣжъ, дважъ, и не само това, вѣвварявамъ вода, па турямъ и пѣсѣкъ вътрѣ, и мия. Вие казвате: „Ще счушишъ шешето“. Чакайте още. Измивамъ шишето хубаво, отивамъ при тази първо-класна вода, казвамъ: вие помните ли вкуса на вашата вода? „Да“ Наливамъ. Пийте сега отъ тази водичка! Само така може да разберете едната любовъ и другата любовъ. Вие трѣбва да пчате едновременно въ съзнанието двата момента, и да разбирате различието между едната реалнестъ на съзнанието, и другата реалностъ, която може да се прояви.

Изгрѣвъ — това е единъ моментъ на съзнанието, и този моментъ е само когато слънцето излѣзе отъ хоризонта, а следъ като изгрѣе, то вече не е изгрѣвъ. И залѣзъ е онзи първиятъ моментъ, когато слънцето допре до хоризонта и се изгуби,

скрие се задъ него. И до като се скрие, то е залъзъ. Изгрѣвъ е отъ онзи моментъ, показването върха на слънцето докато излѣзе на другия край. Всякоото друго не е нито изгрѣвъ, нито залъзъ. Слѣдователно, вие имате два момента въ цѣлия си животъ: Или всѣки денъ и всѣка минута имате изгрѣвъ, или имате залъзъ, не отъ часове, а само отъ нѣколко момента. И ако вие разберете тия моменти на вашето съзнание добръ, вие ще можете правилно да разсъждавате, понеже изгрѣвитѣ ви и залъзитѣ ви не сж едни и сжи. Заблѣжките въ природата, изгрѣвътъ всѣки денъ не е единъ и сжщъ: запримѣрь, нѣкой път хоризонтътъ не е толкова ясенъ, нѣкой път е много ясенъ. Нѣкой път вие не виждате залъзъ, нѣкой път вие не виждате изгрѣвъ. Това сж все математически съотношения. Тия изгрѣви и залъзи показватъ съотношенията, които сжществуватъ вътрѣ въ нашето съзнание. Защото, изгрѣвъ и залъзъ сжществуватъ само въ съзнанието, като реалностъ. Ако вие имате съзнание за тази реалностъ, че слънцето изгрѣва и залъзва, нащо нѣма да ви ползува. А слънцето изгрѣва и залъзва, а не само въ съзнанието ви. А та въ васъ имате и други схващания, въ които изгрѣвъ и залъзъ сжществуватъ въ реалността, а не само въ съзнанието ви.

умитъ ви ще разиска върху формата и вибрациите на тази съвълна, която се разширява, сърцето ще се спре върху съдържанието, а волята — върху резултатите, и вие може да произведатъ отъ съчетанието на формата и съдържанието. Туй е философски казано. Сега, вие не може да видите какво съотношение иматъ тая двата края. Азъ обяснявамъ „изрѣвъ и задѣвъ“ по отношение на съзнанието, Обяснявамъ факта какво е разширение, съдържание и резултати на съвълната която произлиза върху въ наше съзнание. Съвълната, която се почива въ нашето съзнание, поне я схващаме по особенъ начинъ. Сега, отъ туй вътрѣшно съзнание зависи степента, съ която вие можете да разберете Любовта. А често вие говорите за сегашната любовъ. Имате едно приятно настроение тукъ, въ сърцевия възелъ, или имате едно приятно настроение въ хилядолетника горѣ въ главата си. засѣгамъ само тия два центъра, по туй приятно настроение не е много реално, защото слѣдъ малко това състояние може да се промѣни. Азъ ви казвамъ една сладка, чека хармонична дума, но не се разбираме. Фактътъ е: вие сте гладенъ или? Сега говоря на вашъ езикъ. Три дена сте седѣли гладенъ, и очаквате нищо. Казвамъ ви глѣ: сега ще ~~успокоя~~ задѣвъ и изрѣвъ

въ яденето, защото и въ яденето има изгрѣвъ и залѣзъ. Прѣдставете си, че вие сте били бѣденъ, и прѣзъ цѣлия си животъ сте се хранили само съ бобъ дошло ви е до гуната отъ него. Като кажете „бобъ“ казвате: Господъ само за менъ ли създаде този бобъ? Омръзна ми! Три дена сте гладували, казвамъ: имаме една пуйка опечена. Пуйката е изгрѣвъ. Но казвате: „Ами бобъ?“ Бобътъ е залѣзъ. Казвамъ: много скоро се свърши денътъ. Бобътъ се явява въ съзнанието ви като залѣзъ. Ако кажа: имаме пита и една печена кокошка съ масъ. Казвате: „Стличенъ изгрѣвр!“ Денътъ е съ изгрѣвъ, вие сте радостни, чали? Питамъ ви сега: Защо кокошката и пуйката произвеждатъ въ вашето съзнание туй чувство на радостъ? А бѣдниятъ бобъ, като помислите за него, казвате: „Да бѣше нѣщо друго!“. Защо сте недоволень отъ боба? Значи, азъ казвамъ на вашето съзнание тъй: „Ако сте уморень, имамъ една пуйка заради васъ“. Не казвамъ, че имамъ бобъ. Добрѣ. Направлямъ пюре отъ боба съ малко маслице, и ви казвамъ така: „имамъ кюфтета направени отъ хубаво месце,“ само че като хапнете това месце, то ще се схуми въ устата ви. Вие седите, ядете пуйката и тия кюфтета и казвате: „Отлично ядене.“ Питамъ: въ какво седи реалността тукъ. Въ пър-

зия случай казвамъ истината. Бобъ ще ядете. Вториятъ пътъ кръщавамъ друго-яче боба казвамъ: гози бобъ е приготвенъ, направенъ съ месце и съ масълце. И вие ще питате, туй, месце телешко ли бѣше, агнешко ли бѣше или отъ нѣкоя кокошка? „Отлично е това!“ Нѣкой пътъ, отъ постъпкитѣ на живота си вие стотвите кюфтета отъ бобъ, и сами си говорите за тия кюфтета: „Знаеш ли какви хубави кюфтета сме направили, отъ какво хубаво месо!“ А то е бобъ. Ама азъ мога да кажа истината, че е бобъ. Ще кажете: „Знаемъ го този бобъ каквъ е“. И съврѣменнитѣ философски системи сж направени само отъ бобъ. Отъ бобъ сж тия кюфтета, но тѣй опържени съ масълце, изкусно приготвени, всѣки, който яде отъ тѣхъ, казва: „Отлични кюфтета, много хубави сж“. Това е то култура, това е наука. Отлични кюфтета сж гѣзи! Който разбира истината, само ще се подстихне, ще каже: „Да, отлични кюфтета сж“. Следователно, въ нашето съзнание ние трѣбва да разграничаваме истинската реалность въ свѣта отъ прѣходната. Запримѣрь, прѣходна реалность е тази, дѣто нѣкой казва: „Има Господъ“. „Има бжденць животъ“, това е една прѣходна реалность. Защото, този човѣкъ, който казва, че има бжденць животъ, то има едно изопачено съзнание. Той не

знае какво нѣщо е бъдещъ животъ. А окультистите вѣка да каже, че има бъдещъ животъ, той ще каже тъй: „Нѣма никакъвъ бъдещъ животъ“. И ако ти каже испанаца „нѣма бъдещъ животъ“, ти ще кажешъ: „Ама до сега все ни проповѣстваха за бъдещъ животъ“. Нѣма никакъвъ бъдещъ животъ. Защото, отъ чисто окультино гледище, ако има бъдещъ животъ, той ще бѣде точно такъвъ, като сегашниятъ животъ. Обаче, ако ние подразбираме въдъ думата „Изгрѣвъ“, разширене на нашето съзнание, разграничение, разширение на Божественъ животъ въ насъ то значи да го видимъ въ по-широки рамки сатъ реалность. Защото, животътъ е единъ, той не може да бѣде ограниченъ, ние го ограничаваме, като казваме „бъдещъ животъ“. Животътъ не е ниго миналъ, ниго сегашенъ, той е животъ самъ за себе си. Въ нашето съзнание, животътъ има изгрѣвъ и залѣвъ за $3\frac{1}{2}$ минути, 3 минути сж нужни за изгрѣва. Знаете ли колко минути сж нужни на единъ човѣкъ да умре? То е почти сжщото време, както когато човѣкъ се раждз; неговото съзнание се пробужда за толкова време, за колкого слънчевия изгрѣвъ — $3\frac{1}{2}$ минути, Дѣтего се роди и пакъ забравя. И понеже единъ изгрѣвъ има, ти си мисли, че изгрѣвътъ е раждане, и докато седи въ тоя умъ, ти се рад-

вашъ. Това дѣте като вземе да умира, ти виждашъ какъ слънцето ще залѣзе. Има нѣкои хора, за които, като залѣзе слънцето пакъ мѣгатъ да живѣятъ до полунощъ. Слѣдъ като залѣзе слънцето, казватъ: „Ще се мре“. Това е единъ фактъ, дѣто хората казватъ — ще се мре — тѣхното слънце е вече залѣзло. II, слѣдователно, отъ чисто окулатно гледище, вие можете да се родите прѣждеврѣменно, и може да умрете прѣждеврѣменно. Този фактъ го назете: можете да забогатѣете прѣждеврѣменно и можете да осеромашѣете прѣждеврѣменно. Можете да станете здравъ прѣждеврѣменно, и можете да заболѣете прѣждеврѣменно. Всичко туй остава въ съзнанието ви. II когато казвахъ, че ние всичко можемъ да направимъ, вѣрно е, всичко можемъ, но само трѣбва да излизаме извъвъ условията на земния животъ. Ясновидецътъ ако вижда слънцето навсѣкждѣ въ неговото движение, той нѣма какво да се цаши. А туй слънце, то е проявленнето на Божественото вътрѣ въ свѣта, въ нашето съзнание. Ние всѣкога можемъ да виждаме Бога. Тукъ имаме единъ приятель, нѣма да му помѣна името, той ми разказваше за такава една своя опитностъ: изпитвахъ една свѣтлина, както при изгрѣвъ, така ходи прѣдъ менъ, но отъ нѣколко врѣме залѣзе тази свѣтлина, нѣма я.

Станало му жалко. Усѣщаль, че тази свѣтлина все изгрѣвала и като трѣгвалъ нѣкъдѣ, тази свѣтлина постоянно бликала, бликала вътрѣ. И то е красавото въ живота. Отъ окултно гледище всѣка една погрѣшка, ще направи вашето слѣнце да залѣзе прѣждеврѣменно. А то е голѣмо зло за живота ви. Най-малката погрѣшка ще завърти колелото на вашата земя, тя ще почне да се движи по-бързо, и слѣнцето ще залѣзе прѣждеврѣменно. И тогава именно ще ви сполетятъ нещасията. И когато казвамъ, че не трѣбва да се правятъ погрѣшки, то значи отъ окултно гледище, да не залѣзе слѣнцето ви. Щомъ залѣзе слѣнцето, всѣка една работа, отъ какъвто и да е характеръ, прѣстава вече. Слѣдователно, и любовта ви, и тя ще прѣстане. Сега, вие поне имате тази опитносѣ. Нѣкой път, когато обичате нѣкого, имате извѣстни трептени въ слѣнчевия възелъ, въ сърцето усѣщате една много малка топлинка. А когато тази топлинка се изгуби, вие усѣщате страдание, на слѣнчевия възелъ почва да се образува една тонка, да усѣщате студъ, умраза се явява, почвате да чувствувате, че този когото обичате постепенно се отдалечава отъ васъ, и вие се отдалечавате отъ него, Туй е законъ на залѣза; вашето приятелство е залѣзло, и двама се намирате въ пощѣта на живота. Тога-

ва силата на вашето съзнание се намалява, и каквато молитва да произнесете, както и да се моли-те, вие ще усѣщате, че отгорѣ ви има единъ леденъ поясъ, и молитвата ви отива само двѣ педи надъ главата ви, и пакъ се повръща. Тогава, какво трѣбва да правите? Азъ ще ви приведа законна. Законътъ е — азъ ще си послужи съ същото сравнение, което съмъ далъ на нѣкои други — взимамъ снѣга за едно изяснение. Той има бѣла прѣмѣна, чистъ е. Прѣдставете си, единъ човѣкъ мяза на снѣга, но е студень. Взимашъ една тонка красива, бѣла, турянъ я на едната си ржка. Гледашъ я, отлична, бѣла, чиста, но студена. Нѣкой казва: „Да бѣда чистъ като снѣга“. Всички искате да бѣдете чисти и пѣете: „Да бѣдемъ чисти като снѣгъ“, но въ небето какви ще бѣдете? Значи, този снѣгъ, за който говори псалмопѣвецътъ, не е нагвоятъ снѣгъ, защото, като направимъ опетъ, като го стопимъ, изгубва бѣлината си. Прѣдставете си, че този снѣгъ има съзнание и казва: „ти какво направи съ мене, ти ме опорочи, едно врѣмѣ азъ бѣхъ бѣлъ, сега изгубихъ бѣлината си, ти ме съсипа“. Туй е единъ видъ на съзнание. Дойде нѣкой като вода, казва: „Азъ съмъ човѣкъ пластичень, като водата, на всички условия се приспособявамъ, а сегашнитѣ хора оби-

чати приспособлението. А водата, накждѣто и да я турите, на каквото положение и да я турите, тя ще се уравни, тя е бараникъ съ 99 краля. Вземете едно шише, обърнете туй шише на единия или на другия край, въ каквото положеніе и да е, водата ще се уравни; накждѣто и да е, тя ще задържи едно и също положеніе. То е единъ отличенъ примѣръ. Но ако ние мязаме на водата, какъвъ ще бжде нашиятъ животъ? Но, щомъ се пропука вашето шише, тази вода почва да тече капка по капка и изчезва. Вие търсите шишето, то е празно. Допуснете че водата дойде при менъ, като единъ съдъ, едно шише, и казва: „Слушай, азъ съмъ едно разумно същество, приспособимо на всички условия, не се противя никога, азъ съмъ много добръ човѣкъ, въ съзнанието си нѣмамъ противъ никого нищо“. Но, азъ я турямъ на моята пещъ, и почвамъ да я нагорещявамъ, дѣйствително ти си много добра. Нагорещявамъ я но започва да излиза нагорѣ въздухъ, отъ топлината формата ѝ се измѣня, разширява се, литне нагорѣ, излиза пара. Ще каже: „Ти измѣни формата ми“. Какъ? „Сега, азъ нѣмамъ никаква устойчивост“. Сега тя ще вземе отношението си къмъ въздуха и ще каже: „Ще стигна до Бога“, но издигне се 5—6 клм., срѣщне я нѣкое слудено течение, пакъ се опорочи, прѣвърне се на градъ. Сгъсти се, и пакъ

надне на земята пакъ се опорочи, стане кална, пегъне въ земята и най-послѣ, чрѣзъ голѣмо мжчение и страдание се изрази въ нѣкой студентъ изворъ. Дойде нѣкоя жадна, измжчена душа, пие отъ нея и каже: „Колко е хубавъ този изворъ!“ Но този изворъ бѣше бѣлъ като снѣга, той бѣше пластиченъ, приспособяваше се като водата. Той стана нѣра, издигна се горѣ, втвърди се, надна въ видъ на градъ, и сегъ, като мене прѣзъ всички страдания, той носи нѣщо ново съ себе си, и ти казва: „Братко, докато азъ дойда до това състояние, да излѣза като чистъ, студентъ изворъ, знаешъ ли прѣзъ каква пещъ ме прѣкараха? Азъ изгубихъ свояга чистота, изгубихъ свояга пластичность, загубихъ своето разширение, станахъ на малки капки, та паднахъ и се окаляхъ. А ти кажешъ: „А братко, много хубаво, много хубаво“.— Много хубаво, ама ти на моето състояние билъ ли си? И когато ние говоримъ за Любовьта на едно същество, то, за да се прояви въ него туй, което ние смятаме Любовь, то трѣбва да мене прѣзъ 999 милиона форми. Забѣлѣжете си го това, прѣзъ 999 милиона форми трѣбва да прѣмине, и само тогава може да се прояви най-малката Любовь. И когато ние имате този най-малкиятъ опигъ на Любовьта, той ще бжде единъ изворъ, то ще бжде най-приятното чувство, което ви ще изпитате, най-първо, за $2\frac{1}{2}$ ми-

пути или за три минути, и слѣдъ туй може да изчезне за цѣлия вашъ животъ, като единъ романъ, написанъ само на бѣла книга, да си спомнвате и да казвате: „Въ тия $2\frac{1}{2}$ минути, каква радостъ, какво щастие, какво блаженство бѣше!“ Каквото и да станете, князь може да станете, може да ви угощаватъ, пари да ви даватъ, но тия $2\frac{1}{2}$ минути и третѣ минути, тѣ ще бждатъ глава на цѣлото ви сщество, ще кажете: „Като ония $2\frac{1}{2}$ или 3 минути не съмъ ималъ“. Тѣ ще бждатъ глава. И целиягъ ви животъ е включенъ въ тия „третѣ минути“. И ине иждивяваме цѣлия си животъ, за да имаме „третѣ минутки“. Гдѣ сж, „третѣ минути“? Това е цѣлата вѣчностъ събрана вътрѣ! И за да се прояви Любовта въ най-малката си форма, потрѣбни сж усилията на цѣлата безгранична вечностъ! Знаете ли това? Любовта може да се прояви само чрѣзъ усилието на цѣлата безгранична вѣчностъ, да даде този напоръ, да може тази реалность да мине прѣзъ всички тия форми. И сега, разбирате ли, вие сте ученици или оглашени. Тази мисль е толкова велика, че вие постоянно трѣбва да мислите заради нея. Тя е толкова велика! Вие имате едно схващане толкова велико и толкова съдържателно вътрѣ въ себе си че се иска цѣла една вѣчностъ, за да го разбе-

рете. Цѣла една вѣчностъ се изисква, за да разберете тия „три минути“. А тази вѣчностъ, това значи да имате единъ изгрѣвъ и единъ залѣвъ! Ако изгрѣвътъ е правиленъ, и залѣвътъ ще бѣде правиленъ, а ако изгрѣвътъ е неправиленъ и залѣвътъ ще бѣде неправиленъ. Споредъ основата, върху която градите. Като влѣзете въ окултната школа, ще зависи какви сж вашитѣ разбираиия. Нѣкои, запримѣрь, идатъ тукъ да се учатъ, но тѣ мислятъ да научатъ нѣкои тайни. Не, никакви тайни нѣма да научатъ! Азъ не казвамъ тайни. За да научите тайнитѣ, които искате, трѣбва ви цѣлата вѣчностъ. Тѣй щото нашата тайна съ единъ день, съ единъ часъ никои не може да я вземе. Питамъ: „Какво учатъ тия хора?“ Нищо нѣма да научите по тоя начинъ, Но оизи, които влѣзе, съ опова чисто сърце, да търси Бога на Любовта, той може много да разбере.

И тѣй, моего желание сега, казвамъ на младитѣ — азъ наричамъ млади тѣзи, които сж на изгрѣвъ — е да изгрѣятъ, а старитѣ залѣзватъ. Сега, вне младигѣ ще кажете тѣй: „Да знаете, ние сме, които изгрѣваме“. Но едно врѣме и старитѣ бѣха на ваше мѣсто, и тѣ казваха: „Ние сме, които изгрѣваме“. Единъ день, на ваше мѣсто ще дойдатъ други млади, и тѣ ще кажатъ: „Ние из-

грѣваме“. Питамъ: Ако мислите така, какво опредѣление имате за живота? Вие ще кажете тъй: „Ние изгрѣваме правилно“. Старитѣ ще кажатъ: „ние залѣзваме правилно“. Дайте си ржката сега. Животътъ пѣма да се свѣрши, защото, когато тия младитѣ дойдатъ на ваше мѣсто, колелото ще се обърне, и тогава вашето слѣнце ще изгрѣе, а тѣхното слѣнце ще залѣзе. Тогава, ако вашето залѣзване е било правилно, и изгрѣвътъ ви ще бѣде правиленъ. И ако тѣхнитегъ изгрѣвъ е билъ правиленъ, и залѣзътъ имъ ще бѣде правиленъ. Разбѣра се, тия двата изгрѣва нѣматъ нищо общо съ сегашното ваше страдание. Ще кажете: „То е хубаво, ама какво да правимъ, ние страдаме?“ Тукъ, въ школата, болни ученици не се позволява да има. Който е боленъ, учителкъ не може да бѣде, и вѣрующъ не може да бѣде, и оглашенъ не може да бѣде. И азъ искамъ едно: да ми дадете единъ листъ, и да запишемъ всички онѣзи, които сж болни въ школата; имаме болници, имаме и лѣкари ще ви пратимъ да минете този курсъ на лѣкуване, и послѣ да дойдете. Ние имаме специални болници и лѣкари за окултнитѣ ученици. Като отидете при тѣхъ, тѣ ще ви дадатъ своитѣ системи за лѣкуване. А тукъ въ школата, азъ виждамъ вашитѣ мисли: „Хубаво е това учение, но ние

имаме мъчнотии въ живота си“. Мъчнотиигѣ въ живота ви, това сж едно благословение заради васъ. Най-великото благословение за единаѣ ученикъ въ окултната школа е да има мъчнотии, и то, такива голѣми мъчнотии! Той тогава се счита герой. Ако нѣма мъчнотии, той нито оглашень, нито вѣрующъ може да бжде. Първото нѣщо: имате ли мъчнотии, вие сте ученици, пѣмате ли—съ васъ въпросътъ е свършенъ. Питамъ студентитѣ до математика въ университета: какви мъчни задачи има тамъ, колко пжти се изправятъ, рѣшаватъ по единаѣ начинъ, по другъ, голѣми мъчнотии има! Вземете нѣкой астрономъ, който слѣди минутата, секундата, по кой часъ ще мине кометата. Какви мъчнотии, какви тревоги! Точно наблюдава. Вие седите и казвате: „Добъръ е Господь, като дойде Духътъ въ насъ, като каже Господь, всичко ще бжде“. Туй е едно дѣтинско разглеждане. Господь каквото е искалъ, е направилъ, всичко е направилъ. Въ всичко, косто съществува, азъ виждамъ това, но вие научаваме ли всичко, каквото Господь е направилъ? „Господь всичко може“. Азъ каго живѣя знаа, че туй тѣло, което имамъ, Господь го е направилъ. Но вие ще кажете: „Туй, което Господь е направилъ, разбирамъ ли го? Разбирамъ ли законитѣ му? Туй знание, което Той е вложилъ,

взирнемамъ ли го? Неговото Слово прониква ли въ моето съзнание. Наслаждавамъ ли се съ Неговитѣ дѣла и съ Неговитѣ мисли, които Неговиятъ Духъ изпраща“. „Великъ е, казвате, Господь, Той е направилъ слънцето! Съ това слънце занимавалъ ли си се, да видишь неговото естество? Можешъ ли да идешъ на гости при слънцето? Единъ окультистъ ученикъ отъ трета степенъ — не отъ първа или втора, но на трета степенъ — може да иде на слънцето. Е, сега вие ще кажете: „А, азъ съмъ първиятъ кандидатъ!“ И ще мязате на онзи американецъ, който правилъ изчисление, че може да се хвърли една граната до мѣсечината, извървалъ дължината на гранатата, пространството, наклона и искалъ да намѣри, за колко врѣме ще попадне тя на мѣсечината. Той направилъ точно своитѣ изчисления, събралъ пари, явили се двама кандидати, и единиятъ отъ тѣхъ приелъ да влѣзе въ уреда и да иде въ мѣсечината. Та и вие сега, като говоря за слънцето, хопъ, кандидати сте да отидете тамъ. По този начинъ не се ходи на слънцето. Ако вие можете да трансформирате вашето съзнание, да придобиеете, слѣдъ 999 опити, най-малката форма на Любовта, веднага ще бъдете гости на слънцето. И жителитѣ на слънцето ще ви посрѣщнатъ, и като се върнете, вие ще имате отлични

лица, весели ще бъдете, ще кажете: „Отлично мѣсто е слънцето!“ И ще знаете причината, защо и какъ иде тази свѣтлина постоянно, и какво означава тя. Ще знаете езика на свѣтлината. Но за всичко туй трѣбва да стане трансформиране на съзнанието. Туй трѣбва да го знаете. Непрѣменно трѣбва да стане едно трансформиране, една промѣна вжтрѣ въ вашето съзнание, за да може вашиятъ умъ, вашето сърце и вашата воля да взематъ участие въ вашата душа. Тѣй щото, окултната школа не е школа за утѣшение на хората, но тя е школа за изучаване на великитѣ неизмѣняеми закони на Битието, на проявлението на Бога, въ които нашиятъ животъ се развива съразмѣрно и хармонично. И слѣдователно, само при проявлението на такава любовъ, ние ще бъдемъ въ състояние да влѣземъ съзнателно въ контактъ съ онова същество, което прониква въ космоса, т. е. да дойдемъ съзнателно въ съприкосновение съ Бога. И само слѣдъ 999 милионната форма ние ще чуемъ най-малкиятъ гласъ да говори, и като го чуемъ, както ви прѣведохъ отъ Йова, ще разберемъ, защо живѣемъ на земята, Щомъ разберете защо живѣете на земята, тази земя веднага ще се изправи прѣдъ васъ, и тя пѣча да е старата земя; старата земя ще изчезне, ще се изправи като едно живо

существо. И тогава, където и да ходите по земята, вие ще имате единъ моралъ: като ходите по това существо, ще вървите толкова деликатно, че ще кажете: „Туй существо е толкова благо и велико“, ще гледате да не му причинявате никакво сътресение, никаква болка. Ще ходите по него тъй, както ходите въ къщата на нѣкой вашъ приятелъ. Тега, разбира се, тази земя, това е по отношение схващането на нашето съзнание. Тѣй като почнемъ да мислимъ, само тогава млади и стари ще могатъ да живѣятъ добръ. А сега, всѣки единъ, понеже има ограничение на съзнанието, казва тѣй: „Ще живѣя тѣй, както азъ намирамъ за добръ“. Питамъ тогава: Туй правило дава ли ви резултати? Ако всички живѣемъ тѣй, както разбираме, животътъ има ли смисълъ? Нѣма. „Азъ да живѣя!“ Ако подъ думата „азъ“ разбирашъ Божественото вътрѣ въ себе си, да живѣешъ споредъ закона на „аза“, на съзнанието да, но, ако разбирашъ туй „азъ“ само да използувашъ врѣменнитѣ облаги на този ограниченъ животъ, това е едно криво схващане на живота. Запримѣръ, вземете изъ вашия животъ единъ живъ примѣръ: ражда ви се синъ, оглежда-те го, давате му възпитание, пращате го на у-ще пращате го църква, расте това дѣте красиво, послушно на бащаси и майка си. И бащата, и майката много очак-

ватъ отъ него, казватъ: „Много интелигентно е нашето момченце, много добръ се учи, отлични бѣлѣжки има, прилеженъ е“. Но къмъ 17—18 годишната възраст на това малко момченце почватъ да му покарватъ мустачки, буга си джунитѣ. Попаирѣдъ то слуша майка си, ходи на вода: „Мамо, какво искашъ?“ Вземѣ стомничката и хайде на чешмата. Но, по едно врѣме, почва да се захласва. Майката казва за него: „Единъ новъ навикъ има нашето дѣте, току си буга джунитѣ“. Защо си буга туй момченце устата! Азъ нѣма да се спирамъ върху вътрѣшната страна, то е една тайна, която не е позволено да откривамъ. По туй момченце казва: „Видѣхъ една мома, искамъ да я задиря“. Казвамъ: по кой начинъ? Хваща едната страна на мустака. По дѣсниия или по лѣвѣя? И той ще я вземе. Послѣ каже: „И по двата начина“. Послѣ нагорѣ издига мустака си. Послѣ казва: „Не, не надолу“. Послѣ, какъ се погледа. Всички вне тукъ, стари и млади, вне сте го правили, нѣма кой отъ васъ, който да не го е правилъ, съзнателно или несъзнателно. Младитѣ пъкъ, сега го правятъ. Искатой да открадне младата мома, и като отиде казва: „Слушай, вне заедно ще живѣемъ, азъ съмъ много благороденъ; старитѣ не живѣятъ добръ, но ти при мене ще живѣешъ, ще имашъ всичкитѣ удоб-

ства“. И почва да нарежда: „Къща ще имашъ, гова — онова, въ царството Божие ще живѣемъ, като ангели“. И тя казва: „Тъй ли?“ — „Тъй, гъй, ти ванитѣ не гледай, баща ти и майкати сж невѣжи, тѣ не знаятъ, по аз...“ теглии мустакитѣ си. Ама той не го казва това. И хубаво, оженятъ се двамата. Какво става? Пакъ старата модна лъжа, живѣятъ сжщо тѣй както бащата и майката. Човѣкъ, който така си завърта мустачкитѣ, не може да живѣе добрѣ. Всеќи, който си завърта мустачкитѣ нагорѣ, и да иска, не може да живѣе добрѣ. Азъ нѣмамъ вашиятъ личенъ животъ прѣдъ видъ, но изяснявамъ единъ психологически моментъ на съзнанието — защо и закакво, не зная, но той всеќи денъ за мустачкитѣ си мисли. Сега момата току дига вѣждитѣ, почне да ги глади на огледатото и да му казва: „ти милички, да знаешъ, че азъ не съмъ като майка си, отъ съвсѣмъ друга култура съмъ, туй ще направи, онуй ще направи“. Но и тя не говори истината. Който така прави, и той не може да живѣе добрѣ. Това сж два символа. И азъ ще ви обясня другъ пжтъ, защо той казва налѣво ли или надѣсно. Но това правило казва тѣй само на себе си: ако пише дѣсната вѣжда — „ще му говоря истината“ послѣ пжкъ, като мише лѣвата вѣжда, каже: „защо, нека го произ-

мъжа малко, нѣщата и въ тъмно могатъ, ще каз-
 амъ истипата и ще излъгвамъ малко, тъй вѣрви
 животътъ“. Послѣ, запримѣръ, момата по нѣкоѣ
 жтъ тъй изправи вѣждитѣ си, да станатъ по-де-
 слнички, пъкъ нѣкоѣ жтъ иска вѣждитѣ да ста-
 атъ тѣнички. Послѣ казва: „Не струва тъй, ту
 на тъй, ту на тъй“. Това не е за смѣхъ: то е
 единъ психологически законъ. Нѣкоѣ жтъ, запри-
 мѣръ, вие тъй си казвате. Ако разбирате закона
 на вашето съзнание, вие друго можете да схванете,
 можете да използвате. Става извѣстна промѣна въ
 съзнанието ви, въ сърцето ви, въ ума ви, въ во-
 лята ви, а ако вие разберете, ще можете да из-
 ползвате момента, а ако ли не, всички тия благо-
 родни условия на живота ще минатъ, и вие ще
 казвате: „Не можахме да сполучимъ работата“. Азъ
 не казвамъ, че е лошо, но да знаете, че всѣко
 едно побутване носи съ себе си извѣстни дѣйстви-
 вия. И когато младиятъ момъкъ тури мисълта въ
 ума да поглади мустака си, сжщиятъ законъ е.
 Вѣрвиятъ човѣкъ, прѣди съгрешаването, когато е
 погладилъ мустака си, надѣсно или налѣво, Той е
 произнесълъ извѣстна формула, извѣстни думи: ка-
 го го погладилъ надѣсно — едни думи, налѣво—
 други думи. Момата, и тя трѣбва да произнесе из-
 вѣстни думи. А сега, вие никакви формули не про-

изнасяте. Запримѣрь, ще произнесете думата Любовь. Е, какъ ще я произнесете? Думата Любовь си има ключъ. Най-първо ще турите ключа ще се нагласите, и тогава ще произнесете думата Любовь. Тогава вече си има смисълъ. Нѣкой пжтъ ще казвате Истината, Пакъ ще турите ключа, ключа на Истината. Всички нѣща си иматъ свой слючъ, и когато турите ключа, тия нѣща ще бжцатъ разбрани въ съзнанието.

Сега, азъ не мога да докосна всичко, попече тукъ има оглашени. А оглашени шие наричаме кои? Въ Англия имало единъ много краспорѣчивъ проповѣдникъ, толкова краспорѣчивъ, че всичката публика, и богати и бѣдни, всички се захласвали, и то тѣй много, че забравяли всичко. Биднѣ апащъ, комуто работата не вървѣла добрѣ, чулъ за това нѣшо, и си казалъ: „При тия захласнати и азъ ще седна като богомолецъ, и тѣй ще напълня джоба си, ще ъмамъ добра печалба“. Отива той, сѣда, започва проповѣдникътъ да говори. Всички се захласнали, и той се захласналъ. Като се свършила проповѣдѣта, казва: „Изгубихъ момента“. Излиза, но казва: „Втори пжтъ нѣма да се захласвамъ, воля трѣбва да имамъ, азъ съмъ единъ апащъ, не трѣбва да се захласвамъ, а да опитамъ кеспитѣ“. Втори пжтъ пакъ се захласналъ, трети пжтъ

— какъ. Най-послѣ каже: „При този дяволъ нѣма да ходя, защото ще загубя занаята си“. Значи, когато Божиятъ Духъ започне, така краснорѣчиво да говори у васъ и вие се захласнете въ Божията Пстина то, като дойде единъ лошъ духъ при васъ, и той ще се захласне, и ще каже: „Да не ходя въ неговото събрание, защото ще загубя занаята си“. А щомъ си отиде той, вие сте свободни. Първото нѣщо на единъ окултенъ ученикъ е, да има единъ краснорѣчивъ проповѣдникъ въ себе си, който, когато говори, умътъ, сърцето и неговата воля да се захласнатъ въ това му поетическо изражение, въ тази любвеобилна речъ, която излиза изъ устата на този отличенъ говорителъ. И ние, всички, въ школата, казвамъ ви: всѣки единъ отъ васъ да се остави свободно да прояви туй естество, каквото Богъ е създалъ. Азъ не искамъ вие да се измѣняте, а да си бждете такива, каквито сте си, но да имате единъ краснорѣчивъ проповѣдникъ, и като говори вашиятъ проповѣдникъ, вие да сте доволень отъ него. А този проповѣдникъ, азъ го наричамъ: той е Духътъ на великия животъ въ Битието. А вие може да му турите каквито пекате имена, той е Духътъ на живота въ Битието. Всѣкога може да говори, но за да говори, изисква се умъ, изисква се сърце, изисква се воля. Не свое-

волие, не жестоко сърце, не неразбранъ умъ, а умъ пълненъ съ свѣтлина, сърце, пълно съ чистота, и воля пълна съ сила, за да прилага всичко.

Сега, вие младитѣ, тази вечеръ може да опитате думитѣ ми, когато нинате мустачкитѣ си. Не да се смѣте, ако се смѣте, вие не сте разбрали въпроса. Трѣбва да бъдете много сериозни! Помислете, защо искате да си погледите мустацитѣ! Пъкъ и стариятъ, и той по нѣкой път си туря прѣститѣ на мустацитѣ. Спрете се да си помислите, защо сж ви израстнали мустацитѣ. Коя е първата причина, защо ви сж турени мустацитѣ? Можете да си дадете какъвто искате отговоръ. И защо ви сж турени вѣждитѣ. Може да не разрѣшите въпроса, обаче, като помислите, все ще ви дойде една мисль, една свѣтлина. Следователно, и този краснорѣчивъ проповѣдникъ ще ви даде едно разумно тълкувание. Туи тълкувание не го казвайте на другитѣ, нека остане за васъ.

И тъй, азъ искамъ, всичкитѣ ученици, които влизатъ въ окултната школа, да бждатъ единъ изгрѣвъ, защото, заради насъ, Бѣлата школа е единъ изгрѣвъ. Бѣлата ложа, това е единъ изгрѣвъ, а черната ложа, това е единъ залѣзъ. Ако залѣзвате, вие сте съ черната ложа—да ви опрѣдѣли сега—ако изгрѣвате, вие сте съ Бѣлото Братство. Бѣлото Брат-

ство винаги изгрѣва, сутринъ сж тѣ, а черното братство постоянно залѣзва. И, слѣдователно, ние трѣбва да разбираме двата момента на живота. Ако кажемъ: „изгрѣлъ си“, ти си съ Бѣлото Братство, а ако кажемъ: „залѣзълъ си“ — ти си съ черното братство. Ние знаемъ, че въ Бѣлото Братство залѣзъ нѣма. А щомъ нѣкой каже, че въ него изгрѣло слънцето, ние разбираме, че е отъ Бѣлото Братство. Видете, каква грамадна разлика има въ окултното схващане. Залѣзътъ на слънцето показва, че ти си на крива посока, слѣдователно трѣбва да прѣвърнешъ тази посока на единъ изгрѣвъ въ твоего съзнание. Та, сега, понеже, казахъ, че старитѣ сж на залѣзъ, азъ направихъ разграничение. Подъ думата „млади“, разбирамъ Бѣлата лоза, а подъ думата „стари“ разбирамъ черната лоза. То е символъ: старитѣ, като остарѣватъ, прѣдставляватъ черната лоза — по форма я прѣдставляватъ, а не по същество. Тѣ въ живота си всекога имъ нагодобаватъ, и затуй трѣбва да се молятъ. Човѣкъ, като остарѣе, става дряхълъ (мършавъ) и киселъ. Когато види, че нѣкой младъ играе, стариятъ се навъси и казва: „Този глухакъ какво се е разгропалъ тамъ?“ Стариятъ като вижда, че младиятъ тѣй се бута казва: „Махни си ржката, не прави това прѣдъ менъ, туй искусство само азъ го знам,

ти не трѣбва да го учиниш“. Морализира го. Не, стариятъ трѣбва да си каже: „Едно врѣме и азъ бѣхъ като него“, а пъкъ сега той е миналъ въ лѣво. Стариятъ не трѣбва да се сърди. И затуй, ние всѣкога трѣбва да бждемъ млади, никога да не сждемъ. И когато Писанието казва: „не сждете“, подразбира: Всѣки, който сжди остарѣва, нещо повече! Това е едно правило. Покажете ни единъ, който сжди, и да не е остарѣлъ? Който сжди, сърди се. Не трѣбва. Туй не е разбираше, то е хлъзгане: чукътъ, който постоянно бие на наковалнята, и чу-кътъ и наковалнята заедно' отиватъ, никой нишо не е придобилъ. А хубавото въ живота е да ми-слимъ само върху великитѣ блага, които Богъ е създалъ и да се стараемъ да бждемъ тѣй умни и любящи, като Бога. И да оставимъ Този, който е всемъдъръ, да оправн, живота. Защото ние, като казваме, че живѣемъ по Бога, не само пасивно да живѣемъ, но трѣбва да изправяме живота си. Пѣ-кой твой братъ каже: „Азъ съмъ богатъ, имамъ единъ приходъ отъ 10,000 лв.“ Другъ пѣкой братъ пѣкъдѣ е задигналъ 100, 200, хляди лв. Ще кажатъ: „Единъ отъ Бѣлото Братство“ . . . На-какъвъ бѣлъ братъ не е той, а е черъ братъ, кралъ, задигналъ 10—20,000 лв. Тогавъ казвамъ ето ги, вземи ги братко, и захвата отгоръ, колко

искашъ? И честно и почтено ще платимъ. Въ насъ нѣма лъжа. И сега, колкитѣ отъ васъ сж готови да платятъ за другитѣ? Не знаа. Външнитѣ да плачатъ за братята си, за братята си отъ школата, вътрѣ. А нѣкои, като се научатъ че другъ плаща, ще кажатъ: „Нека плати и заради менъ“. Не, не, азъ констатирамъ единъ принципъ вътрѣшно. Това е едно състояние на съзнанието. Тѣй да бждемъ любвеобилни въ душата си, че да не критикуваме никого, защото критикуваме ли, духътъ го нѣма. Всички имате опитностъ: койго е съгрѣшавалъ и критикувалъ, изгубилъ е духа си. Като направите най-малката критика въ душата си, ще изгубите духа си, непременно ще угасне духътъ. И нека единъ отъ васъ, който има най-малката опитностъ, да каже, дали не е вѣрно това. Защо, започне ли духътъ да говори въ васъ, ще бждете внимателни, да гмате единъ стремежъ нагорѣ, да разберате правилно Божия законъ, да нѣмате никакви отрицателни мисли. Тогава духътъ въ васъ всичко ще ви обясни, ще растете отъ доль на денъ и ще минавате отъ слава въ слава. Та, азъ искамъ сега това отъ всички млади—сега азъ ви считамъ всички млади. Защо? Защото ви гръчиелявамъ въ Бѣлата дожа — всички, у които съзнанието се е пробудило, сж отъ Бѣлата дожа,

При сегашнитѣ условия, всички, у които съзнанието се е пробудило, всички трѣбва да бждатъ въ Бѣлата ложа. А стариятъ е емблема на черната ложа. Само по себе си черната ложа не е лоша, обаче въ живота тия двѣ ложи не изпълняватъ единъ и същъ принципъ, не изпълняватъ едни и същи закони. Тѣ иматъ закони, споредъ които искатъ да прогресиратъ, да добиятъ знания. Въ Бѣлата ложа, онѣзи, които искатъ да проявятъ най-малката волностъ, тѣ сж изгубили за хиляди и хиляди години най-добритѣ условия въ живота. И днесъ нѣматъ никакви условия. Било е време въ еволюцията на човѣчеството, когато честь е било да бждешъ въ черната ложа. Тогава Бѣлитѣ сж били въ замѣзъ, а чернитѣ въ изгрѣвъ. А сега е обратниятъ процесъ. Сега е честь да бждешъ въ Бѣлото братство, а безчестно да бжденъ въ черното братство. И тѣй, като ученици на окултната школа, ще считате за голѣма привилегия и честь да бждете членове, оглашени, вѣрующа и ученици на Великото Всемирно Бѣло Братство, което иде да внесе новата култура въ живота. И, слѣдователно, вие трябва да се приготвявате, не за въ бждеще, сега трѣбва да се приготвявате вече. Отъ днесъ може да започнете, отъ утрѣ, отъ другъ день, имате условия да работите, малкомъ, тихо и ра-

лучно да употребите тия Божии закони. Туй ще работите, както работи свѣтлината. (Учителятъ взима бѣлѣжките). Сега азъ ви платихъ. Следователно, тии бѣлѣжки азъ взимамъ за себе си. Доволни ли сте? Ако нѣкой не е доволенъ, втори пътъ може да му доплатя. Азъ ще се занимавамъ специално съ него. Тукъ на темпѣ, не сте се подписали. Който не 'се е подписалъ, трѣбва да се подпише, другояче нѣма да се изпълни неговото желание съзнателно. Видите ли, искахте да ме надхитрите, но азъ ви надхитрихъ.

Азъ схванахъ вѣщбата адвокатщина на ученика, и въ тоя случай вл хванахъ на тѣсчо. Значи, вие напълно не сте имали довѣрие въ мене, затова не сте се подписали. Да, туй не е обвинение, туй е една адвокатска хитрина, споредъ фактитѣ -- подписа нѣма, нали? Така. Сега азъ ще вл дамъ условие да се подпишете, да си конравите погрѣшкитѣ. Работитѣ ви не ги давамъ сега. Но, хайде, ще направя отстъпка, вие ще ми донесете новитѣ, нѣкъ азъ ще ви дамъ старитѣ работи, нека да има вашъ подписъ. Отъ интензивността на мисълта, която всеки отъ васъ е ималъ при писането, азъ ще видя, подписалъ ли е работата си или не. (Учителятъ взе 'една тема, прочете я) Той иска едно благо за цѣлото човѣчество, за себе си ни-

що не иска, и лие ще го изпълнява. Пъла нищо, това не е една голѣма погрѣшка, но, все-таки, трѣбва да има единъ поднесъ, т. е. азъ не разбирамъ буквално единъ поднесъ, туй е по същество вътрѣ. Когато човѣкъ пише нѣщо, въ него има единъ страхъ да не го знаятъ, то е страхътъ на физическото поле; но когато той пише нѣщо, за да се реализира, такява изречения оставатъ за волеви, той се е поднесалъ, и тѣ принасятъ голѣта полза. Такява изречения живѣятъ.

Сега, азъ ще разгледамъ тия работи, и ще ви обясня. Ще ги разгледамъ и ще видя какво направление на мисълта сте имали. Тия психически намѣреня ще бѣдатъ за менъ интересни, азъ ще се занимавамъ съ побутването на веѣко едно листенце отдѣлно, специално ще ги прѣгледамъ. Тази работа ще ми вземе най-малко 3 мѣсеца докаго ги прѣгледамъ. Тия желаня ще се изпълнятъ по време и пространство. Пѣкои желаня ще се изпълнятъ слѣдъ година, нѣкои слѣдъ двѣ, пѣкои слѣдъ три, зависи. Общо казано, всѣчко се изпълнява, но кога, това е въпросътъ, това е една окултна задача.
